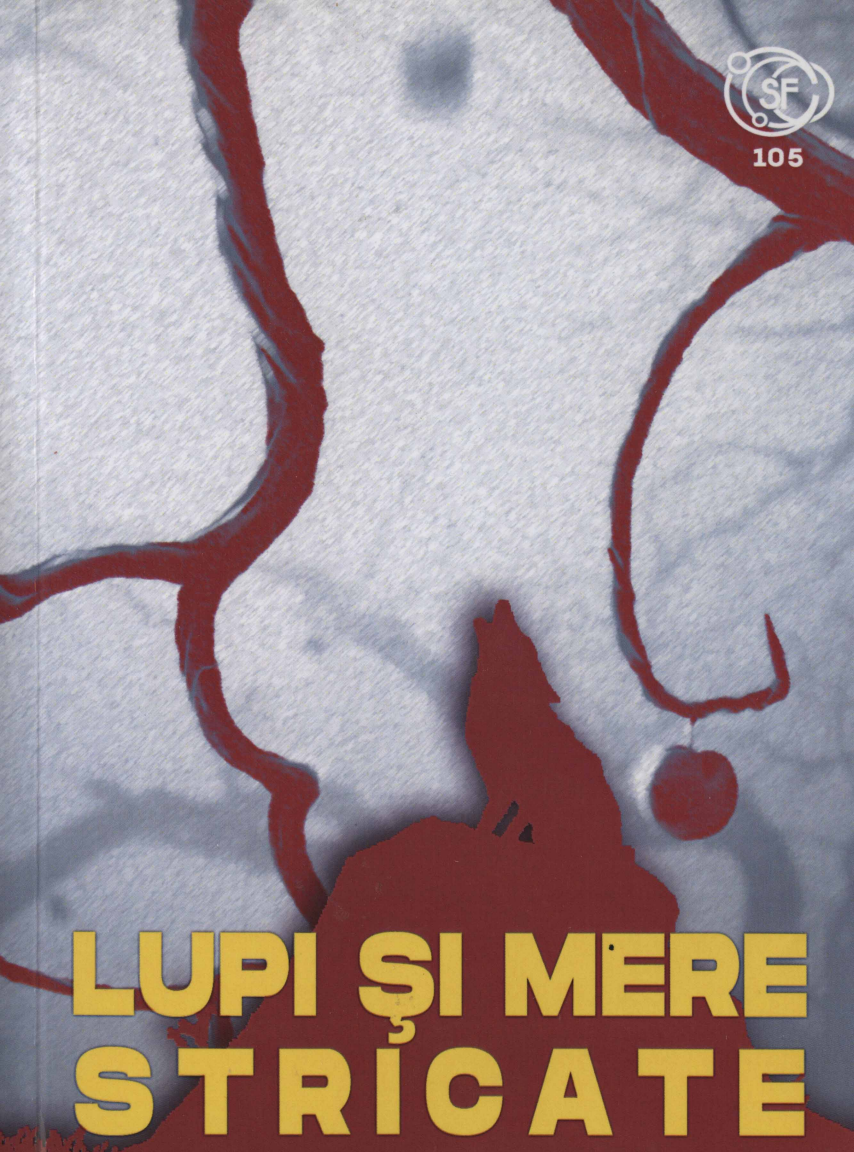

105

LUPI ȘI MERE STRICATE

POMPILIAN TOFILESCU

PAVCON / SCI-FI

LUPI ȘI MERE STRICATE

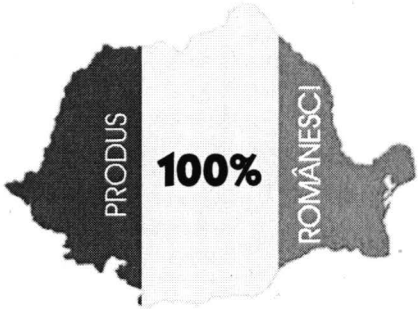

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

105

Pompilian Tofilescu
LUPI ȘI MERE STRICATE

© 2019, Pompilian Tofilescu
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOFILESCU, POMPILIAN
Lupi și mere stricate : povestiri / Pompilian Tofilescu.
– București: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-16-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-16-2

POMPILIAN TOFILESCU

Lupi și mere stricate

Povestiri

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

ŞI EL O RIDICĂ ÎN PALME SPRE CER

„Aceasta ne va mângâia pentru osteneala şi truda mâinilor noastre, cari vin din acest pământ, pe care l-a blestemat Domnul."
(Geneza, 5-29)

1.

Plouase.

Gura rotundă de deasupra oraşului, Ochiul, plânsese iarăşi, potopind lumea de dedesubt cu un puhoi de zoaie, acizi, scârnă, resturi de organisme, obiecte în descompunere.

Când Stroke ieşi din casă, aproape că nici nu aşteptă să se sfârşească ploaia, mai cădeau din când în când, de pe marginile Ochiului, picături mâloase, mari, care se spărgeau sfârâind în stratul de reziduuri, gros de două degete, ce acoperise oraşul. Îşi luase cu el umbrela de cauciuc, însăilată din câteva resturi de anvelope, nu se ştie niciodată ce-ţi trece prin cap... şi uneori ar putea să se întâmple chiar o lacrimă din aceea cât pumnul, neagră şi otrăvitoare, care să-ţi facă tunel în creier. Se îndrepta spre barul lui

Bodo, unde, era sigur, se vor strânge toți să comenteze evenimentul.

De fapt, evenimentele: ploaia și deflorarea. Astăzi, una dintre fetele din oraş împlinea paisprezece ani şi urma să fie supusă ritualului de maturizare. Din mulțimea de bărbați potenți se trăgeau la sorți şapte, care urmau s-o penetreze pe rând. Apoi, unul dintre cei șapte, tot de şansă ales, o lua de soție. Din cauza ploilor, sterilitatea crescuse, iar copiii, deci și fetele, deci și ritualul, erau din ce în ce mai rari.

Era încă singur pe strada de la marginea orașului, unde își construise, izolat, o baracă din bucăți de tablă, polietilenă, cartoane, cutii de plastic; nu întâlnise pe nimeni, mai curajos sau poate mai avar decât ceilalți. Mergea răscolind cu vârful cizmelor, înalte până la jumătatea coapsei, gunoiul vâscos; într-o zi găsise, aruncat de cei de sus, un obiect de aur, mare cât palma, cu patru brațe – unul mai lung – dispuse la nouăzeci de grade. O cruce. Se întrebase vreme de câteva săptămâni la ce ar putea folosi. Apoi se lămurise: era o podoabă. Dacă ar avea noroc, ar putea găsi și acum ceva. De data asta, ceva folositor, gândi. Deversările se înmulțiseră în ultima vreme şi, odată cu ele, şi obiectele aproape întregi pe care acizii nu aveau timp să le atace. Mai parcurse câteva sute de metri pe străzile pustii, printre clădirile pe ai căror obraji leproşi se prelingeau leneş pâraie întunecate, printre rarele cioturi de copaci, şi piciorul i se înfipse într-o movilă, înaltă de treipatru palme. O răscoli şi din ea răsări o formă umană. O păpuşă. O păpuşă care mişca. Tresări. Vreo drăcie, un me-

canism, ceva, îşi zise. Era clar, avea ghinion: data trecută o cruce, acum o păpuşă. Ha, ha, îşi puse mânuşile şi o ridică. Sub suprafața vânătă ce o acoperea simți consistența moale a cărnii. A unei cărni fragile şi tremurătoare. Un copil?! O experiență nereuşită a celor de sus. Se întrebă cum de rezistase, cum de nu ținea acum o grămăjoară de organe în descompunere? O înveli cu grijă într-o bucată de mușama și, strângând-o la piept, se întoarse repede acasă. Fusese inspirat când ieşise mai devreme. Alții ar fi strivit poate botul acela de carne, cu crampoanele de oțel ale cizmelor.

Oraşul se populase. Cei mai mulți, bărbați, se îndreptau spre cârciuma lui Bodo. Bună recoltă, rânji cineva și Stroke răspunse cu un gest grăbit al mâinii, fără să stea să chibzuiască dacă aceasta fusese un fel de „bună ziua" sau dacă rânjetul însemna invidie, curiozitate sau satisfacția anticipată a ritualului deflorării.

Ajunse acasă şi îşi consumă rația de apă (albă pentru zile negre) nepoluată, ca să curețe omulețul căzut din cer. Îi privi sexul. Era o fetiță. O ridică în palme spre Ochiul care i-o dăruise, contactul cu pielea vânătă, artificială, rece – de-aia nici n-o arsese noroiul! – a fetiței îl infioră, şi rosti cât putu el de grav:

— Puştoaico, pe tine o să te cheme Sem şi de azi înainte vei fi copilul meu!

Ochii, până atunci lipiți, ai fetiței se desfăcură şi preț de câteva clipe privirile bărbatului şi ale copilului îşi împletiră groaza, speranța, umbrele și întrebările.

Apoi Stroke îşi înalţă chipul către Oraşul de Sus şi blestemă, ura ţâşni ca o flacără, îi străpunse temeliile, dărâmând locuinţe şi temple, aduse miros de moarte în nările bărbaţilor, încrustă dâre adânci pe obrajii femeilor, învârteji norii şi se topi în Soarele care privea de deasupra de tot, cu aceeaşi indiferenţă, şi la minunăţiile ce i se arătau primele, dar şi – prin Ochii curăţaţi de mizerie – la uitarea de sine a celor de jos. Iar Stroke, fără să bănuiască nimic din toate acestea, îşi aşeză fiica pe un maldăr de zdrenţe şi plecă, de data aceasta ca să ajungă, cu adevărat, la barul lui Bodo.

2.

— Îţi spun eu că stăm într-o budă. Într-o groapă. Ochiul e gaura pe care oamenii îşi pun dosul. Se screm cât se screm, cade rahatul, pe urmă oamenii se ridică şi, în timp ce-şi trag pantalonii, flegmează. Iar flegma cade în capul tău sau al meu.

— Rahat mănânci tu! Şi mai eşti şi idiot, îi aruncă Doc cu ciudă, holbându-se la paharul cu spirt verzui din faţa lui.

Cu ciudă: Glup era numai beat (nu şi prost) şi la fel de bine se putea să aibă dreptate. Aiurea! Ridică ochii, drept în faţă era Ios, cel mai deştept, filosoful, Metrucub, cum i se mai zicea, referitor la dimensiunea creierului. Îl privi rugător, fă-l să tacă, pe mă-sa, zi-i ceva, că mă enervează!

— Este imposibil să fim într-o groapă, decretă Ios, citindu-i parcă gândul.

Acum semănau toți cu nişte peşti într-un acvariu băgat într-un congelator: încremeniseră cu gurile căscate spre Metrucub.

— Îhî, îl aprobă cineva, fără să ştie de ce.

— N-are pereți. S-ar putea să fim într-o budă suspendată.

— Iar dacă ăia sunt oameni, noi ce suntem? Viermi? Să vezi ce bine o să fie când o să se umple bazinul. O să ajungem toți sus, albicioşi şi cu burțile umflate şi o să-i facem pe ăia să borască.

Glup mânca în continuare rahat, nici Ios nu reuşise să-i închidă gura.

Barul aproape se umpluse de bărbați – e un fel de a spune, jumătate dintre ei erau impotenți, sterili, veniseră să trăiască emoțiile celorlalți, să-şi amintească şi să se bucure. Bodo îi privea satisfăcut de după tejghea, mutând mereu sticlele către un aranjament perfect, pe care n-avea să-l atingă niciodată. Îi numărase de câteva ori; alții, când se plictisesc, numără oi, nu? Ce sunt acelea oi? Mai lipseau câțiva şi, musai, trebuiau aşteptați. În spatele lui, nouă duzini de becuri pe o suprafață de staniol închipuiau un falus imens şi strălucitor.

— Copii, strigă, deschidem bursa!

Pentru o clipă, în bar se făcu linişte. Apoi, nimeni nu-i mai dădu atenție. Tembeli. Se înghesuiau cu toții să-şi piardă banii în ultima clipă, de multe ori fusese obligat să întârzie deflorarea din cauza vreunui mocofan care uitase să-şi treacă favoriții pe tabla de pariuri.

— Uitați-vă, dracului, la Zburători! strigase Doc, acoperind, preț de câteva momente, gălăgia din bar.

Unii ridicară mirați privirile. Cretin. De unde Zburători aici?! (Fanaticii religioşi adorau Ochiul şi încercau să se înalțe spre El – şi prin El – ridicându-se de la pământ cu o pânză întinsă pe un schelet metalic, prinsă de umeri; cei ce reuşeau erau sanctificați).

— O aripă de-a lor e de trei ori mai mare decât tine. Ce animal are găoaza atât de mare?

Glup ridică din umeri. În lumea de sus e posibil orice, ziceau umerii lui. Apoi, o tăcere atotcuprinzătoare înghiți barul. Numai pentru o clipă, însă, pentru că imediat, un cuvânt se înfipse în burta ei şi o ucise:

— Şobolani!

Era Naif.

— Şobolani împuțiți şi mizerabili!

Naif pretindea că venise de sus, că fusese aruncat aici – închis, exilat, niciun cuvânt nu i se părea prea bun – pentru că îşi spălase cuțitul în burta unui fraier. Şi, ca să-şi argumenteze afirmațiile, spintecase un amărât care se întâmplase să fie în zona lui de respirație. Din patru motive: trăia în Orașul de Jos, era şobolan, era mizerabil şi puțea. De atunci, toți îl credeau nebun; şi se fereau de el. Le era frică de moarte şi de lucrurile imposibile pe care le susținea Naif. (Ar fi însemnat că sus trăiesc oameni ca noi! Sau, moş Ref, îndoit ca un cleşte, fără coaie, cu o mână uscată: „Eu am ajuns aici pent'c-am călărit do'oj'de puicuțe, ha, ha!").

Își luă două sticle din raft, Bodo se prefăcu, ca de obicei, că nu vede, și se așeză la o masă pe care *șobolanii* o eliberară rapid când Naif se îndreptă către ei.

Adevărul – de fapt, înțelegerea comună la care toți ajunseseră, după multe sticle și multe ore de dezbateri, cu un an și ceva în urmă, la două săptămâni după apariția lui în oraș – era că Naif venise din alt oraş (existau, desigur *alte oraşe*, deşi nimeni nu văzuse vreunul vreodată) sau de la fermele – era, deci, *un țăran* – din afara oraşului, undeva la limita zonei acoperită de razele de soare răsărite din Ochi. Nici țărani şi nici ferme – un fel de fabrici de mâncare a dracului de scumpă, le explicase Metrucub – nu văzuse vreunul. Da' puteau să presupună.

Imediat după Naif, intrase în bar Stroke şi se aşezase la masa lui Doc.

— Dacă mai stăteai o țâră, ajungeai la fătat. Se referea la Wom, fata ce urma să fie inițiată.

— Straşnică ploaie, zise Stroke. Apoi, către Bodo, un dublu-dimineața!

Aiureli de-ale lui Bodo. Botezase esterii pe care îi amesteca în alcool cu nume trăznite, de la perioade din zi până la sentimente.

— Şi câte unul la fiecare.

Stroke înnebunise. Făcea cinste.

Își goliră tăcuți paharele. Sosiră şi ultimii întârziați, se făcură pariurile, fiecare scrise, cu cretă albă, pe tabla agățată pe zidul opus intrării, câte şapte nume, încercând să-i ghicească pe cei care aveau să fie personaje principale în ritual, dintre ele, unul încercuit, viitorul ginere. Nimeni

nu reuşise vreodată să ghicească toate cele şapte nume, iar banii rămâneau totdeauna la Bodo. Realizaseră asta, dar niciunul nu refuzase să mai parieze, tradiția trebuia respectată şi, apoi, era ca şi cum ți-ai fi plătit biletul de intrare la spectacol.

Bodo stinse luminile din bar, rămase doar falusul strălucind în spatele tejghelei şi un proiector ațintit asupra podiumului.

Începea ritualul.

3.

— Suntem aici patruzeci şi nouă de bărbați, purtători de sămânță vie, decretă Bodo...

— Hm, din ce în ce mai puțini, mormăi cineva, întrerupându-l.

— ...patruzeci şi nouă de bărbați făuritori de viitor, pistilul oraşului nostru (unde mă-sa găsise Bodo cuvântul asta?!), brațe puternice adunate pentru a iniția în durerile şi plăcerile vieții pe fiica noastră, Wom.

Vocea îi suna straniu prin amplificator, o sculă străveche şi peticită, care deforma sunctele şi le umplea de pocnete şi hârâituri. Bodo zisese „suntem", dar se exclusese de la numărătoare, niciodată nu participase la deflorare, se zvoneau despre el tot felul de chestii cu persoane de acelaşi sex, cu animale de cauciuc sau cu sârme băgate în creier.

În jurul podiumului, înalt de două picioare, de vreo zece în diametru, cu suprafața laterală vopsită în roşu, țâşni o ceață gălbuie. Cei de față simțiră cum emoția se

transformă în șarpe înnodat şi li se aşează în fundul gâtlejului.

— Wom, Wom, Wom, Wom, răsuna contorsionată, ruptă în mii de frânturi şi cusută apoi cu electroni în măruntaiele aparatului, zvârlită prin difuzoare în tactul obsedant al unui răpăit de tobe, vocea lui Bodo.

— Wom, Wom, Wom, repetară ceilalți, legănându-se în ritmul silabelor, tensiunea crescu, pompându-le tone de sânge în sex, scoțându-le ochii din orbite.

Învelită cu o pânză subțire, transparentă, apăru Wom. Scundă, picioare drepte, necuprinse de revărsarea cărnii şi sânii abia mijiți, două movilițe răsărite stingher pe pielea gălbuie, întinsă pe armătura prea evidentă a coastelor.

— Fie ca ea să ne umple oraşul cu gânguritul pruncilor şi inimile de bucurie, îşi continuă Bodo litania, proiectorul o încadră orbind-o şi decupă, odată cu ea, din semiîntunericul sălii, o porțiune din podeaua podiumului îmbibată cu un strat gros de praf, amestecat cu alcool, sudoare și sânge.

Podiumul. Altarul sacrificiului. Rotund ca și Ochiul. Ploaie, mizerie, fecunditate.

Wom îşi lepădă voalul, îl rupse în şapte fâşii, pe care le aruncă – şapte păsări argintii aducătoare de fericire, plutind – înspre bărbații aşezați în două cercuri concentrice în jurul estradei. Pe şapte dintre ei poposiră. Al şaptelea fu Stroke.

4.

Ochiul se înnegrise, iar în jurul lui, bolta lucea stins, artificial, lumina ei se pierdea până să ajungă la pământ.

Acolo e noapte şi au răsărit stelele, gândi Stroke, păşind cu grijă printre bălţile martore ale ploii din ajun. Cu umerii încovoiaţi de greutatea lui Wom – leşinată, după orgie, sorţii i-o încredinţaseră lui – semăna cu un hoţ ce-şi ducea prada spre ascunziş. Era liniştit, refuzase să participe alături de ceilalţi şase la ceremonial, să o penetreze sălbatic, urlând cu bale la gură, acoperind cu mâinile asudate plânsul fetei, cea care îi devenise apoi soţie. Norocul îi dăruise în aceeaşi zi un copil şi o femeie. Încerca să-şi imagineze un fragment din viitor. Îl văzu neclar, ca o linie a orizontului acoperită de ploaie.

De acum, Bodo îi va da de două ori mai multe raţii, câţiva ani în care Wom va aparţine, de fapt, tuturor (i-o încredinţaseră lui doar de formă, era un simbol, respectarea unei vechi tradiţii), apoi Sem va deveni şi ea femeie, şi când vor muri sau vor pleca amândouă, va rămâne iarăşi singur. Dacă nu cumva norocul îl va lua pe el înainte.

Norocul – o chestie în care începuse să creadă. Îi dăruise multe, îl invoca pipăind crucea de aur, primul dar pe care i-l trimisese.

Wom gemu. Ceafa şi spatele lui Stroke, pânza groasă a cămăşii ce le acoperea, se îmbibaseră cu sângele ei.

Gândul îi zbură iarăşi la Bodo. Stăpânul de facto al oraşului. Le dădea mâncare, alcool, apă, bani. Gândea şi hotăra pentru ei. Iar ei, nişte şobolani, vorba lui Naif, zgârmau în noroi şi-i aduceau obiectele preţioase (mai multe obiecte – mai multe raţii); sau munceau pentru el; sau îşi vânau, precum Naif, semenii; sau cerşeau.

Bodo, într-o zi, beat: „S-au înmulțit ca şoarecii şi au construit platforma. Toți ăia cu bani au ajuns sus, ăia ale căror zece coaie erau zerourile din bancă, ăia cu mușchi și gheare de aur. Ne-au uitat aici şi se cacă pe noi ca pe niște viermi. Da' o să le arăt eu lor cine-i Bodo, regele şobolanilor, o să le rontăim temeliile şi or să cadă-n cur ca nişte proşti..."

Mai avea puțin până acasă. Se opri, o aşeză pe Wom pe un petec de asfalt uscat şi respiră adânc de câteva ori. Dintre ruinele unei clădiri vechi apăru un bătrân. Ochii – două pete alburii murdărite de muşte – se distingeau greu din barba şi pletele încălcite. Un cerşetor. Apăreau din ce în ce mai des oameni din afara oraşului, o faună ciudată, venită de nu se ştie unde, alimentând cu presupuneri fantastice imaginația locuitorilor.

— O să plouă, rosti orbul şi, oprindu-se lângă Stroke, întinse o mână descărnată și îi pipăi pentru câteva secunde fața.

Coborî apoi brațul şi se întoarse privind către nicăieri.

— Cumplit o să plouă. Ia-ți femeia şi copilul şi du-te!

Care copil? Şi cum o văzuse bătrânul pe Wom? Poate o auzise numai. Sunt unii care pot vedea cu auzul.

Apoi, îndepărtându-se, își continuă jelania:

— Cumplit o să mai plouă. O să muriți cu toții, vă spun, aveți păcatul în sânge. Cumplit...

5.

Ochiul proiecta asupra oraşului un jet strălucitor de raze, o fracțiune de soare care usca laolaltă pământul, aerul încărcat de miesme şi sufletele oamenilor.

În piața centrală, exact în puțul care urca în lumea de deasupra, exact sub discul de albastru nefiresc – pentru oamenii de jos, tot ce aparținea cerului era nefiresc – o duzină de bărbați goi, vopsiți în dungi, albastru cu auriu, rugându-se. Invocând infinitul să-i primească. Erau Zburătorii. În spatele cercului format de ei, un alt cerc, concentric, format din aripi uriaşe, triunghiulare, de pânză. În interior, marcând centrul pieței – și centrul Ochiului – un turn mai înalt decât orice clădire a oraşului, fără ferestre, înconjurat până în vârf de o scară în spirală.

Zburătorii îşi teminară ruga. Primul care îşi luă aripa şi porni să se cațere pe trepte fu un tânăr înalt, cu părul lung şi negru. Ajuns în vârf, se prinse de cadrul ce susținea pânza şi se aruncă în gol. Începu să plutească. Pe rând, îl urmară şi ceilați. Pe marginile pieței izbucniră urlete: cei veniți să trăiască, privind, fiorul zborului. Să aştepte căderea Zburătorilor. Și să facă pariuri.

În interiorul cilindrului ce avea Ochiul drept una din baze, curentul de aer era ascendent şi permitea aripilor să se înalțe. Câteodată, cel mai putemic şi mai îndemânatic dintre Zburători reuşea să pătrundă prin Ochi. Şi atunci, dacă nu se mai întorcea niciodată, însemna că Zeii îl acceptaseră între ei, iar cei rămaşi îl invocau apoi în rugăciuni. De cele mai multe ori, însă, cădea câteva ore mai târziu, fără aripă, zdrobindu-se de pământ. Sau se întâmpla să fie găsite bucăți din el în torentele primei ploi. Sau să apară în oraş, peste multe luni de zile, cu ochii rătăciți şi să susțină că în Oraşul de Sus trăiesc oameni ca noi, că acolo plouă cu apă – cu apă chioară, transparentă, curată,

că oamenii de acolo au ajuns la stele, că niciunde nu există zei. Atunci, toţi îşi astupau urechile şi îl alungau.

Plutind în cercuri din ce în ce mai strânse, tânărul aproape că ajunsese la intrarea în Ochi. Urale de bucurie, de nerăbdare, de ciudă, răsunară iarăşi în piaţă. Mai zburâ câteva minute, abia distingându-se, bleu-auriu în pata de cer pe care îşi desena traiectoria şi un obiect negru, un punct văzut de jos, probabil un ţurţure de nămol uscat, desprins de pe marginea Ochiului, lovi aripa, dezechilibrând-o. Tânărul se prăvăli rostogolindu-se în aer, lovi, la rândul lui, în cădere câteva aripi şi, curând, spirala ascendentă de Zburători se transformă într-un vârtej multicolor de pânze şi trupuri omeneşti. După un timp, piaţa şi împrejurimile ei se acoperiră de membre şi organe sfârtecate, de crâmpeie însângerate de aripi.

Focuri mari fură aprinse în piaţă, carnea tremurătoare căzută din cer fu strânsă şi aşezată deasupra, oamenii se transformaseră prin zbor în păsări şi erau mâncaţi acum de semenii lor, alimentau extazul religios sau, pur şi simplu – paradoxală expresie – satisfăceau instinctele primitive ale celorlalţi.

Devorară resturile Zburătorilor, se luptară între ei pentru femei, se împerecheară, chefuiră până noaptea târziu, când între ei apăru bătrânul orb ca să le spună, în zadar, ce groaznică ploaie are să vină.

6.

Timp de mai multe zile, Stroke nu ieşi din cocioabă. Făcu ordine, o îngriji pe Wom, stătu mereu alături de ea

şi de Sem. Până când i se terminară proviziile. Plouase de vreo două-trei ori între timp – ciudat cum se înmulțiseră ploile în ultima vreme – dar el nu ieşise să zgârme noroiul în căutare de resturi.

Se hotărî să ceară ajutorul lui Bodo. Și cum Bodo nu dădea nimic degeaba (deşi acum era altceva; acum Stroke întreținea o femeie) luă cu el crucea, obiectul de aur găsit cândva după ploaie.

— Noroc, bătrâne, ce mai faci?! Frumoasă nevastă ai căpătat! răspunse Bodo la salutul lui Stroke.

Obiceiul lui, să răspundă cu multe cuvinte, să te amețească, să-ți dea întotdeauna mai puțin din ce ai cerut, ce ți s-ar fi cuvenit sau aveai neapărată nevoie.

— Greu. Am venit după hrană.

Și asta era o întrebare: de unde se aproviziona Bodo? Mai mult ca sigur că primea totul de sus. Şi ştia mai mult decât lăsa să se înțeleagă. Pentru că n-ar fi avut niciun interes să ştie şi alții.

— Aha!... V-ați distrat frumos zilele trecute! Și Zburătorii ăia tâmpiți, ha, ha, şi fetițele, frumos, frumos....

Gras, cuvintele îi țâşneau năclăite dintre fălcile căzute, păreau că se desprind greu din sacul de untură care era Bodo. Stroke îi ştia obiceiul. Scoase crucea din buzunar, o lustrui cu mâneca şi o aşeză pe tejghea.

— Îmi dai?

Pentru o clipă, ochii lui Bodo luară foc.

— Da, şi de copil trebuie să ai grijă, am auzit că ai un copil frumos, ochi albaştri, pielea albă, Wom s-a grăbit să te facă fericit, Bodo improviza total aiurea, nicio femeie

din lume n-ar fi gestat într-o săptămână. Trebuie să-l creşti, trebuie, cât ai nevoie, îți dau, îți dau, cum zici că-l cheamă p-ăla micu'?

— Sem, rânji Stroke. E fată, are pielea din plastic vânăt şi ochii cenuşii. Şi am găsit-o în nămol, după ploaie. Da' de unde ai tu toate astea? Văzuse sclipirea din ochii lui Bodo şi îşi permitea să se joace, să forțeze.

— Am, am. Îți dau cât vrei... Am în spate, în depozit. Gest spre uşa lustruită, de tablă zincată, încadrată de rafturile cu sticle ale barului.

— Şi în depozit de unde intră?

— Intră, intră, cum **de unde intră**?! se prefăcu Bodo mirat, ce întrebare tâmpită şi de ce te interesează pe tine?

Apoi înțelese. Stroke băgase crucea în buzunar şi se îndrepta spre ieşire. Bodo se întoarse spre uşa de tablă şi o deschise.

— Stai! strigă. Vino cu mine!

Stroke se întoarse. Coborâră câteva trepte şi pătrunseră într-o sală imensă, plină cu cutii, lăzi, recipiente, dar şi câteva mobile desperecheate, îngrămădite într-un colț – un fel de depozit-dormitor. Pe la jumătatea lui, în lumina galbenă, slabă, a unui bec electric, se zărea, în stânga, o altă uşă. O deschise şi pe aceasta, descoperind o gaură întunecată.

— Un tunel. Iese la marginea oraşului, într-un garaj. Câteva camioane. Munții sunt la patru sute de mile de oraş, spre răsărit. Acolo e zona de contact cu lumea de sus, cu platforma. Acolo găsesc mereu o poartă închisă şi „resturile" astea aranjate frumos în lăzi.

În semiîntuncricul sălii, pleoapele lui Bodo se zbăteau ca nişte păsări înecate în grăsime.

— Credeam că odată o să ajung şi eu **acolo**. Sunt sătul de lumea asta, în fiecare zi mă visez în Oraşul-În-Care-Nimeni-Nu-Munceşte-Stă-Şi-Fute-Femei-De-Aur. La două sute de mile spre sud e un oraş la fel ca al nostru, spre nord e un altul, la apus e un altul, câte unul sub fiecare gură de canal, sub fiecare Ochi. Şi fiecare are **bodoul** său, obligat să trăiască laolaltă cu **şobolanii**, să-i mintă şi să le ia totul, sperând că odată şi-odată îşi va ispăşi pedeapsa şi va fi primit sus. Dar acum e prea târziu. Acum, Zeii au hotărât să ne pedepsească!

Ceva care dospise îndelung înlăuntrul său erupsese, îl făcuse pe Bodo să vorbească şi îl aruncase apoi într-un ocean de disperare religioasă.

— Care zei? întrebă Stroke. Norocul? Zburătorii ajunşi în infinit? Sau vechiul zeu al omenirii, Diavolul?

7.

Alcătuită din plăci uriaşe, îmbinate ca într-un puzzle, replică ridicată de om a plăcilor continentale, folosind lanţurile muntoase drept coloane şi contraforturi, învârtindu-se odată cu Pământul şi reprezentând cel mai nou înveliş al său, platforma adăpostea de multe secole, pe ambele feţe ale sale, două societăţi complet diferite, amândouă încremenite într-un etern imobilism social şi într-o continuă pierdere. Amândouă ajutând trecerea timpului să mărească prăpastia care le despărţea.

Câteva săptămâni după discuţia cu Bodo, Stroke stătu iarăşi retras în adăpostul său. Niciodată nu gândise că ar fi putut să plece din oraş. Până acum se complăcuse, încercând doar să supravieţuiască în singura realitate pe care o cunoştea. Căpătase însă o familie, se simţea responsabil (ce-i aia **responsabil**?!), iar cuvintele lui Bodo creaseră în el o imagine a Oraşului de Sus care îl ispitea. Şi, mai presus de toate, înlăuntrul său începuse să crească o perdea groasă, care îl izola de lumea din jur. Ar fi dat oricât să vadă cerul. Auzise sau îşi amintise singur, răscolind pulberea pe care cei de dinaintea sa o lăsaseră în memoria celulelor, despre carapacea imaterială, întinsă către toate marginile orizontului, ce acoperea lumea, alcătuită din aer, aer de respirat atârnând greu sub vidul cosmic. Auzise că soarele se plimbă în voie, ore întregi, de-a lungul acestei carapace azurii, apoi dispare, iar carapacea se întunecă, devine o mantie neagră ornată cu mii de sclipiri – stelele, ca atunci când, după o ploaie, în stratul păcuriu ce acoperă oraşul, ai arunca bănuţi de aur, o mulţime de bănuţi de aur plutind la suprafaţă. Încercase de multe ori să-şi imagineze toate astea. Nu reuşise. Îşi spunea doar „a răsărit soarele" sau „cerul e plin de stele", cuvinte care, într-un anumit moment al creşterii, îşi pierdeau sensul, putrezeau, lăsând în urmă numai petice murdărite de marginile ochiului.

Trebuia să plece. Mai rămânea să-l convingă pe Bodo (Bodo era singurul care **ştia** drumul şi **ştia** să conducă un camion) să părăsească tot şi să meargă cu el. Se întrebă cum ar putea să-l smulgă din obişnuinţă şi din disperare.

Şi ce l-ar fi determinat pe Bodo să renunțe la a fi stăpânul oraşului?

Peste trei zile, însă, ploaia rupse zăgazurile cerului. Ale Ochiului...

8.

Mai întâi, zguduind temeliile pământului şi bolțile cerului, se porni lupta dintre zei.

Strunind cai înaripați care mănâncă văzduh și scuipă foc, conducând care aruncătoare de fulgere, zeii, făpturi înfricoşătoare înveşmântate în straie țesute din zale de forță, topiră norii, răsuciră razele soarelui, transformară sticlele în dragoni de fum, ciopliră din aer soli de moarte şi îi aruncară unii asupra celorlalți, fiecare dorind să ajungă singurii stăpâni ai lumii de sus. Curse mult sânge, bucăți sfârtecate de trupuri şi de maşini zburătoare, mulțime de îngeri morți pătară cu albul lor pur fața dinspre stele a platformei.

Puține dintre acestea pătrunseră prin Ochi, dedesubt, doar tunete asurzitoare şi flăcări prelungi, care se stinseră însă până să atingă pământul. Iar această încleştare grozavă, cei de jos nu putură decât să şi-o imagineze sau – puțini, prea puțini – să şi-o amintească din legende.

În sfârşit, un țipăt scos parcă de o fiară cât planeta de mare zgudui platforma şi Ochiul începu să plângă. Lumea de sus îşi curăța obrajii de urmele luptei, îşi plângea învinşii, îşi arunca trecutul, reziduurile, se purifica. Iar o parte importantă a trecutului erau chiar oamenii, şobolanii, viermii de sub fața întunecată a platformei.

9.

— Ei, te-ai hotărât? Pleci? Sau ai de gând să mori aici ca un prost?

Stroke îl privi uimit. Era acelaşi bătrân cu ochii ca două pete alburii murdărite de muşte, cerşetorul. Însă vocea şi gesturile nu-l mai arătau pe acel nebun pe care îl întâlnise în seara de după ritual şi nici pe exaltatul mistic din noaptea orgiei, în care fuseseră devoraţi Zburătorii.

Ploua de câteva zile. Un strat gros de mocirlă împănat cu ciudate forme metalice, topite şi arse, cu resturi de cadavre umane, cu bucăţi de maşinării nemaivăzute şi praf otrăvitor, acoperise oraşul.

Îi fusese teamă să pună piciorul afară, să iasă din adăpost, să treacă cu Sem şi cu Wom prin şuvoiul aducător de moarte ce izvora din Ochi. Cineva bătuse la uşă, deschisese, era bătrânul, cu barba şi cu pletele uscate şi fără nicio rană sau vreo arsură de acid care să-i desfigureze chipul. Îl invitase înăuntru, e loc şi pentru tine aici, şi îi dăduse apă curată de băut.

Întrebarea îl şocase.

— Da! Dar cum?!

Ambiguu, răspunsul se adresa primelor două întrebări din cele pe care le auzise mai devreme.

— Aşa cum te-ai gândit: cu ajutorul lui Bodo. Voi merge şi eu cu tine.

De unde ştia? Şi cine dracu' era bătrânul?! Să-l asculte sau să-l arunce în noroiul-papă-tot de afară?

— Telepat...

Rânjetul neîncrezător al lui Stroke. Ce-i aia? ziceau dinţii lui galbeni.

— ...adică îţi citesc gândul de la distanţă. Te-am urmărit continuu de ceva vreme. Să bagi bine la cap, ai fost ales şi trebuie să pleci. Ceilalţi vor muri cu toţii. **Sfârşitul oricărei făpturi este hotărât înaintea mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie – iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.**

Ultima frază o rostise altfel, faţa îi devenise imobilă, cuvintele parcă veniseră din altă parte, trecuseră prin el, îi mişcaseră buzele, înmărmurindu-l în acelaşi timp cu forţa şi gravitatea lor.

— Cine eşti, de fapt? Şi de unde ştii? repetă Stroke – acum cu voce tare – întrebările care-l chinuiau.

— Un trimis, un ajutor. Să zicem, îngerul tău păzitor, dacă ştii ce-i asta. Prin tradiţie, un înger păzitor cunoaşte totul despre cel pe care îl păzeşte (îi spun zeii!). Uneori, mai mult decât atât, alteori, cum ziceai tu?, doar un bătrân cerşetor orb.

„Orb pe mă-sa!" îşi zise Stroke. Nu-l văzuse niciodată împiedicându-se.

— Asta ştii ce e? îl întrebă, întinzând spre el crucea de aur dăruită lui de către Ochi.

— Crucea. Semnul lui Dumnezeu.

Moşul nu atinse obiectul. Aşadar, vedea. Ştia. Cum? Era mai puţin important. Important era că bătrânul dăduse un nume zeului său. Care nu se numea, deci, Noroc, ci Dumnezeu.

— De ce tocmai eu?

Celălalt se transformă iarăşi ca înainte, când începu să vorbească:

— Căci te-am văzut fără prihană înaintea mea, în neamul acesta de oameni.

Deocamdată, nu mai era nimic de aflat. Lui Stroke, tot ce îi rămăsese de făcut era să se pregătească de plecare. Indiferent cum, prin ploaia ce afară nu încetase nicio clipă.

10.

— Dă-mi mie copilul! zise bătrânul şi Stroke îl privi mai întâi mirat, neînţelegând. N-ai încredere?

Era vorba de Sem. O hrăniseră – ea îi urmărise parcă aprobându-i cu ochii ei cenuşii, parcă ştiind ce avea să urmeze – o înveliseră într-o pătură veche şi se pregăteau de plecare. O movilă în noroi, o păpuşă vânătă de carne, îşi aminti Stroke. Pe Sem, pielea artificială o apăra de ploaie. O aşeză în braţele orbului. Pentru el rămase o raniţă uriaşă cu alimente şi Wom, la rândul ei, un copil.

— Ţine şi asta, zise către bătrân, întinzându-i apărătoarea de cauciuc.

— Nu-mi trebuie, zâmbi celălalt şi în jurul său se aprinse o ţesătură de raze, o aură care crescu apoi, se transformă într-un glob luminos de câţiva metri în diametru.

Îi făcu semn, „vino!". Stroke îşi încolăci braţul în jurul lui Wom şi păşiră în interiorul globului. Nu-i arse şi nicio altă senzaţie nu le încercă pielea. Interiorul colibei se vedea la fel, de parcă lumina în care intraseră n-ar fi existat.

Ieşiră. Ploaia, torentul de reziduuri, se desfăcea înaintea şi deasupra lor fără zgomot. În urmă, coliba se vedea

ca un tumul răsărit pe câmpia întunecată – cenuşiul, brunul, negrul omorâseră celelalte culori şi le luaseră locul în lumea de jos – o grămadă ceva mai mare decât cea care fusese Sem în noroi, ascunzând rămăşiţele unei vieţi la care Stroke renunţase pentru totdeauna.

— Ce-i asta? întrebă Stroke, referindu-se la ţesătura de raze.

— Câmp de forţă. Barieră energetică.

Uneori, spusele bătrânului trezeau în el o teamă ascunsă. Şi nu numai ele. Comportamentul. Minunile. Da! Găsise bine cuvântul: minunile.

— N-are de ce să-ţi fie frică, îi zâmbi celălalt. Dumnezeu este cu tine.

Ca acum, de exemplu.

11.

Ca să ajungă la cârciuma lui Bodo, trebuiau să traverseze oraşul. Niciun om nu le intersectă calea. Se retrăseseră în case, în vizuini, în găuri. Şobolani, ar fi zis Naif. Sau viermi, Glup.

În piaţă, în mijiocul oraşului, în locurile unde ploaia ştersese urmele focurilor, câţiva oameni-păsări, Zburătorii, la adăpostul propiilor aripi, se rugau. Să secе izvorul negru din cer; să fie redat Soarele; să poata încerca iarăşi ascensiunea. Unii dintre ei îşi crestaseră pielea braţelor şi a umerilor şi îşi cususeră apoi în ea armătura metalică a aripilor, arătând acum ca nişte lilieci uriaşi. Îşi terminară ruga şi începură să escaladeze turnul. Scenariul pe care Stroke îl văzuse de atâtea ori. Numai că, înainte,

Zburătorii se aruncau într-un cilindru de lumină în care curenții de aer îi ajutau să se înalțe. Crezu că de data asta or să mimeze numai ritualul. Rămase uimit când îi văzu aruncându-se în gol. Aripile, care pe alții îi purtaseră către nemurire, îmbibate în ploaia vâscoasă, îi traseră în jos, strivindu-i de sol. Văzute de sus, într-o lume răsturnată, cele câteva petice aurii răsărind din noroi, aduceau cu o frântură de cer înstelat răsărind noaptea dintre nori.

— Credința le e puternică. Ar fi meritat să ajungă acolo, rosti bătrânul, ridicându-şi privirea. Dar acolo nu-i aştepta nimic. Pentru că şi-au ridicat zeii dintre ei înşişi, zei din carne. Iar carnea putrezeşte, carnea poate fi arsă şi carnea poate fi mâncată.

Stroke se cutremură. Ar fi trebuit să fie fericit: îi fusese dat un protector puternic. Îşi aminti ce-i zisese bătrânul. Cuvintele alunecaseră atunci pe lângă el. Acum, în sfârşit, înțelese; un sentiment ca o lumină diafană îl inundă şi se cutremură iarăşi: **el era cel ales**. Prin urmare, nu avea de ce să se teamă.

12.

Ultimul care păşi prin uşa de lemn încrustat a barului fu bătrânul. Deşi globul de lumină protectoare dispăruse, intrarea le fu salutată de privirile perplexe ale câtorva perechi de ochi – câte se aflau în bar – bulbucați de uimire.

— Voi de unde dracu' veniți?! răcni Bodo, poate că nici dacă Cea-Mai-Bună-Dintre-Femeile-De-Sus ar fi intrat goală în cârciuma sa, nu l-ar fi surprins atâta.

Înăuntru, câțiva beţivi pe care potopul îi prinsese acolo şi care nu se mai încumetaseră să plece, dormeau şi sugeau alcool pe datorie, de câteva zile; plus câțiva curajoşi suferind de claustrofobie, care înfruntaseră ploaia pentru a se sfătui cu Bodo – şi între ei – despre lucrul acesta: plânsul neîncetat al Ochiului şi moartea care creştea mereu, fluidă şi întunecată, în oraş.

— În Crug, stratul a inundat toate cocioabele. (Crug era cartierul cel mai de jos al oraşului, locul în care se adunaseră cei care nici în Oraşul de Jos nu mai puteau fi numiți oameni). Cică pe coama colinei lui Pete, la toate casele stau cu armele la fereşti şi-i omoară pe ăia care reuşesc să scape din Crug înotând prin noroi.

— Hă, hă! Da' ce, ăia poate să mai înoate?

— Io acu' două zile văzui un copil în baltă. Balta îl mâncase aşa, cam de jumătate şi de obraji, de i se vedeau toate măselele, pân' la urechi.

— Viermi! O s-ajungem cu toții acolo, deget ridicat spre tavan, umflați şi cu burțile-n sus. Glup, murdar şi nebărbierit, jucând în continuare rolul de proroc al Apocalipsei.

Gălăgia înghiţise repede uimirea produsă de intrarea celor patru – socotind şi fetița – neatinşi de ploaia de afară.

Stroke se aplecă spre Bodo, pe deasupra tejghelei, şi îi şopti încet la ureche:

— Trebuie să plecăm, să ajungem deasupra. Tu trebuie să vii cu noi! Dacă nu, o să murim cu toții.

— Cine spune? rânji Bodo, neîncrezător.

Stroke se întoarse şi îşi aruncă privirea înspre barba şi pletele argintii ale cerşetorului.

— El?!... He, he! Chipul până atunci încruntat al lui Bodo se destinse brusc, buza de jos, groasă, răsfrântă, îi căzu peste bărbie, săltând spasmodic la fiecare hohot.

„Supune-te, omule! Te vei supune şi vei merge cu noi!"

Bodo încremeni în mina hidoasă a măştii unui zeu păgân. Cuvintele nu fuseseră rostite, însă îi copleșiseră dintrodată creierul, îi arseseră voința, nu admiteau niciun fel de împotrivire. Simultan, ele pătrunseseră şi în mintea lui Stroke: bătrânul îi comanda lui Bodo telepatic.

— Băieți, strigă Bodo către restul barului, mă duc să dau provizii la prietenu'! Să stați cuminți până mă-ntorc!

Intră pe uşa metalică din spatele tejghelei. Stroke îl urmă. Şi Wom. Şi bătrânul, cu Sem în brațe. Curios! Niciodată stăpânul barului – stăpânul oraşului – nu procedase astfel când împărțise provizii. Şi nimeni nu intrase vreodată aşa pe uşa aceea, în citadela blindată a lui Bodo. Nimeni în afară de Stroke, dar cei de față nu ştiau asta. Se iscaseră o mulțime de legende despre ce ar fi putut să se afle acolo: bogății imensc, femei, şerpi veninoşi sau maşinării nemaivăzute. Iar acum, Bodo introducea pe Stroke cu muierea lui, pe cerşetorul orb şi creatura aia hidoasă, juma'-copil-juma'-păpuşă, pe care Stroke o creştea ca pe propria sa fiică. Ceva nu era în regulă. Poate îl momiseră cu vreo chestie, iar acum Bodo îi adăpostea până trecea nenorocita asta de ploaie. Poate i-o dădea chiar pe Wom, ca barmanul să-şi bage în ea puța lui grasă şi fleşcăită.

— Să-ți fie tare! strigă cineva, referindu-se chiar la obiectul în discuție, aia grasă şi fleşcăită. Stai, că venim să te-ajutăm şi noi.

Strigătul aprinse încordarea de până atunci a oamenilor. Se bulucirăcu toţii spre uşa care îi atrăgea ca un magnet, răsturnând rafturile cu sticle. Apoi se retraseră brusc, urlând. Uşa devenise roşiatică, scânteind straniu în lumina albă din bar. Ardea. Cineva o încinsese până la roşu, sudâd-o de toc. Înjurară, mama lui de grăsan nenorocit, era totuşi destulă băutura şi, indiferent ce aveau de gând să facă acolo, Bodo şi ceilalţi, le vor fi trebuind ceva timp sau ceva osteneală să iasă.

Şi-o făcuseră cu mâna lor. Să crape!

13.

Străbătuseră o bucată bună de drum de când părăsiseră oraşul, coborând lent pe şoseaua părăginită ce şerpuia în josul colinei (oraşul era, bineînţeles, în vârful unei coline care creştea mereu: sub fiecare Ochi o colină, pe fiecare colină un oraş!); de când ieşiseră pe porţile aproape blocate de noroi ale vechiului hangar ce adăpostea camioanele lui Bodo, toţi cinci în cabina unuia dintre ele.

Stroke nu-şi putea scoate din minte o întrebare ce ar fi adresat-o bătrânului orb; nu înţelegea; de fapt, multe întrebări existau şi multe lucruri de neînţeles i se înfăţişaseră în ultimele zile. Era bântuit de o imagine. După ce pătrunseseră în depozitul-bucătărie-dormitor-anticameră de lângă sala barului, bătrânul se întorsese şi privise uşa... Privise uşa pe dracu'! Îşi îndreptase spre ea petele alea albicioase ce-i ţineau loc de ochi şi uşa începuse să se roşească şi să scoată fum de parcă... Realiză că nu are termen de comparaţie. Renunţă la întrebare.

Privi înainte prin sticla murdară a parbizului. Tot orizontul – o pată întunecată. Noroiul se revărsase din oraş spre vale, inundase câmpia. Trecuseră multe zile de când ploaia se pornise fără să mai contenească, îşi croise drum prin solul gri-gălbui al colinei, curgând în torente tumultuoase de păcură.

Înapoi, deasupra oraşului, pământul şi platforma erau unite de o imensă coloană întunecată. Cineva uitase în cer un robinet deschis, fără să-i mai pese de ce viețuia dedesubt.

— Toate lucrurile mi-au fost date în mâini de Tatăl meu.

Bătrânul răspunse astfel la întrebările care nu fuseseră rostite şi Stroke ştia deja că nu trebuie să se mai mire.

14.

Merseră astfel timp de două zile prin semiîntunericul abia străpuns de farurile chioare ale camionului (dincolo de marginile Ochiului, unde razele soarelui, care înainte de a apărea la răsărit lumina mai întâi apusul, nu ajungeau direct, nu era niciodată zi); înaintând lent prin ploaie, pe drumul care cu greu se mai putea numi astfel şi pe care doar bătrânul şi Bodo păreau a-l cunoaşte; Bodo, fără să scoată un cuvânt, cu ochii ațintiți înainte şi gândurile aruncate aiurea; şi liniştea pustietății, spartă vremelnic de tunete venite de deasupra.

Cu o zi în urmă trecuseră printre ferme. Barăci părăginite, pierdute în câmpuri acoperite cu smocuri de plante uscate. Mâlul otrăvitor se abătuse şi asupra lor, înghițind totul. Un grup de oameni a căror goliciune le descoperea

abdomenele umflate şi pielea uscată, întinsă pe armătura proeminentă a oaselor – ţăranii – recunoscuseră camionul, alergaseră spre el şi îl înconjuraseră strigând „stăpâne, stăpâne", dar Bodo – el era stăpânul – trecuse printre ei şi peste ei, împroşcându-i de şosea de parcă ar fi fost simple denivelări moi ale acesteia. Wom ţipase, trăise şi ea în lumea de jos, dar aceasta i se părea prea mult.

— Taci, femeie fără minte! o repezise bătrânul. Să nu-ţi fie milă! Ale lor sunt durerea şi scrâşnirea dinţilor, pentru că al lor este şi păcatul!

Iar Stroke înţelese că noul său zeu e la fel de crud ca şi ceilalţi, dar mult, mult mai puternic.

Apoi, penumbra devenise întuneric deplin. Venise noaptea.

Acum, deşi bezna se risipise iarăşi, în faţa lor, spre acel răsărit ipotetic, ceva uriaş obtura orizontul.

— Munţii, rosti bătrânul şi Bodo tresări puternic, încleştându-şi mâinile pe volan. Frână.

— Ce e? îl întrebă Stroke.

— Cred că s-a defectat ceva. Scoate un zgomot ciudat.

— Aşa a fost să fie. Vocea bătrânului avu o rezonanţă profetică sau aşa i se păru lui Stroke, se dovedise că orbul ştia mai multe decât un om obişnuit.

Bodo coborî din maşină şi săltă capota. Apoi reveni şi le zise:

— Ceva din noroi a înfundat filtrul. Trebuie să-l curăţ.

Se întoarse şi începu să trebăluiască în măruntaiele maşinii. Coborâră şi ceilalţi să-şi dezmorţească picioarele. Făcură câţiva paşi.

— De aici vom continua să megem fără el, murmură bătrântul şi privi înapoi spre grămada de şuncă împănată care era Bodo, aplecată asupra motorului.

Apoi, sfera luminoasă răsări din nou în jurul său, cuprinzându-i. Însă, de această dată, se simțiră ridicați de la pământ și împinşi înainte de o forță necunoscută. Microbi în interiorul unui balon de săpun; imaginea se umflă şi se sparse instantaneu în mintea lui Stroke. Fură urmați de urletul lui Bodo. Care, după ce mai întâi urmărise uimit creşterea cojii transparente, înțelesese că nenorociții ăia ar fi putut atinge paradisul fără el. Le spusese totul despre lumea de sus, în care trăiesc femei-cu-găuri-pline-de-curent-electric-între-picioare, în care ziua e multă lumină, iar noaptea e privegheată de stele, în care alții lucrează pentru tine şi tu doar bei, dormi, fuți şi mănânci, iar acum plecau fără el. Era singurul care merita să ajungă acolo, îi fusese promis (de asta şi oprise camionul, să-i lase acolo până o să crească noroiul şi-o să-i înghită – un moş, un idiot sărăntoc, o muiere şi o arătare drăcească – copil, cică!), iar acum plecau fără el.

Se întoarse în maşină, demară şi se năpusti cu toată viteza spre globul luminos prin pereții căruia cei patru se arătau străvezii și luminoși, ca nişte ființe îngereşti şi fără păcate. Se lovi de el ca de o stâncă, apoi maşina fu prinsă şi aruncată în aer ca un ghemotoc de hârtie. Căzu câțiva zeci de metri mai departe şi explodă, torță de flăcări şi metal incandescent, luminând peisajul dezolant ce-i înconjura: grohotişiuri, pante golaşe, cioturi vechi şi putrezite de arbori.

Lui Stroke multe dintre întâmplările prin care trecuse până acum i se păruseră de neînțeles, însă de cele mai multe ori tăcuse. Totuşi, de ce Bodo trebuise sacrificat, de ce bătrânul nu-i luase dintr-un început în sfera mergătoare? Multe păcate dintre acelea împotriva cărora predica el ar fi fost astfel evitate.

— Bodo trebuia să-şi urmeze destinul. Şi toate tebuiau să-şi urmeze destinul, îi răspunse celălalt şi aceastea fură ultimele cuvinte rostite până când ajunseră.

15.

Urcară mereu, între platforma din ce în ce mai luminoasă pe măsură ce se apropiau de ea şi mareea din ce în ce mai înaltă de noroi, la suprafața căreia se iteau fragmente de obiecte stranii, instrumente de tortură răscolite din străfundurile iadului, amestecate cu bucăți descompuse de trupuri omeneşti.

Ajunseră.

În față, sfârşind drumul care-i adusese în creierul munților, se deschidea o grotă aparent naturală. Păşiră înăuntru şi, după câteva minute de mers, intrară într-o sală circulară. Era stația cea mai de jos a unui elevator care ar fi trebuit să-i scoată deasupra platformei.

Se aflau în uter. Fură scuipați apoi, prin vagin, la lumină. Ei, cei de jos, şobolanii, se născuseră a doua oară.

☆ ☆ ☆

— Şi?...

— Mă întreb cum s-ar putea susține de acum încolo?

Trecuse ceva timp de când stăteau de vorbă, îi citise şi acum discutau ultima lui povestire. Devenise deja o obişnuinţă să-i arate prietenului său ceea ce scria, înainte de a le trimite pentru publicare, avea încredere – nu nelimitată – în gustul şi analiza acestuia.

Stroke, soţia lui, fetiţa cu pielea de vinilin, Bodo, bătrânul, Zburătorii, Ochiul, crucea de aur; trebuia să existe un final care să lege toate aceste elemente! „Ar trebui să fii Kafka", îi zisese celălalt, ceva mai devreme.

— De ce n-ai mers pe legenda biblică?... Dacă spui că de aici ai pornit...

Se aşteptase la întrebarea asta. Îşi privi prietenul în ochi. Erau albaştri. Ştia. Şi nu de asta îl privise. Scotoci printre foi, alese una şi îi zise:

— Să-ţi dau o variantă de final: „Te vei împerechea cu femeia de lângă tine, care îţi este nevastă şi veţi da naştere la alţi pui de oameni care să populeze planeta. Aveţi grijă, experimentul va dura atât cât cred eu de cuviinţă. Dacă exemplarele nu vor fi reuşite, vă voi extermina şi voi construi alte fiinţe, după chipul şi asemănarea mea. Apoi, ca un semn al legământului, câmpuri electromagnetice puternice condensară umiditatea din aer şi polarizară în aşa fel picăturile de apă, încât Stroke putu să vadă, pentru prima oară în viaţa lui, minunea unui curcubeu uriaş acoperind cerul". Ştii, legământul Domnului faţă de Noe.

— Şi până aici?

— Varianta clasică. O „maşină", un supercomputer construit de „cei de sus" care interpretează ad litteram

Biblia şi distruge ambele lumi, salvându-l doar pe Stroke şi familia lui.

— Nu prea merge...

Asta ştia şi el. Era primul final pe care îl concepuse, îl aruncase apoi şi de câteva săptămâni se tot chinuia să găsească altceva. Simţea că o să-i explodeze capul. Continuă, însă, să asculte.

— Rupi povestirea. Până aici era de-a dreptul interesantă. Am citit-o cu sufletul la gură. Eram curios unde o să ajungi. Aşa cum mi-ai zis, o ratezi.

— Tu ce mă sfătuieşti?

— Ar trebui să pleci de la interpretarea fiecărui element pe care l-ai folosit. Apoi să recurgi la un artificiu.

— Bine! Hai s-o facem. Stroke e personajul principal, lui i se întâmplă toate, ceilalţi se învârt în jurul său, oglinzi, pretexte, contraponderi – vrea să ajungă în „lumea de sus", să evolueze, deci, şi ce e mai interesant, nimic nu îi aparţine cu adevărat, deşi primeşte o mulţime de chestii.

— Poate reprezenta pe oricare dintre noi...

— Oarecum. Deşi nu e un looser, nu e nici un erou. Are ceva noroc, puţin avar şi puţin laş, dar şi generos şi curajos atunci când trebuie. Poate mai deştept, per total, decât ceilalţi. Wom nu e femeia lui, alţii o dezvirginează, nici măcar nu o cucereşte, i-o oferă şansa. Îl îmbogăţeşte însă sufleteşte. Sem, de asemenea, nu e făcută de el. E copilul căzut din cer, arată altfel, reprezintă o altă lume, poate chiar semnul graţiei divine...

— Şi crucea. De fapt, crucea mi se pare o cheie a textului. Semnul lui Dumnezeu; al Creatorului. Şi este primul

semn, aşa scrii tu, primit de Stroke. Copilul şi crucea de aur au un fond comun de semnificaţii. De aici pleacă totul. Călătoria, care se aseamănă cu un catarsis, Stroke nu o face din proprie iniţiativă. Îi este impusă de Dumnezeu-Creatorul, care îl şi îndrumă. Fără cruce, Sem, bătrân, Stroke ar fi murit laolaltă cu ceilalţi sub potop.

Din cauza aceasta îi plăcea să stea de vorbă cu prietenul său. Extrăsese esenţialul în doar câteva cuvinte. Îl întrerupse:

— Îţi dai scama că nu putem cuprinde chiar totul.

— Bineînţeles!

— Să vedem ce a mai rămas?! Zburătorii...

— Excelentă scena cu canibalismul!

— Da, mulţumesc... Sunt mesajele pe care lumea de jos le trimite divinităţii. Şi la care divinitatea răspunde. Într-un mod mai special, ce-i drept.

— Dar şi materializarea celor mai profunde dorinţe şi vise ale celorlalţi, pe care însă aceştia refuză să le recunoască.

— Da, aşa este. Dar să terminăm mai repede. Bodo – opusul lui Stroke; şi ca tip de personaj, dar şi ca evoluţie. Iar bătrânul, personajul misterios, cu puteri şi cunoştinţe supranaturale, poate chiar origine supranaturală, după cum el însuşi sugerează, este trimisul, vocea, voinţa lui Dumnezeu. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, există un fel de comunicaţie între cele două lumi, un feed-back: crucea, Sem, ploaia, bătrânul pe de o parte; Bodo şi mai ales Zburătorii, de cealaltă. O comunicaţie cifrată. lar Stroke este cel chemat să descifreze misterul.

— Adică tu, nu Stroke! binevenită aducere cu picioarele pe pământ. Te-ai hotărât, totuşi, cum închei povestirea?

— Să-ţi mai dau o variantă: călătorii ajung în lumea noastră, Stroke povesteşte unui om al străzii ce i s-a întâmplat, iar acesta, dom'le, aşa ceva nu se există; şi dispar.

— Adică un Kant mai grosolan. Depinde cum o scrii.

— Sau rămân şi se adaptează. Cum îl vezi pe Stroke spălând maşini, bând Cola şi votând cu democraţii în 2020?

— Ha, ha... Nu ştiu, mai gândeşte-te.

Prietenul său îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec.

— Bine, mulţumesc pentru sfaturi. Dacă, totuşi, îţi vine vreo idee, dă-mi de veste, te rog.

— Bineînţeles.

Îşi strânseră mâna, apoi prietenul său ieşi. Afară tocmai se înserа, plouase şi transparenţa aerului spălat de praf îi bucură ochii. Făcu câţiva paşi şi, pe una din aleile dintre blocuri, aşezaţi pe o bancă, văzu un bărbat cu haine ponosite, având nu mai mult de patruzeci de ani, alături de doi copii, o fetiţă de cincisprezece ani şi un altul, mult mai mic, atins de o ciudată boală de piele. Vru să le dea nişte bani, dar se reţinu, gândi că gestul său are să-i jignească. Îi păreau cunoscuţi şi încercă un timp să-şi amintească de unde. Apoi se depărtă, pierzându-se, într-un târziu, în propriile gânduri şi în seara de iulie.

POVESTE DE CRĂCIUN

Lui V.P. pentru
„Înăuntrul acesteia, în afara celeilalte."

Într-o zi, tata a venit de la serviciu, eu nu știu ce e acela serviciu, probabil cineva care locuiește *afară*, știu că așa spune el în fiecare dimineață mamei, plec la serviciu, iar mâneca de la salopeta lui cea bună era sfâșiată și din brat îi curgea un lichid roșu și a zis:

„Blestemații aștia de copaci!"

Și alte câteva cuvinte din cauza cărora mama a zis:

„Nu ți-e rușine?! E copilul aici..."

Și am înțeles că eu nu trebuia să aud cuvintele acelea, și cred că nici nu le-am auzit, pentru că eram ocupat să-l urmăresc pe Bamby-contra-Scarabeul-Uriaș și, în același timp, mă întrebam ce sunt aceia copaci blestemați; iar dacă mă rugați să vi le spun acum, nici nu mi le mai aduc aminte.

Tata a smuls mufele de pe mine, Bamby-urcând-pe-unzgârie-nori s-a transformat în Casă – locul în care trăiesc de când m-am născut (*născut*, așa zice mama) – și a zis (tata):

„Salut, bătrâne!"

El nu știa că eu îmi făcusem un sistem în minte prin care puteam să-l văd și pe Bamby și să știu și ce e în jurul meu, nimeni nu știa, decât Fetița. Ea mă învățase, de fapt, cum să-mi fac sistemul ăsta. (O să vă spun eu mai încolo cine e Fetița). L-am întrebat:

„Ce-ai acolo?"

Și l-am atins pe braț, iar el s-a strâmbat și mi-a răspuns:

„Sânge. Sunt rănit și mă doare."

Nu prea știam eu bine ce înseamnă, dar mi-am dat seama că ar trebui să fie ca atunci când Bamby-e-tăiat-bucățele-de-Coiotul-cel-Rău, sau când Indienii-îl-jupoaie-de-piele-pe-Bamby, iar învelitoarea lui pe dinăuntru e roșie foc, cu niște semne albe cam așa:

Apoi tata a zis:

„Du-te în Camerata și joacă-te!"

(Camerata e o parte din Casă).

M-am dus și de acolo l-am auzit cum îi spunea mamei că blestemații ăia de copaci năpădiseră peste noapte toate străzile din centrul orașului, sfărâmând asfaltul și avariind clădirile, și ne-am luptat toată ziua să-i distrugem și tot ei mi-au sfâșiat brațul. Atunci am înțeles că tata era *curajos* și *erou* (așa erau numiți cei care, în filmele cu nave spațiale pe care uneori le urmăream în locul lui Bamby apărau-Pamântul-împotriva-Alienilor-care-voiau-să-l-distrugă) și am început să urăsc copacii blestemați.

Ziua aceea a fost minunată pentru mine. Pentru că atunci am aflat că tatăl meu e curajos și erou și că afară, dincolo de oraș, trăiesc copaci blestemați. Și tot atunci am

am avut un sentiment nou, pe care am fost sigur că-l chema *să urăsc*.

Înainte de asta, în fiecare zi mă uitam la Bamby-și-la-alte-filme, mâncam când mama mă chema *lamasă*, mă jucam sau dormeam în Camerata, iar din când în când mă duceam singur într-un loc din Casă ca să fac *labaie*. (Așa-mi zicea mama când eram mic de tot, „Vrei să faci labaie?"; pe atunci mă duceam cu ea în locul acela). Iar o dată pe an se întâmpla Evenimentul. În Casă venea un nene cu niște aparate, îmi punea pe cap o cască (semăna cu aceea din Bamby-a-făcut-fiare-vechi-Motocentaurul) și în timp ce între tâmple îmi vâjâiau niște ghemotoace strălucitoare, o mulțime de luminițe se aprindeau pe ecranele aparatelor. Nenea clătina din cap, iar tata mă privea trist și mă mângâia ușor pe frunte. „Nici anul acesta n-ai voie afară", îmi zicea. Pe mine asta nu mă întrista, eu nici măcar nu voiam să ies, pentru că afară era un loc înfricoșător, cu siguranță plin de monștri (că nu degeaba îmi zicea mama când se înfuria, „Fii cuminte, că te dau afară!").

Din ziua în care tata a venit acasă *rănit*, m-am întrebat mereu ce sunt aceia copaci blestemați.

Am întrebat-o și pe Fetița. Nici ea nu știa. (V-am promis că vă spun cine e. Într-o zi, mai demult, când semnul pe care tata îl face o dată pe an, înainte de Eveniment, pe marginea ușii, apăsând lungul creionului pe părul meu, era cam în dreptul clanței, am simțit niște gânduri străine în cap și am strigat „Cine sunteți?". Mi-au răspuns că sunt gândurile unei fetițe care locuiește într-o Casă dincolo de

Perete, împreună cu Părinții și care n-a fost niciodată afară. Ca mine. La început mi-a fost greu să cred că există o altă Casă și alți Părinți, am crezut că totul nu este decât o glumă a lui Bamby, ca în Bamby-i-a-păcălit-pe-Roboții-Ninja. În timp, ea m-a învățat și pe mine cum să-mi trimit gândurile în mintea ei, dincolo de Perete și de atunci stăm mereu de vorbă. Împărtășim *Experiențe*. Iar ăsta este Secretul nostru cel mai important).

Tot mama m-a lămurit însă, când nu mi-a mai fost frică s-o întreb.

„Copaci? Niște animale verzi, uriașe, care cresc direct pe pământ."

Brr, ce scârbos.

„Cu o mulțime de brațe terminate cu gheare lungi, ascuțite, unele înfipte în pământ, rădăcini, altele rotindu-se în aer, încercând să spintece totul în jur, numite crengi."

Atunci am înțeles de ce tata se luptase cu ei. Nu numai că încercaseră să sfărâme asfaltul și să distrugă clădirile, dar ar fi adus pământ cu ei peste tot, iar oamenii s-ar fi îmbolnăvit și ar fi murit. Apoi, Mama mi-a arătat și niște poze cu copaci, din niște cărți mai vechi pe care le ținea încuiate în debara. Arătau înfiorător. Nu aveau nici cap, nici mâini, nici picioare. Până și monștrii cei mai răi cu care se lupta Bamby aveau.

Și mi-a mai spus că *blestemați* este doar un cuvânt pe care tata l-a zis pentru că era furios. (Aha, deci și eu când sunt furios...)

Nu mult după aceea, tata – rănile îi trecuseră deja – a început să amintească din ce în ce mai des că se apropie

Crăciunul. Pentru mine asta era o zi ca toate celelalte, pentru tata cred că avea o semnificație deosebită. Poate pentru că Evenimentul se întâmpla cam cu o săptămână înainte de Crăciun. Iar înainte de Eveniment, tata însemna marginea ușii, cu lungul creionului apăsat pe părul meu.

Apoi a fost ziua Evenimentului. Nenea, cu aparatele, cu casca, cu ghemotoacele strălucitoare și cu mulțimea de luminițe pe ecranele aparatelor. Însă când s-a terminat, n-a mai fost ca înainte. I-a strâns mâna tatei și a zis:

„Felicitări!"

Tata m-a luat în brațe și m-a aruncat spre tavan.

„Anul acesta facem amândoi Crăciunul în oraș, în Parcul Pentru Copii."

Mi-a zis și era fericit, din cauza mea cred că era fericit. Eu eram și bucuros și înspăimântat, și am zis:

„Da!"

Și am plâns.

În dimineața Crăciunului, tata mi-a dat o Armă și a zis:

„Să te aperi de pericolele din oraș. Acum ești bărbat, ai voie să ieși afară și ai voie să folosești o armă".

Iar eu eram tare mândru de arma mea, știam cum se folosește, văzusem la Bamby, eram mândru că ieșeam afară, îi spusesem și Fetiței, iar ea mă făcuse să-i promit că-i voi povesti la întoarcere cum este acolo.

Cu arma pe umărul stâng, l-am luat pe tata de mână și am plecat.

Orașul era extraordinar de frumos, am văzut clădiri până la cer, străzi și mașini și bărbați cu copii veseli de mână – așa cum eram eu cu tata – majoritatea erau însă

mai înalți decât mine. Eu nu mă mai săturam să privesc și nu era niciun pericol de care să mă apăr.

Apoi am ajuns într-un loc în care clădirile se trăseseră înapoi și lăsaseră între ele o suprafață netedă, Piața Centrală, mare cât sute de Camerata, locul în care tata se luptase ca un erou cu copacii blestemați. Suprafața era acoperită cu un puf alb și rece prin care copiii se rostogoleau, îl adunau în gogoloaie, pe care le aruncau unii în alții. „Zăpadă Artificială", mi-a explicat tata.

E Zăpadă Artificială ceva ca o jucărie și pot să iau un pic în Camerata, am vrut să-l întreb, însă exact în acel moment, chiar în mijlocul locului acela am văzut ceva uriaș, verde, cu o mulțime de brațe terminate cu gheare lungi și ascuțite, care arunca foc și scântei spre cer. Un Copac. Un copac răsărit acolo ca să-i omoare pe copii, să se răzbune că tata și ceilalți bărbați ai orașului îi distruseseră semenii. Și spre uimirea mea, se părea că nimeni nu sesizase pericolul, nu știu din ce cauză copiii nu-l văzuseră, nici tata nu-l văzuse, poate era invizibil (ca în Bamby-contra-Fantomei-Invizibile) și numai eu, prin super-puterea pe care o aveam în minte, îl puteam vedea.

Pe loc am simțit că viața tuturor depinde de mine, am înțeles că eram dator să-mi apăr semenii, să apăr orașul, am scos arma de pe umăr și am tras până când magazia s-a golit de încărcăturile explozive, până când copacul s-a prăbușit în bucăți pe suprafața pufoasă și albă.

Tata s-a întors către mine și, cu lacrimi în ochi, a urlat: „Era de plastic, idiotule!"

Și mi-a dat două palme peste obraji, cât a putut el de tare.

Atunci am înțeles ce înseamnă durerea (niciodată nu mai luasem palme peste obraji), dar n-am plâns. Iar de atunci n-am mai plâns niciodată, nu mi-am mai pus mufele la cap ca să-l văd pe Bamby și n-am mai stat de vorbă prin gânduri cu Fetița – pentru că aflasem ce e aia să fii rănit, devenisem bărbat.

Și îmi pun mereu o întrebare, pe care ar fi trebuit să i-o arunc tatei când m-a bătut întâia oară, de ce n-am îndrăznit oare să-l întreb atunci, ca un bărbat care știe ce este aceea ura:

„Și ce dacă era de plastic?"

ROGUL

Nu știu ce aș putea face acum. Sunt alesul tribului Ino şi nu am dreptul să mă gândesc la moarte. Fiindcă sunt la un pas de a deveni stăpân. Iar un stăpân, Rogul, niciodată nu se gândeşte la propria moarte. El își conduce oamenii la vânătoare, îi învață să-şi facă adăposturi şi îi fecundează.

Îl văd pe Gnoso, preotul, poetul şi savantul tribului, învățătorul şi prietenul meu, venind spre mine. Zic *îl văd* și gândul despre acțiunea aceasta banală taie în mine un canal dureros.

„Nu-i nimic, are pe unde se scurge apa când plouă" rânjeşte sarcastic Can, cel mai bun fost prieten al meu, de undeva de deasupra și din stânga creierului. O parte din neuronii mei s-au hotărât să mă pună la încercare. Au recuperat țăndările chipului său din memorie, l-au recompus şi au proiectat apoi câteva duzini de miliarde de fregi în locul în care eu simt acum prezența lui Can. Imaginea e reuşită, crăpăturile mozaicului sunt insesizabile: ochii lui Can, buzele cărnoase pe care le-am sărutat de atâtea ori – era un prieten cu care ai fi făcut dragoste oricând – cu plăcere, creasta de păr auriu mărginită de însemnele

familiei tatuate pe țeastă. Dacă aş fi fost un Ino Art, aş fi scanat-o şi reprodus-o în piatră.

Cel mai bun fost prieten pentru că rămăseserăm numai noi doi, iar ultima treaptă înspre a deveni ales trebuia neapărat stropită cu sângele unuia dintre noi. Și celelalte trepte trebuiseră stropite cu sângele cuiva. La început porniserăm mulți (eterna regulă a selecției) și cu fiecare încercare totdeauna altcineva – lighioane sângeroase, răbufniri ale forței naturii, ghinionul sau hazardul – avusese grijă să ne împuțineze. Pe ultima treaptă trebuia s-o facă chiar unul din noi. Doar norocul a făcut să înțeleg asta primul. Era o noapte fierbinte, în care luna sta să se nască în încrengătura ramurilor unui maundrin uriaș, până atunci luptaserăm împreună împotriva acelui altcineva, am conectat fiecare câte o emisferă a creierului la privighetorul quonic, să stea de veghe, și ne-am împerecheat pe malul marelui fluviu. Apoi Can a adormit și eu am rămas să păzesc. Și în liniștea aceea paradoxală, în al cărei spectrum se puteau găsi foșnetul arborilor maundrin și al ferigilor gigante, urletul fiarelor, vibrațiile stâncii de cron, fornăitul înaripatului și respirația îndepărtată a tribului Ino, am înțeles că toți ceilalți aspiranți muriseră, rămăseserăm numai noi doi și că depindea numai de mine ca eu să fiu alesul.

Țineam la Can, nu era numai o convenție – deşi modul în care eu îmi exprim acum gândurile este o convenție – aşa că l-am făcut să moară uşor, repede. I-am deconectat privighetorul, al meu era singurul flux bionic care nu-l alarma, și i-am zdrobit craniul cu unul din bolovanii ce

străjuiau fluviul. Am făcut asta cu sânge rece, actul pe care îl înfăptuisem cu el înainte nu m-a influențat deloc, era doar o rămășiță a comportamentului de reproducere al strămoșilor, plăcere fără posibilitatea procreării (asta o poate face numai Rogul, depunându-și ouăle în pungile natale ale Ino mamelor). Apoi, o vreme, am plâns în tăcere, singur, departe de trib, așa cum numai războinicii adevărați pot să plângă și cu lacrimi în ochi i-am smuls piatra iradiantă de la gât și am pus-o lângă a mea. Am vrut numai să o păstrez ca amintire, însă cu timpul pietrele s-au contopit într-una singură. A fost iarăși norocul meu: acum, perioada după care îmi va muri piatra, după care puterea mi se va împuțina, este de două ori mai mare. Sufletul îmi este galben de bucurie, simt cum piatra palpită pe pieptul meu, trăiește de parcă are o viață ascunsă și inexplicabilă.

Simt cum inima lui Can tresaltă deasupra inimii mele și Gnoso se apropie de mine ținând în mâini două săgeți de cron, măiestrit cioplite, gravate cu însemnele alesului.

Văd cum Gnoso se apropie. Nu știu de ce gândul despre acest verb acțiune simț îmi revine atât de obsedant; ghicesc sau poate cineva îmi spune, într-un limbaj pe care altcineva din mine îl înțelege, ce va urma.

„Văzul este minciună și ochii sunt degeaba", îmi spunea Gnoso, pe vremea când eram doar un Ino-Copil-Pregătindu-se-Pantru-A-Deveni-Aspirant.

Gnoso își are laboratorul în miezul stâncii de cron. Niciunul dintre semenii Ino nu înțelege ce face Gnoso în grota aceea din stâncă, nu înțelege multe din obiceiurile,

cuvintele sau faptele sale. Dar îl respectă. Toți se tem de el și îl respectă, pentru că el îi apără de boli şi îi vindecă, le creează arme noi și descântece de vânătoare, îi conduce în ritualuri și în fața zeilor.

Și pentru a-mi dovedi ce spune, mi-a arătat un ochi electronic, o sculă preistorică din joncțiuni integrate.

„E mai bun decât cei ce ți se dospesc în orbite", a zis.

Nu l-am crezut. Obiectul era prea vechi ca să-l cred.

„Înainte, ochiul ăsta îl înlocuia pe cel viu. Ție am să ți-l implantez altfel".

A depus un plurivirus cercetaș pe pinul de la baza senzorului electronic, apoi mi l-a înfipt în ceafă. Şi m-a legat la ochi. După un timp – cercetaşul fusese programat să caute centrul nervos al văzului, atacând celulele adipoase şi musculare şi transformându-le în neuroni, modificând legăturile neuronilor şi creând un nou nerv optic, şi să moară – am început să văd ce se întâmplă în spatele meu. Gnoso avusese dreptate.

Acum sunt în laboratorul din stâncă şi Gnoso ține două săgeți de cron în mâini.

— „Văzul este minciuna şi ochii sunt degeaba", zice şi mi le înfige în ochi.

Gestul este făcut cu putere, se aude mai întâi un plesnet scurt, ochii mi se sparg ca două boabe de strugure, un lichid călduț mi se prelinge pe buze şi creierul îmi este zgâriat de hârşâitul aspru al vârfului săgeții, care se freacă de orbite. Urlu de durere şi neputință, stânca se cutremură, e urletul înfiorător al alesului rănit, mă întreb al câtelea înregistrat de pereții sensibili ai grotei. Nu fac însă

nicio mişcare, ştiu că acesta este ritualul şi trebuie să-l îndur, sunt la un pas de a deveni stăpânul tribului Ino, iar un stăpân habar nu are ce-i aceea durere. Rămân înghețat în fața preotului şi-i aştept cuvintele.

„Ani mulți ca stelele au trecut
de când Ino e stăpânul lumii.
Vânătorii lui Ino
sunt mai viteji decât tigrul cu coarne
şi mamele lui
mai fecunde ca albinele galbene.
Oamenii de dinaintea lui Ino
trăiesc în Ino
oamenii neputincioşi de dinaintea lui Ino
sunt fericiți că trăiesc în stăpânii planetei.
Verdele intens al ferigii
nu e mai intens ca dragostea noastră.
Noi suntem Ino."

Litania curge ca un balsam, săgețile au prins rădăcini în orbite, ochii pe care nu îi mai am nu mă mai dor, cântecul preotului șerpuiește prin mine tăind poteci luminoase și ridicând valuri în clocot, sângele a sute de Rogi care și-au depus pe rând ouăle în pungile natale ale mamelor, până să mă nasc eu îmi arde venele.

Percep, fără ochi, imaginea scânteietoare a lui Gnoso care psalmodiază în transă:

„Priviți, veri îndepărtați
din constelația asemenea Înaripatului,
unul este Alesul
unul este Înaripatul

una este lupta dintre ei.
Priviți, semeni puternici ai tribului Ino
unul este Alesul
unul este Înaripatul
una este lupta dintre ei.
Priviți și chiuiți,
veri îndepărtați
și semeni puternici ai tribului lno
chiuitul vostru să fie de un milion de ori
mai tare decât țipătul Marelui Vulcan
să biciuiască plantele
să stingă sorii
să-l înfioare pe Bătrânul
care stă în spatele Universului
și-l îngrijește
Ascultați, veri îndepărtați
Fie ca să se nască Trimisul
care să adune în el
chipul lui Ino
și chipul vostru
Noi suntem Ino
Noi suntem Ino."

Mă simt de un munte de ori mai puternic. Gnoso scânteiează şters în fața mea. Trebuie să fie epuizat. Dar nu, începe să vorbească, de data aceasta mie, direct, fără incantație.

Vocea îi sună liniştit:

„Acum vei porni vânătoarea Înaripatului. Dacă învingi, vei fi Rogul acestui trib timp de zece îmbătrâniri. Dacă

nu, trupul tău va deveni hrană lăcustelor de var, iar numele tău va fi şters din istoria lui Ino, nu se va găsi în legende, nici în memoria stâncii de cron, nici în creierul meu sau al tuturor Gnoso care vor veni după mine.

Tuturor Gnoso care vor veni după mine. Cu adevărat preotul, poetul şi savantul tribului, învăţătorul şi prietenul meu este altfel. Până şi înmulţirea lui este ciudată. Gândul la naşterea lui Gnoso îmi răscoleşte măruntaiele care sunt gata să scuipe vomă. El nu a ieşit dintr-un ou fecund al stăpânului, ci din burta scârboasă şi prin vaginul scârbos al unei femei. Cred că sunt singurul – de ce tocmai eu? – care ştie ce e o femeie. Care a văzut o fiinţă denumită astfel. Ceilalţi Ino au auzit, numai, de ea, în mituri.

Eram într-o zi, un Ino Copil, în grota laborator a lui Gnoso. Şi din sala minunilor, aşa am denumit mai târziu segmentul acela de peşteră, au început să reverbereze sunete adânci şi tânguitoare sau repezite precum mersul fluviului la izvoare, întunecate ca norii încărcaţi de fulgere ai furtunii, vrăjite precum curcubeiele care joacă pe frunze prin descompunerea luminii în boabele de rouă ale dimineţii. Am intrat şi l-am văzut pe Gnoso cântând la unul din aparatele lui străvechi, un sintetizator audiocromatic. M-a văzut şi el şi a continuat să cânte. Atunci am plâns. Şi am vrut să-l omor. Ceea ce făcea el se chema trădare şi minciună. Înşela zeii. Muzica era într-adevăr frumoasă, dar era falsă, nu se putea compara cu aceea pe care tot Gnoso o scotea la ceremonii din corzile împletite din coajă de maundrin întinse pe o piele de elefant carnivor. Râzând parcă de mine, şi-a întins o mână şi a cobo-

rât-o într-un dans nebunesc pe clapele cromatice ale sintetizatorului, pe care nu le atinsese până atunci. Și într-o sarabandă de culori şi acorduri, în fața mea, şi-a creat femeia.

„Vezi tu cutia asta?" a zis „e o memorie, mult mai densă decât stânca de cron (încă o blasfemie, nimic nu putea fi mai dens decât stânca de cron), în ea am închise toate cele zece miliarde de femei care, alături de bărbați, populau planeta înaintea sfârșitului vechilor oameni".

Cu sintetizatorul și cu memoria aceea putea să recreeze pe oricare din ele. Apoi se cupla cu ea în modul vechilor oameni de care pomenise. Femeia îi năștea un fiu pe care îl numeau tot Gnoso, care va fi având și el un fiu pe nume Gnoso, precum tatăl, bunicul, străbunicul și tot acest șir de Gnoso, lung cât un fir de lumină legând în noaptea cea mai lungă a anului steaua verilor din constelația Înaripatului de planeta noastră, moștenind din verigă în verigă știința și obiceiurile tribului, mașinăriile ciudate și laboratorul din miezul stâncii de cron.

Mai târziu am înțeles imensa putere a lui Gnoso. Este poate mai puternic ca Rogul. Are la dispoziție *știința* (de neînțeles pentru ceilalți) şi potențialul combinării a zece miliarde de modele genetice, cele ale tuturor femeilor care au existat vreodată, plus cel al primului Gnoso. Pe când Rogul nu este decât o selecție a fenotipului într-un ciclu de zece îmbătrâniri. Şi minunea care transformă alesul învingător al înaripatului în Rog.

Gnoso aşteptase în liniște să mi se potolească curgerea gândurilor. Le şi urmărise, cred. Nu am motiv însă să mă

supăr. Şi mă bucur că în acele momente nu m-am gândit la moarte.

— Sunt gata, zic.

O uşoară fluctuaţie a câmpului energetic a lui Gnoso îmi dă senzaţia că zâmbeşte.

— Lasă-ţi alchimizatorul aici. În primul rând, trebuie să-l învingi fără arme. Aşa este dat. El doar cornul de aur din frunte, tu săgeţile de cron înfipte în ochi. Oamenii care te însoţesc la vânătoare pot să-şi ia armele cu ei. Oricum nu le vor folosi. Tu eşti alesul. Şi apoi, blana lui reflectă radiaţia şi s-ar putea să devii tu însuţi ţărână vrând să transformi înaripatul în ţărână.

Îl ascult. Îmi dau jos armele, pieptarul şi scutul. Rămân cu bustul strălucind arămiu în lumina artificială din peşteră. Aşa îmi amintesc că îl voi fi văzut de multe ori, scăldat de amurg, pe vremea când aveam ochi: strălucind arămiu.

De afară, transmisă prin canale ascunse în stâncă, răsună tânguirea tribului Ino. Mă concentrez şi încerc să-i văd. Şarpele se adună în mine, se face ghem şi ţinteşte înainte ca un pumn aruncat în fruntea bombată a unui grob pe care vrei să-l prinzi viu şi să-i iei laptele. Dă întâi ocol laboratorului şi înghite fotonii cu o foame de nestăpânit, imagini: Gnoso, aparatul de construit corpuri de ceaţă, bucăţi de mâini şi picioare din lemn, eu însumi, peretele brun al grotei şi întuneric. Un cer întreg de întuneric în care Şarpele Luminos pătrunde şi se rătăceşte, nu mai ştie încotro s-o ia şi se zvârcoleşte ca un şarpe adevărat, iar întunericul muşcă încet din el şi îl stinge.

— Te ecranează cronul, rosteşte Gnoso; aşa obişnuieşte el să strice cu vorbe reci, numai de el ştiute, ceea ce pentru mine a fost o luptă de a vedea dincolo. Ai greşit vrând să vezi *prin* stâncă. Trebuie să vezi *cu* stânca.

Apoi:

— Zeii sunt puternici! Zeii sunt drepți! Zeii sunt generoşi! E salutul celor care pleacă la vânătoare. Uneori, al celor care pleacă la moarte.

Îi răspund la fel și ies. Valea se întinde verde şi pătată cu galben ca o piele de șopârlă. Un cârnat format din oamenii tribului Ino şerpuieşte ca într-un cortegiu funerar spre locul sacru de pe malul fluviului. Apa se prelinge ca un scuipat pământiu de-a lungul văii. În fruntea şirului, într-o țeapă strunjită din aliaj de irbantin, doi Ino înalți şi vopsiți în negru poartă înfiptă o păpuşă de trei seteri lungime – jumătate om-jumătate cal – care dă din mâini și copite, se zbate ca apucată de furii şi cântă. Ino îl înmormântează simbolic pe cel care va muri în vânătoarea de azi, căci indiferent cine va fi, e scris că trupul său nu va avea parte de pământ. Păpuşa este o invenție drăcească a lui Gnoso. Îmi imaginez o mulțime de motoraşe, pistoane, pârghii, transmisii, corzi vibrante – piese minuscule, culese dintr-o lume fantastică a furnicilor – care se zbat în burta, căpățâna şi membrele păpuşii. Mă întreb dacă nu cumva și Zeii nu sunt altceva decât o invenție drăcească a lui Gnoso. Dacă există ceva în care să credem.

„Ştii, legenda spune, iar Legenda n-am inventat-o eu," – Gnoso s-a strecurat în mine și vorbeşte – „că legea ce face ca femeia lui Gnoso să nască un băiat Gnoso şi mereu

aşa, nu este întotdeauna lege. Se întâmplă rar, poate la sute de mii de ani, să existe ceva, un virus care strică programul, şi atunci femeia lui Gnoso naşte o fată; o ființă aidoma unei femei, dar altfel. Numele fetei este Fecioara şi odată se va întâmpla ca ea să nu moară imediat după naştere, să crească, s-o întâlnească Rogul şi s-o fecundeze într-un alt fel decât pe născătorii Ino. Din împerecherea aceea se va naşte Trimisul, cel care poate fi, în acelaşi timp, şi cu noi şi cu verii din constelația Înaripatului,

care să adune în el
şi chipul lui Ino
şi chipul verilor.
Noi suntem Ino!"

Blasfemie! Mii de şerpi să-şi depună veninul în ochii şi ouăle în burta lui Gnoso! Și oasele să i se facă de sticlă! Blestem cu mânie nemăsurată. Îşi bate joc de toți. Eu şi ceilalți Ino care tocmai au terminat de îngropat papițoiul grotesc – jumate om, jumate cal – suntem nişte idioți şi nişte proşti.

Dar nu am timp să mă gândesc la asta. Înaripatul e viu şi trebuie să-l ucid. Sunt la un pas de a deveni Rog.

Mă aşez la poalele stâncii de cron şi îmi încordez Trupul de Foc. Stânca începe să vibreze odată cu mine, acum înțeleg ce spunea Gnoso „să vezi cu stânca", metalul suge cuantă cu cuantă toate ştiuturile și neştiuturile Țării lui Ino şi mi le transmite prin săgețile înfipte în ochi, în creier. Trimit câteva zeci de miliarde de fregi superexcitați în mijlocul oamenilor mei şi aceştia se sperie văzându-mă apărând brusc între ei. Sunt, în acelaşi timp, aici şi acolo;

acolo îmi sunt doar simţurile şi imaginea care îi îmbărbătează şi îi conduce în luptă. Îi privesc şi observ că Gnoso le-a plantat pe tot corpul solzi de sarozaur care să-i apere de loviturile Înaripatului.

Pândim un timp încordaţi, apoi îl văd. Înaripatul se apropie plutind de noi. Aripile întinse, grumazul încordat şi coama fluturândă îi sunt albe ca nişte oase spălate vreme de o sută de îmbătrâniri de ploaie şi de arşiţa soarelui. Cornul din frunte îi străluceşte auriu şi vestitor de moarte. Adulmecă şi nechează. Vede cinci Ino aşteptându-l – ceilalţi s-au retras în adăposturi – dar mirosul numără şi el şi îi aduce în nări numai patru. Înţelege că unul din ei e fals, e o proiecţie. Planează deasupra noastră adulmecând până când oamenii mei îşi pierd răbdarea şi încordează arcurile criogenice. Feromonii fiecăruia informează Înaripatul de mirosul mişcării arcului. Numai eu îl înfrunt prin neclintire. M-a ghicit. Ţinteşte învolburându-se spre mine. Săgeţile de ger se preling pe lângă el şi transformă aerul dinapoia sa în bulgări mari de gheaţă, ce cad spărgându-se de grohotişul văii. Vânatul a înţeles că aceasta este ziua vânătorii şi că eu sunt cel care vrea să-l supună. Se repede în imaginea mea şi o spulberă. Ino ţipă înfricoşat, apoi îşi dau şi ei seama de truc. Pe faţa lor se citeşte moartea. Şi ei ştiu asta. Au ştiut de când s-au oferit să mi se alăture că înfrângerea sau victoria mea, posibila mea victorie se va întemeia ineluctabil pe sângele lor. Au mai ştiut însă şi că astfel vor intra în legendele tribului, că vor deveni Gonacii Alesului, iar sufletele le vor fi cinstite de urmaşi şi de Zei.

Văzduhul transpiră şi el şi se colorează în frică. Hărţuiala care începe în vale se oglindeşte întocmai în mintea mea, văd eu însumi ceea ce îmi spunea Gnoso în timp ce mă dezarma înaintea luptei: un Ino ridică alchimizatorul şi, imediat aproape, se transformă într-o grămadă de scârnă. Celorlalţi, Înaripatul le smulge pe rând capetele cu cornul de aur şi îi zdrobeşte în copite, fără să-şi păteze măcar blana imaculată cu sângele care ţâşneşte din ei ca un gheizer sau cu strigătele lor muribunde. Simt frigul morţii lor pătrunzându-mă, dar nu pot să-i ajut; şi trece totuşi un timp până când viaţa tace pentru totdeauna în ei, simt chinul fiecăruia dintre ei în pielea, carnea şi oasele mele.

Înaripatul este obosit şi acoperit de o spumă argintie. E timpul să îl înfrunt chiar eu.

Piatra iradiantă îmi tremură pe piept, inima lui Can palpită deasupra inimii mele. Mă concentrez şi chem fulgerele. Unul din ele loveşte piatra şi o preface în ţărână şi Forţă. Stau la poalele stâncii de cron şi ţes caierul Forţei, îmi împletesc năvodul cu care voi prinde peştele alb, uriaş, cu corn de aur şi aripi.

În miezul stâncii, Gnoso râde, se scălămbăie într-un dans obscen şi cântă:

Hi, hi,
unul este Alesul,
unul este Înaripatul,
una este lupta dintre ei.
Ho, ho!

Înaripatul zboară spre mine. M-a găsit. Arunc năvodul, îl prind şi îl izbesc de metalul dur al stâncii. Se pră-

vale o clipă ameţit, apoi îşi revine şi aud cum cornul său strălucitor îmi sfâşie stomacul. Mă arunc în sus şi în timp ce mă rostogolesc prin aer (realizez că rana e uşoară; o vindec) văd cerul meta-morfozându-se în jurul meu: o roată roşie învârtindu-se, spirale negre, râuri albastre, brune şi iar albastre. Mă ridic şi arunc iarăşi năvodul.

Şi iarăşi... „Văzduhul este minciună şi ochii sunt degeaba". Ce caută Gnoso în creierul meu?

Preotul şi savantul tribului, învăţătorul şi prietenul meu a considerat că demonstraţia cu ochiul electronic nu e suficientă. Şi au urmat o mulţime de apusuri şi răsărituri, de anotimpuri şi treceri care au venit şi s-au dus fără ca lumina să-mi spele ochii. Gnoso mă aruncase în marele fluviu, în apa neagră a adâncului, printre viermii scuipători şi sepiile cu gheare. Şi a trebuit să-mi învăţ pielea să respire şi mintea să privească, să mă feresc de veninul şi tăişurile mortale ale fiarelor râului şi să adun hrana trupului meu.

„Ha, ha", latră obsedant Gnoso şi înţeleg că de mine râde. Şi mai înţeleg şi de ce şi că are dreptate şi că lipsit de ajutorul lui nu aş fi avut nicio şansă să devin Rog. Îmi scrijelesc braţele cu unghiile ascuţite ca nişte gheare – să curgă sânge, ştiu că mirosul sângelui îl înnebuneşte – şi aştept ca Înaripatul să atace din nou. Îl eschivez şi, cu o săritură, mă agăţ de coama şi de grumajii săi. Îl încalec. Animalul ţopăie şi se răstoarnă în aer ca un şobolan acrobat, dar mâinile mele sunt ca nişte fălci de cadavru care rămân încleştate de el.

Mă gândesc la pământ şi pământul mă atrage spre el cu o putere mai mare decât cea a aripilor albe. Ne prăvă-

lim amândoi în fluviu, noroiul de pe fundul albiei îl orbeşte şi îl îneacă. Se zbate să iasă, dar aripile îngălate de mâl îl leagă de apa care ne poartă calm şi nepăsător spre marea Groapă, puțul în care s-au strâns toate otrăvurile țării lui Ino: deşeuri radioactive, acizi sulfurați, miasmele organismelor în descompunere. Şi, în timp ce mă prăvălesc împreună cu Înaripatul în adâncul nectarului negru, îl văd pe Gnoso chițăind mulțumit, frecându-şi palmele în mijlocul grotei sale.

Încet, încep să mă pierd în întunericul arzător, nu mai simt decât ceva care se zbate lipit de mine şi mă trage în jos. Din nou întuneric, sunt jumătate om, jumătate cal, înfipt într-o țeapă de irbantin şi mulțimea de Ino mă plimbă urlând spre locul sacru, năvodul țesut din firele Forței mă prinde şi mă izbeşte de stâncă, sunt un ochi electronic înfipt în ceafa unui Ino incredul, ridic bolovanul şi sfărâm țeasta lui Can, sunt un ou fecund al Rogului alunecând în punga băloasă a unui născător şi mă risipesc fără putință de scăpare în creierele înşirate pe o funie nesfârşită, ale unor Gnoso rânjitori.

Devin dintr-odată uşor, mă înalț, lumina rupe zăgazurile şi inundă negura, sunt undeva la suprafață zburând spre soare, cu aripile uriaşe umbrind Țara lui Ino, o suliță albă străpungând cerul.

Sunt, dincolo de viață şi de moarte, Ino Rogul poporului meu. Şi alerg să-mi petrec fericirea în liniştea junglei. Ştiu că acolo, ascunsă într-un leagăn de lotrun, mă aşteaptă o ființă nemaivăzută, Fecioara, fiica lui Gnoso.

BUFONUL

Stau umplând spațiul ca un idiot, îmi frec palmele, privesc ciborgul cum se înclină în fața mea la nesfârşit, sunt curios când o să-i cedeze articulațiile, asta va trebui să mă distreze şi o să râd când o să se prăbuşească, să mă ia dracu' dacă nu o să mă distrez şi o să râd.

Controlul mişcării şi corectarea realității.

Mă numesc Soc Bern şi ar trebui să fiu teribil de fericit că orgasmul din noaptea trecută al unuia dintre Dictori (sau o toană a Marelui Computer) m-a făcut de azi adevăratul stăpân al ființelor şi obiectelor din oraş.

— Fă-o, Bern! îndemnuri şi hohote.

Mă admiră toți, mă invidiază, mă adoră.

O pizza decolează din tava unui ospătar, străbate geamul restaurantului decupând o inimă săgetată, *te iubesc, Lisa,* şi se opreşte pe epoleții unui polițist. O tâmpenie. Dar râdem cu toții, e bine, am dreptul să sfidez autoritatea. Dept pe care mi l-am acordat singur, pentru că într-o clipă l-aş putea transforma pe domnul uniformă într-un şoarece şi întregul oraş într-un balon plutind leneş pe cerul după-amiezii.

E într-adevăr un noroc, în oraş sunt milioane de locuitori şi doar Soc Bern, pentru o săptămână, Bufonul. Se predau cursuri, se vând scenarii, se tipăresc cărţi, toate pentru a şti cum să te porţi când întâlneşti şansa vieţii tale (fiindcă viaţa nu are un număr infinit de săptămâni), pentru a şti să *fii* Bufon; să te distrezi, să înfăptuieşti, să conştientizezi şi să deformezi libertatea aşa cum n-ai făcut-o şi cum nu o vei mai face niciodată.

Mă ridic, plec, urmărit de un grup numeros de puşti, de bătrâni, de gură-cască, de oameni de onoare, toţi râd şi mă arată cu degetul. Întorc capul, le zâmbesc şi degetele li se transformă în creioane colorate, ei râd fericiţi şi încep să se semneze pe haine. De aţi rămâne aşa, le arunc şi maxilarele tuturor înţepenesc depărtate, aerul le pătrunde şuierând printre dinţi, ca în grote.

Un autobuz mă depăşeşte încet, călătorii se hlizesc la mine prin ferestre, brusc vehicolul se înmoaie, se umflă şi se sparge ca un balon, în mijlocul străzii rămâne doar o movilă de oameni încolăciţi, care zbiară de fericire.

Soarele e undeva către apus, pe ramurile copacilor cresc organe umane. Mama, uite o puţă, ţipă un copilaş.

E prea mult. Mă îndrept spre casă.

Sunt unii care trăiesc doar pentru a face faţă momentului când – dacă – vor deveni Bufon. Soc Bern nu e dintre ei. Nu i-a păsat. Nu a crezut niciodată că va fi ales. Iar acum nu ştie dacă ceea ce face e bine. Şi nu-i pasă. Nici de sutele de Bufoni de dinaintea lui, cărora le-a suportat toanele, nici de adunătura de snobi apatici numită Consiliul Dictorilor, nici de Marele Computer.

Astfel trec trei zile. Broaşte albastre căzând de pe scaune, de pe garduri, de pe schele, de pe gânduri, de pe cai, de pe propriile picioare, orăcăind, mă plictisesc. Și iar, făobern, făobern. Și ceea ce a devenit o corvoadă, neajunsul că trebuie să distrez nişte idioți. Atât de mulți idioți.

Îmi vine să mă îmbăt, cât de greu e să găsesc un bar în care nu mă cunoaște nimeni? Greu, foarte greu, dar îl găsesc și acum sunt aproape beat. O femeie se așează lângă mine, târfă, gândesc, mi-aduc aminte de geamul cu inima săgetată, *te iubesc, Lisa,* râd, golesc din nou paharul şi imediat uit ce am văzut, ce am gândit, ce mi-am amintit. Mă trezesc dimineața, târfa e întinsă lângă mine, dezbrăcată. Pielea și fața obosite și încrețite, părul tăiat scurt, sânii lăsați, știu cât ar vrea să fie frumoasă. Să fie iarăşi – sau întâia oară – frumoasă. Sunt de acord, o pun să se privească în oglindă, ea țipă de uimire, evident acum mă adoră. M-am îndrăgostit şi eu de ea, aş putea s-o transform în fecioară, dar ce rost mai are. Ne sărutăm o vreme, în acelaşi timp, nevinovat şi pătimaş, o părăsesc apoi şi mă apuc de treabă.

Până seara, în oraşul meu toate femeile sunt frumoase, iar bărbații frumoşi şi atletici, câteva milioane de femei frumoase şi câteva milioane de bărbați deştepți şi atletici.

Iar asta nu-i uşor, chiar pentru un Bufon. Dorm iarăşi.

Ceea ce nu ştie Soc Bern e că la sfârşit va da socoteală în fața Consiliului Dictorilor şi a Marelui Computer pentru cele şapte zile cât a fost adevăratul stăpân al ființelor și obiectelor din oraș. Şi va primi medalia „Meritul Fost Bufon" sau exilul.

Azi nu vreau să mai ies, să văd cum trecătorilor ce străbat grăbiți trotuarele le cresc dintr-odată rădăcini din tălpile pantofilor în asfalt, fiindcă aşa vreau eu, iar ei se împiedică și cad, apoi o iau la fugă desculți, râzând şi cântând. Să văd ciborgii capete-de-tablă (ciborg-vânzător, ciborg-curier, ciborg-infirmier, ciborg-vagabond) încremenind ca niște statui – îi urăşti şi asta pentru că nu poți face dragoste cu ei, mi-ar fi zis Freud. Stau acasă şi mă joc cu copila vecinului. Îi construiesc păsări-arc multicolore şi elefanți de-o palmă, zmeie și feți-frumoşi, vecinul plânge, copila are sida, nu are, îl asigur şi continuăm să ne jucăm fericiți. Ben-chiorul, prietenul meu de bere şi de zile încărcate cu cenuşă, și-a pierdut slujba, şi ce dacă, îi zic şi ştiu că după cele două zile câte mi-au mai rămas în oraşul meu nu va mai fi boală şi nu va mai fi sărăcie.

Mi-e groază să mai aud râsul mulțimii, ha, ha, ha, ha, ha, făobern, făobern, de ce dracu' nu își dau seama şi tot sunt obligat uneori să transform semafoarele în şerpi şi şerpii în hârtie colorată, pălăriile şi şepcile şi bonetele în ouă care se sparg scurgându-li-se pe fețe.

Apoi urmează sfârşitul, acel sfârşit în care Soc Bern va da socoteală. Prin tradiție, un bufon ar trebui să fie un om trist. De ce?... niciodată nu s-a găsit un răspuns. Ar putea fi, deci, un om vesel. Dar nu, Soc Bern a fost întotdeauna un om obişnuit. Și, pentru o săptămână, adevăratul stăpân al ființelor şi obiectelor din oraş.

Controlul mişcării şi corectarea realității.

Mulțimea scandează, bern-bern-bern, mă poartă pe brațe spre Sediul Dictorilor, mă iubesc, habar n-am, poate

acesta e ritualul sacrificării Bufonului, mă înalță pe palme spre cer și pe fiecare palmă ce mă atinge las o amintire. scrie, materie impregnată, SOC BERN BUFON.

Căldirea, ca o ciupercă – una otrăvitoare? – se apropie de noi, până ajunge să ne copleşească cu înălțimea ei, cei care m-au dus mă depun la intrare şi pleacă dansând. Sunt încă Bufon, transform porțile Sediului într-o arcadă de viță sălbatică, apoi urc să mă întâlnesc cu Primul Dictor, acum ştiu, pentru a fi judecat.

...Ai fost un măscărici mizerabil şi nu un Bufon, îmi strigă în timp ce ochelarii i se topesc şi încep să se prelingă ca o (aş fi vrut să spun flegmă, e un cuvânt urât însă, deci: ca o) linguriță de miere pe obraji, trebuia să distrezi oamenii, să te umileşti și să-i umileşti, să-i faci să râdă, să-i faci mai urâți și mai răi. Eşti condamnat. Marele Computer a hotărât, eşti condamnat, exilul, pleci acum, fără târfă, fără Ben, fără fetița vecinului, zbiară el, prin fereastra deschisă pătrunde o adiere rece, primele stele strălucesc deasupra oraşului.

E o imagine banală, primele stele strălucesc deasupra oraşului, care oameni? mă întreb aducându-mi aminte ceea ce reuşisem să uit, și semenii mei reuşiseră să uite acum mulți, mulți ani şi-mi înțeleg vina. Singurul om (singurul om din oraş? singurul om din lume?) e ființa înfuriată şi stupidă din fața mea – Primul Dictor (şi ce frumos e aşa, furios şi stupid!) – iar eu, noi toți, locuitorii orașului, suntem doar mașini, ceva mai inteligente, mai performante, mai asemenea oamenilor decât ciborgii-cu-capete-de-tablă pe care îi urăsc atât. Urăsc pe dracu', aşa am fost

programat, toate sentimentele mele sunt trucate, iar eu, Bufonul, în loc să încerc, complic aleatoriu şi infinit relaţiile sociale...

— Agenţi ai haosului, doar aşa veţi putea să recreaţi societatea umană, ţipă cu lacrimi în ochi Dictorul, ultima dorinţă a speciei de animale inteligente oameni, îmbătrânită, pe moarte, e să lase în urmă ceva care s-o imite perfect.

...m-am apucat să-i fac pe toţi la fel. Mă urăsc, mi-aş dori ca sentimentul să fie adevărat.

Trebuie să mă pregătesc de exil.

Apoi, într-un loc pustiu din afara oraşului, Soc Bern îşi priveşte sângele prelingându-se din venele tăiate şi ştie ca va muri. În orice caz, nu ca un android.

ZBOR ÎNCHIS ÎNTR-O COAJĂ DE OU

doar o coajă de ou mă desparte de infinit

sunt comandantul pilotul navigatorul mecanicul servitorul şi târfa (mai bine zis târful căci organele mele sexuale încă mai atârnă libere în exterior – în exteriorul meu) acestui nenorocit de vehicul spaţial şi nici măcar nu ştiu cât o să mai stau încremenit în aşteptarea aceasta dureroasă ca o muscă în borcanul cu miere (nu ştiu ce înseamnă ştiu doar că atunci când vrei să scrii despre aşteptare sau despre tăcere sau despre pauza dintre două cuvinte ea este dureroasă şi tu o muscă în borcanul cu miere) nu ştiu nici spre ce ungher al universului am fost scuipat ce creier debil neted sub chelie mi-a încredinţat zborul misiunea singur ceea ce nu ştia el idiotul care n-a zburat niciodată că fiecare din aceia ca tine băutori de vid zicea spinrad are în el un vis femeie pe care îl construieşte atunci când timpul se condenseză şi spaţiul pe care l-ai străbătut se restrânge devine mic mic mic şi se depune pe tine ca un jeg straturi straturi atunci chemi în minte visul acum sunt un căcat închis fără putinţă de scăpare în maţul gros al unui individ constipat mă mănâncă pielea şi mă scarpin cerul e constipat dumnezeu e con-

stipat creierul meu e constipat visul nu mai îmi este de ajuns şi o chem ea trebuie să existe dacă există trebuie să vină uite-o la dracu' cu stelele ard ele de-a pururi nu e nevoie de mine fruntea înfierbântată trupu-mi obosit odihnindu-mi în pălmele ei am visat-o sub voal de mireasă ochii două petece din adâncul pădurii scăldat de rouă rupte am visat-o buzele departe arcuind sfidare a curburii luminii (minkowski prostu' căţeluşu' nostru) am visat-o e prima oară când vine goală neruşinată curva dracului ştie de ce am chemat-o şi-i place pântecul neted deasupra înfumurării şoldurilor ţâţele sfidând gravitaţia g=9,80665 m/s² ha ha pe toţi v-am păcălit cretinilor eu şi ea suntem acum în cosmos eu am visat-o de atâtea ori şi ea s-a futut cu toţi nenorociţii doamne cât o urăsc tot trupul ei carnea sângele mucii untura se linge pe bot spre mine şi mă cuprinde doamne cum mă cuprinde dăm din cur şi eu şi ea doamne cum amândoi dăm din cur pielea ei se plimbă pe mine e un pelerin deşertul înflorind drum tăindu-şi spre meccaorgasm şi ea visul-femeia-curva se transformă în gândaci mii de gândaci pe trupul meu sunt o frunză mâncată de mii de gândaci de unde gândaci în gheaţa neagră a spaţiului cosmic şi oul ăsta ţeapăn vehiculul meu spaţial se înmoaie şi curge peste mine mă înfăşoară în bale de melc nu mai pot să mă mişc îngălat în gânduri idioate încremenit şi ilar amuşinat de mii şi mii şi mii şi mii de melcigândaci melcigândaci melcigândaci melcigândaci

melcigândacimelgân

BREAK
STOP
Se deconectă.

Reclama, lăbărțată ca o moluscă pe gigantul de vis-a-vis îi lumina gratis locuința. SIMULATORUL MAITO UN STROP DE DURERE PENTRU UN OCEAN DE FERICIRE.

Hî, făcu Sof desfăcând o bere, boşii de la MAITO cheltuie pentru mine. De fapt nu cheltuiau pentru el, dar îl durea în alternativă (aşa îi zicea el: alternativă; dacă ar fi fost gay...). Și culmea era că aveau dreptate; simțea nevoia simulatorului lor. Supse berea şi aruncă ambalajul într-un colț, peste o grămadă de cutii folosite de bere. Provocând o avalanşă de cutii folosite de bere. Ce dracu', zise, gândesc mai bine ca bocancul lui Maito jr. Înțelese că până o să adoarmă – şi mai era destul – nu o să-şi mai poată scoate din minte numele acela din reclamă, asiatic, împuțit şi idiot. Ultimele calificative țineau tocmai de specificul asiatic.

Se aşeză la tastatură. Avuseseră timp să-şi dea verdictul.

NOT ACCEPTED

Și ce dacă avuseseră?

MESSAGE TO P.H.

„MĂ FUT PE EDITURA VOASTRĂ!"

Era furios, nu-i acceptaseră manuscrisul. Iarăşi! Încercă la comenzi speciale. Nimic. (Comenzile speciale erau mamelucii ăia snobi care refuzau să-şi lege creierul cu un maț al deşteptăciunii la computer şi voiau bibliotecă personală. Cu cărți. Se vânturau prin fişiere, înregistrau un cuvânt ici, o frază colo, un rahat în partea ailaltă, alegeau, făceau comanda şi trepăduşii P.H. le livrau cartea, pe care un creier recondiționat avusese ideea să scrie, cu litere de-o

palmă, THE BEST OF...) N-ar fi trebuit să se descarce pe „comenzile speciale". Ei erau oricum puțini și erau cei care aduceau cei mai mulți bani. Biberoanele.

Opaciză ferestrele, se săturase de pomana lui sensei Maito, și aprinse lumina în cameră. Dezolant de murdară. Pe dracu'! se surprinse cenzurându-se: inspirator de boemă. Calculatorul era singura chestie mai acătării de acolo. Cordonul lui ombilical. Cordonul ombilical al spiritului lui. Îl lega de societatea umană. El, o căcărează, laolaltă cu ceilalți, și ei niște căcăreze, în loc să formeze o hazna, formau societatea umană. Acumulările cantitative duc la salturi calitative.

Calculatorul și Shake. Bătrânele obsedate cresc pisici. Alții, tot ca să-și alunge singurătatea, câini. Sof îl creștea pe Shake, un vierme de om. Își mai desfăcu o bere. Apoi. Ar fi trebuit să fie om, sau fusese om, nu conta asta, fără mâini, fără picioare, ovoidal ca o stidă de Very Hot, sângeriu și buretos, îl găsise într-un tomberon, în curtea unui laborator de experiențe genetice. Doar capul îi mai semăna oarecum a om, cu globii oculari acoperiți de o membrană semitransparentă și nasul pierdut prin cine știe ce fund de eprubetă încă din faza de proiectare. Îl botezase Shake în cinstea răposatului Bill Shakespeare, un ticălos – ca și el – pe care Sof îl declarase patron spiritual.

Termină berea, întoarse capul și scuipă. Nu-i plăcea. Avea nevoie de ceva tare. Deschise seiful – vechi cât o broască țestoasă declarată monument al naturii (avea pasiunea vechiturilor, le strângea de peste tot, gunoaie sau anticariate, și le atârna pe pereți, bucăți de aparate, ca

nişte animale împăiate, sau homunculi conservaţi în formol; împreună cu Shake, acestea îl inspirau, pretindea) – ce-i slujea drept bar. Alb şi gol ca o tigvă, acesta îi făcu cu ochiul. În ciudă.

Înregistră o bătaie în uşă. O sticlă îi bătea la uşă, vesel îi strigă, intră mătuşă. Căpiase de-a binelea. Shake se târâse până lângă el şi-şi freca încet capul de piciorul lui. Şi din nou. Cioc, cioc. Anacronic, singura uşă la care un vizitator era obligat să bată fiind a lui. Deschise. Dumnezeu era un biet mucos clăpăug în comparaţie cu frate-său de la termolicare. Făcând cadrul uşii să zbiere de fericire, în el aştepta o femeie. Femeia ţinea în mână o sticlă. Sticla avea burta acoperită cu o etichetă. Pe etichetă scria VERY HOT. Lui Sof îi păru pentru prima oară bine că trăieşte pe lumea aceasta.

— Intră!

Intră. O privi prostit, ca mutra din reclamă, cea uimită de gustul sublim ai noilor chiloţi de damă superextensibili, ea se lipi de el şi îl mozoli cu buzele câteva secunde. Apoi se retrase şi îl întrebă:

— Ce-i, puiuţ, nu ştii ce-i aia o femeie?

Ştia ce-i aia o femeie: târfele – normale, cu trei perechi de ţâţe, două vagine, şase picioare, miriapod sau rândunică, deformate sau deformabile ca un cauciuc, după dorinţa clientului; funcţionarele din birourile guvernamentale – momâi scheletice, înveşmântate în alb, fără sex şi fără dorinţe; Malta – chelneriţa cu sânii cât toracele şi regina alcoolului ieftin; mama lui – un cuvânt ridicat la rang de amintire, plus câteva petice pământii de piele ri-

dată; şi femeia lui – aia inexistentă, dar pe care el, ca orice căcat gânditor, încă o mai aştepta.

Mârâi ceva, îi smulse sticla din mână, o duse la gură şi bău până când nu mai putu rezista arsurii ce-i cobora gâlgâitor în stomac. Simți cum îl cuprinde dorința. Se aruncă asupra femeii, însă nu apucă s-o dezbrace, pentru că dorința îi țâşni, la fel de repede precum venise, lichidă, fierbinte şi lipicioasă, în chiloți. Se terminase.

— Mie poți să-mi spui Lo. De când n-ai mai făcut asta? turui la grămadă femeia, încurajator şi matern, enervându-l.

Psiho sau Surori? Încercă Sof să-i ghicească apartenența, se cunoştea că nu intrase întâmplător la el în apartament, era o profesionistă. Într-adevăr, nu mai avusese demult pe cineva, când simțea nevoia o făcea singur, cu dreapta, sau îl punea pe Shake să i-o sugă.

Lo începuse să se dezbrace încet, dezvăluind pe rând crâmpeie de epidermă strălucitoare, întărâtându-l, e dată dracului, recunoscu Sof sugând sticla, nicio explozie atomică nu l-ar mai fi despărțit de ea. Pântecul neted deasupra înfumurării şoldurilor, țâțele sfidând gravitația, imaginea îl izbi după ce Lo terminase ritualul dezgolirii, mama lor de ticăloşi făcuți din labă şi cărați de muşte, înjură Sof. Psiho? mai avu timp să se întrebe o dată şi se pierdu în îmbrățişarea femeii.

Se trezi cu pleoapele săgetate de soare.

Deschise ochii şi clipi de câteva ori orbit, curva împuțită de aseară plecase deschizând ferestrele. Ura soarele,

nesimţirea cu care dezvăluia totul privirilor, prefera noaptea, era dispus să accepte sclipirea literelor ce alcătuiau reclama idioată a sintetizatorului Maito în locul strălucirii zilei. Se ridică, le închise şi le modifică transparenţa până când lumina ce pătrundea prin ele amestecă culorile şi imaginile din cameră într-o singură pastă cenuşie. Se simţea bine. Curios de bine. Îi dispăruse până şi şoarecele putred pe care îl avea de obicei în gură după scris şi după atâta băut. Se întinse, auzi oasele trosnindu-i, de mult nu-i mai trosniseră oasele, se aşeză la consolă şi verifică din nou intrarea în editură. Apoi contul. Ceva se schimbase. Era dator la Administraţie: cât o sticlă de alcool şi o zbenguială cu o femeie de plastilină, producţie americană, la comandă guvernamentală. Utilizabilă în servicii publice, curăţenie şi deratizare, liniştit hormoni şi inoculat vise frumoase la fraieri. Trebuia să recunoască, gagica – pe dracu'! chestia, obiectul – fusese bine prelucrată şi programată de limbricii cu creier în slujba stăpânirii. Era deci de la Psiho. Sau aproape. Ar fi preferat să fie de la Surori, Surorile Penitenţei le zicea parcă, călugăriţe curve care credeau că o să ajungă lângă şeful cel mare în cer colecţionând spermă de la toţi bărbaţii care le ieşeau în cale. Pentru că, unu, ar fi fost o femeie adevărată şi, doi, dovedea că ăia îi citiseră proza şi ceva nu le convenise. Şi risca (dacă tot ei considerau că palma-Lo-maşinuţa-de-sex nu fusese de ajuns) să fie ori aruncat la periferie – o mocirlă doldora de ţânţari şi lipitori, oameni-ţânţari şi oameni-lipitori, bineînţeles – pe motiv de neplătire la termen a da-

toriei către cetăţeni, ori declarat necorespunzător, pentru ca într-o zi, un fără-scăpare să-l ia în sarcină şi să-l cureţe.

MESSAGE TO P.H.
„MI-AU CITIT TEXTUL. ĂIA. SĂ-MI DAŢI BANII, IDIOŢILOR!"

Idiot era el.

Avea şi coarne. Mufele pe care cineva, cândva, undeva – după ce îl ridicase în braţe, hopa mare, îi proorocise, pe mormolocul ăsta o să-l cheme Sof şi o să fie scriitor – îi implantase în tâmple ca poartă de ieşire a cuvintelor, din creierul lui spre computer. Şi invers. Se simţea ca un animal însemnat din menajerie. Mama, uite scriitoru'! strigau, lătrau, răgeau boturile de lup, trompele, gurile sau ciocurile de papagal ale copiilor întâlniţi pe stradă, autografu', autografu', şi el era obligat de poziţia socială şi de etica breslei să se semneze, SOFscriitor, pentru ei, pe etichete, conserve, manşete sau direct pe pieptul, mâinile ori cururile lor.

Era un idiot pentru că îşi stricase singur starea atât de plăcută de dinainte. Desfăcu două conserve şi le puse înaintea lui Shake. Probabil că aşa s-o fi văzând fericirea prin pieile ce-i acopereau ochii: imaginea estompată a două conserve cu hrană. Somnul e fratele morţii, zisese Shake, nu ăsta, celălalt, aşa că hotărî să doarmă. Indiferent. Ca o sticlă goală. Ca un picior amputat. Ca o gaură.

Scăldat de lumina pâlpâitoare,

O TRĂIRE UNICĂ SIMULATORUL MAITO.

Vieţuind.

Bă, Shake, 'te tu şi scrie! Eu mă cac pe ei.

Şi viermele acela de om frecându-se de el sângeriu şi buretos. Era un Sof îmbibat de alcool. Ca niciodată. Ceruse un credit, mare, de belit tot îi beleau, indiferent cât datora cetăţenilor, de ce să nu profite? Şi profitase burdu-şindu-şi seiful cu sticle. O grămadă de zile muriseră în cenuşiul lăptos al luminii artificiale. O grămadă de zile totuşi frumoase, în care îşi lichidase cel puţin un sfert din conţinutul dovleacului – lichidase adică dizolvase în lichid – în care făcuse pe mortul şi se îndopase cu întuneric şi jeg. În care putuse să spună oricând, mi se rupe.

O melodie imposibilă ţâşni din boxele calculatorului încreţindu-i măduva spinării. Cânta Imnul. Avea să i se transmită un mesaj oficial. Mă-ta, scrâşni. Apoi se ridică şi stârpi zgomotul. Îl deranja teribil. Nu că arta tăcerii l-ar fi ţinut în coadă. Singur tăcerea era dată, firească, inevitabilă. Şi-i plăcea. Se aşeză în faţa displayului.

READY

„BUNĂ ZIUA, DOMNULE SOF

VĂ ANUNŢĂM CĂ AVEŢI UN CREDIT NERAMBURSAT SCADENT ÎN 48 ORE"

Îi întrerupse.

MESSAGE TO ADM

„SĂ VĂ IA DRACU'"

Inutil.

„CONECTAŢI-VĂ, VĂ RUGĂM, LA PORTUL 0"

Se conectă. Întuneric. Apoi lumină. Albă, nesuferită, descoperind. Un copil gol, rozaliu şi rotund, cu trompa subţire înfiptă în pieptul unui cadavru. Zăcând într-un cub de ciment. Alimente paraşutate. Oameni sfâşiindu-şi cu dinţii unii altora beregăţile. Îmbrăcat în zdrenţe, în mijlocul lor ridicat, strigând, e prea multă lumină, şi ei ovaţionând în delir. Patrule în costume de protecţie prinzându-i pe cei mai graşi dintre ei pentru a-i vinde ruralilor. Sunteţi animale, nu oameni şi de cum v-aţi adunat cinci laolaltă, al şaselea moare undeva departe. Container după container cu grămezi de fiinţe resturile experienţelor descărcat. El, gânditorul adulat de mulţime. Rareori câte un exilat cu ochii rătăciţi în lumina stăruitoare, speriat şi neputând înţelege eterna mulţumire a... Întuneric.

Apoi realitatea.

Ăia îi oferiseră o mostră de viaţă la periferie. Gratis. Şi iarăşi.

„VĂ REAMINTIM CĂ AVEŢI UN CREDIT NERAMBURSAT SCADENT ÎN 48 DE ORE"

Apoi însuşirea aceea oribilă de sunete scrâşnindu-i triumfal în urechi.

Clipul fusese realizat genial. Îi raşchetase creierul. Iar el, idiotul fudul, primise câteva şuturi în cur ale dracului de convingătoare. Prin fereastră, sensei Maito rânjea intermitent şi ironic.

Gol, întins, zăcând, departe, sigur, soarele mângâindu-l ca o amantă, fără griji, odihnindu-se, raiul. Succesiunea de imagini îl străbătu repede, uimindu-l. Nu i se mai întâmplase. Un scurtcircuit în cutiuța fermecată dintre urechi. Fusese un idiot şi acum devenise un fără-scăpare. El însuşi un individ înfometat şi îngrozit obligat să recurgă la ultima soluție?! Nu se putuse niciodată dezbăra de prostul obicei de a gândi tot timpul – poate în compensație că mă-sa nu făcuse deloc asta când lăsase cine ştie ce beţiv s-o fecundeze cu o lingură de spermatozoizi iuți şi deştepți, purtând fiecare eticheta „posibil juma' de SOF" – şi tocmai asta îl obliga acum să creadă că da, 48 de ore însemnau totuşi patruzecişioptdeore. Avea timp destul să răstoarne lumea. Știa însă bine că n-o va face.

să te aşezi pe spate şi să te pişi în sus

îți vine uneori să faci asta o consideri o culme a disprețului față de tine față de lume te-ai învățat să crezi că lumea trebuie disprețuită adică ceea ce se află în afara ta şi o bănuieşti mizerabilă sau chiar o vezi mizerabilă pentru că aşa vrei totul până când am făcut ceea ce zisesem de atâtea ori adică am încercat să fac pentru că oricât de plină îmi era vezica nu am putut să storc din ea niciun strop nu am reuşit nuamreuşit n u a m r e u ş i t deşi navighez de atâta vreme şi oceanul a fost când verde când sobru când puturos când aproape io mă numesc cook galilei columb vespucci iisus amstrong budha mahomed da vinci şi dracu mai ştie cum poate doar matelotul ăla de lemn spânzurat de vârful catargului cel mare se leagănă ca o ştiu eu ce într-un bordel din port pentru că nu simte în ce direcție ne în-

dreptăm lăsați-mă dracului odată în pace nu vedeți că nu am chef de voi şi vă privesc prin luneta întoarsă sunteți departe strig sub picioare umflată o burtă de gravidă vela mare frecați puntea fii de cățea cinşpe inşi în lada lui ihoho şi o sticlă de rachiu ihoho lada căpitanului de pe dunetă piciorul în față biciul în mână privirea de vultur ațintită asupra pregătiți-vă de abordaj de mult n-am mai făcut un abordaj şi de mult n-am mai înfruntat o furtună e frumos să înfrunți o furtună oasele sfărâmându-se scrâşnind sub etravă nătângii care se aşează în fața corăbiei ca să poată merge înainte pe toate cuceriți-le şi toată prada e a voastră epavele se leagănă duhnind steagul putred la babord la tribord la pupa la prora ne-au prins porc de câine ce eşti valuri mari de carbon ne aruncă dintr-un perete în altul al cloacăi ce frumoasă e uraganul de carton căpitanul e un sălbatic un nememic să-i rupem picioarele să-i înfigem pipa în cur să-i sfărâmăm dinții să-l omorâm sună toaca oasele lovindu-mi-se uşor unul de altul în bătaia vântului mâine o să-l împuşcăm, înjunghiem, spânzurăm iarăşi pe matelotul ăla de lemn de vârful catargului cel mare nici astăzi n-a strigat pământ zbor parcă şi nici mirosul de cadavre nu ajunge la mine cu al meu m-am obişnuit m-am obişnuit prea mult m-am obişnuit ce dracu sunt ăştia care mi se aşează pe umeri şi ciugol din orbite corbi pescăruşi fluturi păăămâââânt urlu ca să fiu auzit acolo în portul de unde am plecat când toți îmi scuipau pe corabie ce dracu are şi pinochio pufăi şi mă uit din nou prin lunetă e adevărat ori a înnebunit de-a binelea din locul spre care el îşi ridică palmele răşchirate văd răsărind o jumătate de turtă gălbuie poate chiar o jumătate de soare

BREAK

STOP

După o oră era în barul Maltei.

— Să-ți moară la intrare, Sof, bebeluș neînțeles! îl salută cel care pretindea că-i este prieten, văzuse multe și era enorm de deștept, sacul de oase deghizat în arab, Rub.

— De mucava, îi răspunse mecanic.

Nu avea chef să vorbească – culmea! – de obicei, aici își dădea drumul la gură, în urechile lui Rub sau în cele ale unui novice pescuit întâmplător, își elibera mintea de gunoaie, cuvinte inutile, intrate în putrefacție, sedimentate în el și care altfel i s-ar fi revărsat în text. Cum ar fi putut să-și dea drumul? Malta îi întinsese un pahar înalt plin cu un lichid verzui denumit „pe blat", nectarul lefterilor, putea îngrozitor, într-un colț al barului tolăniți pe o bucată de relief muntos din cauciuc umplut cu aer, doi curişti în extaz, cu furtunuri subțiri înfipte în nas, halucinogen de cea mai proastă calitate, mai bine mi-ar fi mirosit bocancii, în separeuri bărbați goi sugând alcool din țâțe artificiale, cu obiectul dintre picioare țeapăn și vinețiu înfipt în paravanul despărțitor, obiect de joacă în partea cealaltă la ONLY FOR WOMAN.

Rub îl ghicise:

— Ce e un Sof care nu e Sof?...

— Sunt minus. Mă duc la Asociație.

Nici dacă una dintre curvele împuțite ce pardoseau metropola ar fi scos porumbei albi din chiloți, fața lui Rub nu s-ar fi boțit atâta de uimire. Nu-i vorbă, și el fusesse de câteva ori la Asociație, „ezact la timp", cum îi plăcea

să se laude, curățase nişte nenorociți care oricum n-ar mai fi dus-o mult – Asociația îşi găsea foarte repede mână de lucru – apoi trăise ca un grangur, dar nu credea că şi Sof. Sof pe care mă-sa îl fătase greşit, altădată şi cu prea mult creier, care se scarpina la ceafă trecându-şi mâna printre picioare, numai să nu fie ca alții, îl durea în cur de orice şi scria de parcă Dumnezeu îi scuipase în palmă.

Sof:

— Tu, ca animal, ce-ai prefera: legat în cocină sau zburdând pe o pajişte înverzită?

Vorbise aiurea. Ştia ce o să-i răspundă Rub, de mult nu mai existau animale zburdând pe pajişti înverzite şi nici măcar intestinele oraşului prin care mişuna el, care se credea mai mult, nu erau nişte poienițe cu flori. Chiar aşa îl prostiseră? Pe dracu! Iar asiaticii erau băieți buni, gândi, chiar dacă uneori puțeau îngrozitor. Maito, senzații, lichidul verde, pleosc, pleosc, brave, înfumurarea şoldurilor...

— Tu cum o mai duci?

Nu era prima dată când, stând de vorbă, începea din senin să facă pe prostu'. Numai că înainte era şmecher, iar acum laş. Rub era departe. Tăcea. Fuma. Pentru el, Sof deocamdată nu mai exista.

Îl lăsă şi ieşi. Ăia aprinseseră stelele. Aveau nişte arhitecți dați în mă-sa, făcuseră un cer într-adevăr frumos, nu mai conta ce era de fapt sau ce era deasupra: burta unui cargou sau o haită de câini mnemonici.

(De acasă plecase fără să mai aştepte răspunsul editurii. Scriind, fiecare cuvânt smuls din mintea sa superexcitată, din stânca informă de senzații ce creştea în el, era

aruncat în computer, amplificându-şi efectul, întors şi lovindu-se de stâncă rupea alte cuvinte, se transformau într-o avalanşă care îi terciuia creierul.)

Opri primul vehicul cu însemne oficiale şi-l îndrumă către Asociație. Înrolările aveau prioritate absolută în fața treburilor curente ale Administrației. Maşina scuipă în stradă un funcționar de rang mediu şi-l înghiți pe el. Tolănit pe banchetă, urmărea oraşul defilându-i la picioare. VIP sau prizonier? Un cur bâțâindu-se în pantaloni. O pereche de ochi holbându-se din adâncul orbitelor, în câteva minute ajunseră.

VIITOR FERICIRE PROSPERITATE

Dominând totul în jur, lozinca întinsă pe imensul sediu al Administrației. Amintind de SIMULATORUL MAITO O NECESITATE PENTRU VOI TOȚI. Fu îndrumat către un birou. I se viră o sumă în cont, ne-am înşelat asupra intențiitor dumneavoastră, scuzați-ne, o dată cu datele personale ale unui poate-la-fel-de-prost-şi-în-plus-ghinionist şi locul în care îl putea găsi. (*Ăia* calculaseră perfect traiectoria infimului meteorit ce se numea, întâmplător, Sof. Ar fi fost teribil de surprinşi dacă, probabil, n-ar fi căzut în locul aşteptat. Iar *ăia* nu aveau niciodată obiceiul să-şi confecționeze mănuşi de sânge închegat. Obligau pe alții s-o facă.) Ceru permisiunea să păstreze un „trofeu de război". Orice. Un gest tâmpit care complica procedura şi ar fi putut să-i schimbe destinul. Îi îndeplinră dorința – foarte generoşi în seara aceasta – şi-l scoaseră afară.

Ar fi trebuit să meargă şovăielnic, copleşit, cu privirea pierdută. Gândi. Sau hotărât, cu fața încruntată, întune-

cată, amenințătoare. Sau mecanic, impasibil, fără nicio expresie. Căcat! Porni dezordonat şi leneş spre prima bombă care îi rânji iertător şi etilic în cale.

Își scăpase pielea. Borâse când individul îl ațintea cu o mirare prea mare pentru mintea lui, iar el – Sof – se întreba, spintecându-i beregata, cine dracu' poartă vina a ceea ce se întâmpla atunci.

Acum, căpățâna celuilalt se odihnea, cu ochii beliți şi limba atârnând într-o parte, în Lichid. O chestie, botezată aşa, cu L, într-o criză de inspirație, care prezerva țesuturile şi prin care putea extrage informații. O folosea ori de câte ori în tomberoanele laboratoarelor de cercetări genetice găsea ceva care semăna a creier.

Conecta cuva la computer.

DRAW

(Administrația se interesa totdeauna numai de vii. Iar morții erau prea țepeni sau prea mărunt tocați ca să-şi mai poată cere drepturile asupra propriilor gânduri. Asupra senzațiilor care le înfioraseră cândva petecele de carne sau țăndările de os)

OK!

RAND SEL

BEGIN

cerul este albastru

stelele sunt frumoase

şeful meu metropola drumul spre casă

cel mai bine e când e bine care e când e ruşinos

mâna mişcându-se de-a lungul un tremurat scurt din coaie până în capul pieptului
să şterg bine
automobilul roşu cu şase viteze
frunza mea verde
verde verde verde verde culoarea patru mii
luna asta
bere râgâie pieptu'n faţă şi faţa unde
când gândesc gândesc
gulu more lamarginea un
coducătorul nostru plânge când face vaccin
sâmbătă conserve de garote
îl iubesc
cola
maito packard ford
suge suge suge
bbbbiiiinnnneeee
de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce
OK!
STOP

Picături sărate la baza nasului.

Oare ce rotiţă din marea maşinărie avea – sau dimpotrivă! – un dinte rupt – poate Dumnezeu îşi prinsese sexul în ea când era copil de totul se întâmplase astfel. Sof – omul cuvintelor strâmbe – şi celălalt – o cutie de veverițe a Administrației, cu singura culpă că se futuse cu subalternul şi gemetele lor zgâriaseră obiectivul supraveghetorului.

Îşi aminti că ar fi trebuit să se intereseze de soarta ultimului text. Îl acceptaseră! Tastă o matricolă falsă şi-l ceru pentru lectură.

THIS STORY DOESNT EXIST FOR YOU.

Îi dăduseră banii şi-i înmormântaseră cuvintele în cine ştie ce fund de creier electronic. Bomboana din vârful colivei. Era o chestie ce merita sărbătorită.

Înotând prin lumina artificială.

SUFERINŢA ÎNSEAMNĂ NOBLEŢE MAITO ESTE REGELE CARE VĂ ÎNNOBILEAZĂ.

— Dă-mi cea mai bătrână sticlă din raft!

Malta îi privi saşiu, înnebunise Sof, şi ţâţele uriaşe îi săriră de uimire când casa de marcat accepta comanda. Avea bani.

Pe o margine a barului, Rub îşi curăţa dinţii în faţa unui fătălău extaziat, vorbele îi ţâşneau din găurile măselelor, i se târau lipicioase în josul gingiilor, pe lângă colţii de iridiu şi, culmea!, nu a alcool miroseau, ci a deşteptăciune. Era un vrăjitor. Un vrăjitor care îl privea acum pe Sof ca pe o plăcuţă arsă, cu milă – un vierme-sârmă apărut prin abracadabra unui duh rău dintr-un prinţ.

— Ţi-ai rupt-o?! Rânjind, dacă ştiai că nu o ai tare, nu trebuia să ţi-o bagi în anusul strâmt al statului...

Sof luă sticla, o împărţi şi se întrebă dacă ochiul din pietricele al lui Rub, care prin pahar părea o libarcă storcită, funcţionase vreodată.

— ...să lupţi într-un război care nu e al tău. Incintei în care dormeam, lingeam curvele şi jucam poker cu proce-

sorul autonomului, i se zicea odaie. Adică: o, odă, da, dai, ai, ie, e. Tot atâtea cuvinte câte i-ar fi trebuit unei grămezi de bolovani să ştie ca să se laude cu suflet. Adică ceea ce la hotel se zice room. D-aia mă fut cu ea pe ciberul şi pe marketul lor homălău şi anglo-saxon.

Ascultându-l, Sof începu să regrete că Rub nu era scriitor, iar el un scopit de la Administraţie care să-l beleasică. Ar fi făcut orice să nu-l mai audă. Un speculant de poveşti împuţite.

Furtunurile cu „gaze de eşapament" încolăcite ca nişte şerpi adormiţi lângă bar.

— Ower tyui op! le strigă, lui Rub, puţoiului de lângă el care se masturba cu cuvintele, tuturor celorlalţi pierde vreme din bar şi-şi înfipse în nara stângă, iar nara se lărgi nerăbdătoare ca o pizdă, scuipătorul de vise.

Un miros acru i se lovi greţos de sinusuri şi-i căzu ca un pietroi aruncat în fântână în plămâni. Îi trecu apoi în artere, îmbibându-se în sânge, se prefăcu într-o limbă imensă, moale, roşie, îi linse inima, creierul, fibrele musculare dizolvându-le în scuipatul otravă, sângele intrat în erecţie, corpul gelatinos străpunse podeaua gelatinoasă, gălbuie, tremurătoare, eşti o piftie rub, un căcat şi-o piftie, angstrom lângă angstrom pereţii venelor i se transformară în uşi-cioc-cioc-închise. Sex lângă sex ciocane bătând să le spargă. Fumăm flori, un fulger spiralat îi prinse căderea şi îl opri, şarpele cunoaşterii, pomul binelui şi al răului, mâna se întinse iute şi-l prinse de cap, buze de şarpe lângă buze de om sărutându-se, colţi de şarpe şi colţi de om încleştaţi străbătuţi de fotoni accelerați de cădere CĂDERE gravi-

taţia lumii fotonilor, sunt mai tare ca fulgerul, şi bucuria victoriei, cine n-o cunoaşte n-a fost niciodată un învingător, nimeni n-a fost vreodată un învingător, prinzându-i-se de piept, de zâmbet, de colţurile ochilor, ca o medalie, lumină, căldură, aură a aurei gonind frigul.

Frigul.

Pătrunzător.

Plasticul tare prăfuit al trotuarului, întuneric şi vântul trecându-i prin haine ca percheziţionat de o mână rece, ostilă. Administraţia băgase vânt în oraş.

Delirase, iar Malta – ceilalţi? – îl aruncaseră din bar. Un chiştoc scuipat la întâmplare din gura mânjită cu ruj şi spermă a unei muiste. Vântul tăios mângâindu-l, aproapele lui, scăpat printr-un hublou deschis al cupolei ce proteja măruntaiele şi extremităţile oraşului. Se ridică şi porni spre casă. Râzând, sub dinţii de sticlă luminoasă, sub zâmbetul prietenos al lui Maito.

cerul albastru intens

ochii ascund sau descoperă paradoxal necunoscutuluicunoscut o fântână începând acolo de unde venise el pereţii negri cu sclipiri înşelătoare îi ghidaseră drumul zborulînafund spre izvorul izvorât izvorându-se din privirile ei ceva se sparse o sticlă un ou o memorie culorile atât de frumoase iarba verde de acasă casa mea e acolo unde mă simt cel mai bine sub pletele curgând negre ploaie de foc negru petrol solidificat mătăsos deşertul arabiei înflorind migrând roşu efectul doppler sfârcurile ei apropiate depărtându-se rupând miliarde de palazi ai dorinţei frecându-mi capul de piciorul ei mă dizolv cine nu e fericit e un

prost du-mă fericire în sus şi loveşte-mă cu tâmpla de stele să vă povestesc şi voi să rămâneți cu gura căscată ne plimbăm de mână pe calea lactee a gândi cu mațe de siliciu două conserve cu hrană

stelele aurii
cerul albastru
câmpurile verzi
oraşul-mamă
odihnindu-mă
BREAK
STOP

Se deconectă.

Shake, într-un colț, printre cutiile de bere, trandafiriu, dormind sau murind. Palid, prin ferestrele semiopacizate, aureolând clădirile de peste drum, abia răsărit, soarele.

Verifică intrarea.

ACCEPTED! FIRST RANK.

„CONGRATULATION SOF!"

Ieşi pe străzi să se plimbe.

NATURĂ MOARTĂ CU LUPI ȘI MERE STRICATE

Ca dintr-o pipă nevăzută, noaptea cădea în rotocoale din ce în ce mai dense în jurul său. Avea însă miros de lupi şi nu-i plăcea. Îşi puse ochelarii VR şi-şi programă un miros de mere stricate. Noaptea se împrăştie ca prin farmec şi se izbi de aerul şi lumina sticloasă ale unei dimineți de noiembrie.

Venind de sus, câteva picături de apă i se sparseră în cap, udându-l. Lui nu-i plăcu zgomotul – asemănător celui făcut de un cioc de corb viu pe o căpățână de cal mort (care cum o fi invers? se întrebă) – şi înjură, picăturile nu făceau parte din program. Fir-ar să fie, s-a stricat iarăşi, zise scoțându-şi ochelarii.

Picăturile continuau să cadă, iar din față îl privea un el identic, cu ochii umflați, unde ai fost aseară, se întrebă, apoi, aşa ceva nu se poate, îşi zise mirându-se că această constatare nu-l uimeşte; se sprijini de ceva, chiuveta cedă, în cădere se agăță de altceva care nu se mai rupse, deschise uşa și ieşi furios din baie.

Eram în baie, remarcă el în timp ce deschidea fereastra şi strigă, minunându-se de numărul mare de virgule pe care avea să le folosească: opt sute cinşpe, închideți, bă dobitocilor, apa.

Se înapoie în baie şi, sub picăturile ce continuau să cadă, puse chiuveta la loc, şterse urmele dezastrului şi, spălându-se, observă că din față îl privea un el identic, cu un singur ochi umflat însă, pentru că în dreptul celuilalt oglinda era spartă.

Îşi dădu seama că încerca să se trezească şi nu reuşea. I se părea caraghios să doarmă, el, un om de plastic ce, pe o stradă de plastic, între alți oameni de plastic, plimba într-o dimineață de noiembrie, care mirosea puternic a mere stricate, un câine de carne aflat într-o noapte de martie amirosind a lupi.

Tu de când fumezi?

Starea de inconfort psihic nu avu timp să se instaleze prea bine, căci o surprinse imediat şi realiză că se întâmplase ceva pe circuite. Ar fi trebuit să gândească: el, un om de carne, ce, pe o stradă de carne, între alți oameni de carne, plimba într-o dimineață de noiembrie care mirosea puternic a mere stricate, un câine de plastic aflat într-o noapte de martie amirosind a lupi.

Tu de când fumezi?

Observă cu uimire că nu realizase prea mare lucru. Mai corectă o eroare, strada deveni de plastic şi câinele de carne şi totul i se păru în regulă.

Îşi aminti apoi că îşi scoase ochelarii VR, că în jurul său ar fi trebuit să fie, amirosind a lupi, căzând ca dintr-o pipă

nevăzută, o noapte de martie. M-am ţicnit de-a binelea, se auzi spunându-şi; în jurul său, lumina şi aerul erau din ce în ce mai sticloase.

Tu de când fumezi? se auzi pentru a treia oară întrebarea, iar în stânga lui văzu o bătrânică ce tocmai deschidea pentru a patra oară gura.

De la optşpe ani, răspunse şi azvârli cu ciudă ţigara aproape întreagă ce i se stinsese. Înjură înfundat; nu făceau douăzeci pachetul. Se întrebă de când aştepta aici, delirând un camion probabil care să aprovizioneze magazinul cu o improbabilă marfă. Nu-şi aminti, tot tâmpenia aia de vis de astă-noapte e de vină, îşi spuse şi privi în jur. Coada se întindea departe, pierzându-se pe după colţul magazinului, în spatele lui, un tebecist îşi scuipa plămânii, în bănuţi de sânge, pe trotuarul murdar, am un ginere care fuma şi era slab, acum s-a lăsat şi e gras, insistă bătrânica în stânga lui, în dreapta, o faţă nerasă se despică şi, printre cioturi înnegrite, o limbă îngălbenită îi aruncă nişte cuvinte pe care nu le înţelese. Nu judeca, pentru că vei fi judecat şi cu ce măsură vei măsura cu aceea vei fi măsurat, îi răspunse el bătrânicii din stânga, pe cerul cenuşiu o pasăre spinteca cu greu zidul de frig de deasupra, ghetele rupte frământau nervos noroiul, ea este o pasăre singură, eu un om singur, zise fără să-i pese că poetul spusese altfel. Dansul privirilor i se opri brusc, acestea căzură în ochii ei, ce-l aţinteau puţin mai în faţă, se simţi cuprins de o căldură stranie izvorând dintr-un loc neştiut al interiorului său, vru să strige, nu mai sunt

un om singur, întinse mâna, ce nesimțire, domnule, zise cineva, dar el nu mai auzi...

...un miros strident de lupi îl loveşte, e noapte, degetele sale întâlnesc alte degete căutând nerăbdătoare, le prinde, le trage spre sine, ea vine, se caută acum cu tot trupul, până când buzele li se întâlnesc ca din întâmplare.

Acum îi place mirosul de lupi, nu mai contează că frunzele şi luna de deasupra sunt din plastic, unde-i câinele? se surprinde întrebându-se, întrebarea îl irită şi el o alungă ca pe o muscă, gurile le sunt acum contopite, simte cum începe să se topească şi să curgă în ea, acum sunt amândoi o pasăre singură – sau un om singur, pluteşte şi ar vrea ca totul să rămână aşa, nemişcat, ca într-un tablou, o natură moartă împietrită pe peretele întunecat al unei săli de banchet medievale.

Deodată, ea se smulge din îmbrățişare, apasă o tastă, întunericul dispare, mirosul de lupi dispare şi el, dispar şi parcul şi luna, toate erau simulate, gândeşte el, rămâne numai o lumină difuză izvorând parcă de nicăieri, pentru că el nu vede niciun obiect strălucitor în cameră – dacă aceasta este o cameră – o vede numai pe ea, ochii implorându-l tăcut şi o aude zicându-i: grăbeşte-te, e prima şi ultima noastră noapte de dragoste.

Lumina scade încet, amândoi se avântă parcă plutind spre înainte... ultimul lucru pe care-l percepe e zâmbetul ei tremurător, căldura aceea stranie din el crescând, iar el vrea să strige din nou, nu mai sunt un om singur – va înnebuni dacă nu va face asta – şi se trezi că începe să povestească încet despre cum zeii strânseseră toate relele

într-o cutie, iar ultimul dintre ele care a ieşit când Pandora a deschis cutia ce-i fusese dată spre păstrare a fost speranța, iar ea, puțin mai în față, continua să zâmbească timid, nu-i adevărat, e bine să speri, îți cresc aripi, iar el nu, aripile acestea sunt de ceară, şi tebecistul continua să îşi scuipe plămânii în bănuți de sânge pe trotuar şi pasărea continua să se zbată în zidul de frig de deasupra, iar el observă abia acum că a ajuns în față, la casă, se aplecă spre stânga şi îi spuse în șoaptă bătrânicii, ca pe o taină, acela ce se crede curat să arunce primul cu piatra, unde e fața nebărbierită din dreapta? se întreabă, din ochii ei izvorăşte continuu o chemare misterioasă, el se întoarce să explice unei doamne, da, numai pentru atât am stat la coada aceasta, revine, dar în locul ei nu mai e decât aerul mirosind greu a tutun, a smântână, a sânge, a frig, a noroi şi a mere stricate.

Se gândi că ar fi trebuit s-o invite şi pe ea, dar nu mai avu timp să-şi amintească la ce, o greață puternică îi cuprinse măruntaiele, fugi clătinându-se spre uşa magazinului, ieşi şi, în fața oamenilor ce îl ocoleau indignați, vomită, privind cu uimire cum din stomac țâşnesc amestecate bănuți de sânge, fire de păr, pene, gheare de lupi, resturile unui câine de came, o ramă de ochelari, noroi...

Ce-i cu tine, ți-e rău? cineva îl scutură puternic de umeri, este în cameră, într-o mână are plasa cu mâncare, în cealaltă, cules de la intrare, un plic mirosind pătrunzător a lupi, ştie şi ce scrie în el, e prima şi ultima noastră noapte de dragoste, e bine să speri, îți cresc aripi, de undeva, de sus, picături de apă i se sparg în cap, de parcă ar ploua

cu ciocuri de corb pe cadavre, nu mai ştie dacă şi-a dat sau nu jos ochelarii VR, asta nu mai contează însă, pentru că se repede la fereastră şi strigă, simte că va înnebuni dacă nu va face asta, minunându-se la numărul mare de virgule ce avea să le folosească, opsutecinşpe, închideți, bă dobitocilor, apa...

DOI PE-UN BALANSOAR

Uneori e teribil de periculos să scrii la persoana întâi.

Privește, zice magul, iar eu nu sunt sigur dacă într-adevăr i s-au mișcat buzele sau dacă o adiere intrată întâmplător prin fereastra deschisă i-a răsfirat bărbuța cenușie. Își împreunează degetele descărnate în fața globului de cristal care iradiază puternic acoperind lumina venită din afară și aruncă pe pereți umbre din acelea numite de toți, nu știu de ce, chinezești. Un câine. Umbra se desprinde de pe perete, capătă volum, iar eu privesc încremenit cum sare și mă mușcă de mână.

Deschid ochii, e întuneric, sunt singur în cameră, la masa de scris, zumzetul de seară al orașului pătrunde prin fereastră. Mă doare. Îmi privesc palma, sângerează, patru găuri stau martore în carnea sfâșiată. Trebuie să fac o vizită prietenului meu doctorul pentru vaccinul antirabic.

Ei, ce vă spuneam? Teribil de periculos! Și nu e prima oară când mi se întâmplă.

Hotărăsc să nu mai scriu o vreme. Mă voi odihni, pur și simplu. Nici măcar nu o să mai citesc. Și o să mă îmbăt în fiecare noapte la barul din colț. Poate așa îmi trece.

Mă ridic de la masă, sting lumina, mă trântesc pe canapea și adorm.

A doua zi îmi găsesc mașina scoasă din parcare, oprită pe aleea dintre blocuri la câteva zeci de metri mai în față. Cineva a avut chef de plimbare. Totuși, e încuiată și nimic nu lipsește din interior. Nu mai anunț poliția. Oricum aș fi anunțat-o degeaba. Pornesc neașteptat de greu. Caucicurile sunt înfundate în asfalt. În oglinda retrovizoare văd urmele – adevărate gropi – și abia atunci realizez, asfaltul e vălurit din locul unde găsisem mașina până la locul de parcare. Cât de gras să fi fost plimbărețul de astă-noapte?

Ajung la prietenul meu, doctorul. Îi spun de vaccin.

— Un câine vagabond, îi explic.

Nu se miră, deși de zeci de ani în oraș nu mai există câini vagabonzi. E obișnuit cu „accidentele" mele, puțin în afara ordinarului. Desface cutia în care ar fi trebuit să se afle vaccinul de rabie. Nici urmă de fiole. Pe fundul cutiei, un strat solid, argintiu. Deasupra altul, transparent, acoperit de un lichid și el transparent.

— Ce dracu'?! zice.

Dă din umeri, clatină ușor cutia, înmoaie degetul în lichid, gustă, aha, apoi către mine:

— Când ai văzut-o ultima oară pe asistenta mea? apoi: lasă, că nu-ți trebuie vaccin, nu mori tu dintr-atât!

E convins că i-am făcut o farsă. (Câini vagabonzi, ai?).

Plec. Peste drum de centrul medical, un magazin de modă. Arunc o privire prin vitrine și rămân țintuit. Ați văzut vreodată manechine cu pute? Mă hotărăsc să las mașina acolo și să merg pe jos prin oraș. Într-un ziar, citesc că lui Venus din Milo i-au crescut mâini. Dreapta e ridicată cu degetul mijlociu țintuit spre cer.

Mi-aduc aminte că am hotărât să mă îmbăt. Mă trezesc a doua zi cu mâna înfiptă până la umăr în podea. (Mangă, am adormit sub masă și cum toți mă cunosc la barul din colț, au decis să nu mă deranjeze). Mă opintesc să mă ridic și mâna iese greu din podea. Îi lipsesc două degete. Cineva le-a rupt ca pe două bucăți de cretă. În vârful cioatelor, pielea e curată, moale. Nici urmă de rană.

Culmea e că n-am mai scris de două zile. Și nici măcar nu mi-am imaginat vreodată așa ceva. Iar elucubrațiile celorlalți n-ar trebui să mă afecteze.

În oraș, totul e deformat ca în desene animate. Oamenii apar ca în oglinzile de bâlci. Și să mai zică cineva că Strâmbă Lemne există numai în povești. Astăzi după-amiază am văzut un copac înnodat de douăzeci și trei de ori. Nicio clădire, nicio bordură, niciun stâlp nu mai sunt la locul lor.

Mă plimb. Altceva n-am de făcut. Pârghiile cu litere înăuntrul mașinii de scris sunt împletite într-un covoraș metalic cu modele geometrice, iar laptopul (la care oricum cu greu îmi vine să scriu) a căpătat o consistență gelatinoasă.

Mă plimb. Am renunțat la mașină, ca să nu trebuiască să se opereze mai târziu când transformarea va fi completă (ați auzit și voi de pietre la rinichi, nu-i așa?). Mă întreb numai dacă mâine mă voi mai trezi sau dacă voi rămâne doar un obiect neînsuflețit timp de milioane de ani până când balansoarul se va ridica iarăși din partea cealaltă și vom deveni din nou materie vie.

Și mă mai întreb cărei bucăți de plastic din tomberonul din spatele blocului să-i spun (chestie importantă, dom'le!) cât de teribil de periculos e să scrie la persoana întâi.

PRIMUL CUVÂNT

Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecarei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar pentru om nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească.
(Geneza, 2.19-20)

1.

...privi în jur. gândurile îi fugiseră, îi lăsaseră creierul gol, inutil. încercă să se concentreze, să sugă ceva, un înțeles, din pustietatea care îl înconjura, din albastrul cenușiu al cerului, să-l umple la loc, dar nu reuși decât să facă loc unui sentiment nou, straniu – el singur împotriva tuturor – care se numea...

Cum mă-sa se numea? Își frecă tâmplele câteva secunde. Uitase cuvântul. I se mai întâmplase. Își aprinse o țigară, salvă și închise aplicația. Încercă o senzație de neîmplinire, de rupere, când șirurile de semne dispărură de pe ecran, înnegrindu-l. Asta simțea de fiecare dată când se oprea din scris forțat, când nu găsea... cuvântul. Știa însă că nu avea sens să se chinuie, să caute.

Se ridică, făcu câțiva pași prin cameră întinzându-și brațele, umerii, spatele și își aruncă ochii pe rafturile bibliotecii. În mijloc, aproximativ o duzină de cărți arătau pe cotor numele Alexander Brant. El. În serverele editurilor sau bibliotecilor publice sau private, alte câteva zeci, electronice, cu același nume. Asta îl liniștea oarecum de fiecare dată.

Încercă să ghicească. Avea chef: să citească, să se tâmpească uitându-se la TV, să se ducă la femei, să se îmbete (singur? sau cu prietenii? cu care?), să se plimbe, să stea de taină, să se ia la bătaie cu cineva?... Greu. În mod sigur trebuia să iasă. Altfel, fantoma cuvântului pe care nu-l găsea ar fi continuat să-i dea târcoale.

2.

Se trezi a doua zi, simțindu-se de parcă în capul său se purta un război pe viață și pe moarte între un trib de indieni nativi americani, înarmați cu săgeți și sulițe otrăvite și armata SUA, care era hotărâtă să-i stârpească cu bombe atomice. Își aminti că ieșise pe poarta 21 de la nivelul al treilea și intrase în primul bar. Acolo se îmbătase într-adevăr, dar nu singur și nici cu cine presupusese, ci cu una din prostituatele care foiesc de obicei prin barurile de la nivelul acela. Apoi, aia îl cărase după ea printr-o mulțime de locuri. Ajunseseră la nivelul zero, unde un grup de extremiști demonstra violent împotriva porcului multicefal – adică guvernul – care, ziceau ei, tocmai inventase ceva nou, un fel de tehnologie teribilă și ultrasecretă, menită să le îngrădească dreptul la liberă exprimare. Râse-

seră de se tăvăliseră pe jos în mijlocul Bulevardului 5, între două șuvoaie strălucitoare de mașini, privind la o reclamă holo, lăbărțată în spațiul dintre două megahabitate: MOTOCENTAURUL DIN GENERAȚIA A V-A – UN REAL AJUTOR ÎN BUCĂTĂRIA TA. Apoi, târfa îl trăsese într-un depozit sală de cinema, unde ea se salutase cu o mulțime de indivizi care de care mai protezați (Alexander Brant, marele scriitor, se recomandase și el, iar ăia – se gândise la ei la genul masculin, deși naiba mai știe ce erau – hăhăiseră și îi făcuseră gesturi obscene) și unde rula o tâmpenie de porno – „Copilăria lui Münchausen" – pe care îl mai văzuse deja de câteva ori. Privise indiferent la yoga sexuală de pe ecran, în timp ce ea îi umblase la șliț ca o profesionistă... Și în final, habar n-avea cum, acum, aici, în apartamentul lui, proba materială a tuturor acelor întâmplări, târfa, întinsă lângă el în pat.

... unui sentiment nou, straniu – el singur împotriva tuturor – care se numea...

Fraza neterminată din ziua anterioară îi reveni în minte. Cuvântul lipsea din nou. Începea să-l obsedeze.

O trezi pe însoțitoarea sa nocturnă și o întrebă cum o cheamă. Își făcea de lucru. Ea se ridică, își trase slipul roz, fată pudică, și făcu o reverență:

— Iulia. Curvă.

Râseră amândoi cu poftă. Era tare. Avea dinți frumoși. Și sâni frumoși. Îl privi dulce:

— Te...

Înțepeni cu gura deschisă și limba rozalie zbătându-se neputincioasă între incisivi.

— Vrei să spui că mă iubești! Nu te obosi, că oricum nu te cred.

— Nu, altfel. Ceva opus. Te...

Alexander se îndreptă spre bibliotecă și dintre cărți scoase scoase ceva care arăta ca un caiet cu coperțile groase îmbrăcate în piele cafenie. Între ele, o pagină albă. Îl așeză în palme.

— Gândește-te la ce vrei să spui.

Un translator. Pliantele publicitare explicau că e făcut dintr-o chestie vie, un fel de animal creat artificial, aflat în stază. Creat și programat să interpreteze fluxurile nervoase. Te gândești la ceva, iar celulele care formează „pagina" albă, o parte din ele, își schimbă culoarea, formând cuvinte. Uneori fraze întregi. Prinsese la îndrăgostiți, făcea cele mai sincere declarații, la timizi, la surdo-muți, la femeile geloase și la scriitori. Mult mai scump, dar și mult mai cool ca scula electronică.

Iulia își încreți fruntea, concentrându-se. Dar foaia rămase albă. Pentru prima oară, chestia nu funcționa.

...unui sentiment nou, straniu...

Nou pe dracu'!

O puse să se îmbrace și ieșiră împreună.

3.

Un ghemotoc verzui, creț și păros, palpita ritmic în bolul de sticlă așezat pe biroul unuia dintre mulții aproape director al companiei **Goatza – The Next Generation**.

— Un pui de transalor, jumătate algă, jumătate moluscă, le explică Smith cel aproape director (prea beliseră

ochii la chestia respectivă), spilcuit, costum, cravată, cămașă uni, țeasta rasă, strălucitoare, ochelari cu ramă de aur și lentile din sticlă adevărată. Peste două luni va ajunge ceea ce ții dumneata acum în mână.

Alexander Brant avea într-o mână ceva-care-arăta-ca-un-caiet-cu-coperți-cafenii-de-piele și în cealaltă palma micuță a Iuliei. Îi aruncă o privire Iuliei, o măsură din cap până-n picioare (poposind numai o fracțiune de secundă mai mult decât trebuia în dreptul picioarelor) și își desfăcu încet mâna. Ca să nu dea naștere la confuzii.

Fraza cu puiul urmase după: „Noi luăm foarte în serios plângerile împotriva produsului nostru, dovadă că sunteți aici, în biroul meu și nu în dreptul unui ghișeu de relații cu publicul, încercând să vă adresați unui funcționar plictisit, de rang inferior. Asta ne ajută nu numai să menținem cea mai înaltă reputație pentru firma noastră, dar și să oferim departamentului de cercetare fidbecul necesar pentru o continuă îmbunătățire a produsului."

Vrăjeală, trecuseră și prin fața funcționarului plictisit, iar faptul că nu mai erau încă acolo purtând un dialog de surdo-muți se datora amenințărilor cu publicitate negativă, plus că reușiseră să-l convingă că Alexander Brant e într-adevăr Alexander-Brant-marele-scriitor, a cărui activitate pe net e urmărită de milioane de admiratori, contestatari, epigoni și rivali.

Apoi, Smith cel aproape director o luă pe Iulia de încheieturile mânilor, le ridică cu palmele în sus și, pe tonul acru-amabil cu care se tratează reclamațiile idioate:

— Vai, domnișoară, dar dumneavoastră aveți o piele foarte uscată!

Îi unse palmele cu un gel scârbos, îmbunătățește transmisia de impulsuri nervoase, iar translatorul o să devină sensibil la orice gând, oricât de vag, le explică, pe ele așează caietul desfăcut și o puse să se gândească la o serie de noțiuni între care să o intercaleze și pe aceea ce lăsa pagina goală.

Apărură pe rând: „falus imens", „porc cu ochelari cu ramă de aur care se zgâiește la țâțele mele", ... (o pauză), „mama" și iar „falus imens", „porc cu ochelari cu ramă de aur care se zgâiește la țâțele mele", pauză, „mama". În timpul pauzei, alga moluscă translator nu găsise cuvântul (cuvintele), ori Iulia reușise să nu se gândească la nimic. La *absolut nimic*.

Celălalt deveni dintr-odată serios:

— Samkhya? o întrebă.

— Caracatiță e mă-ta, îi răspunse ea dulce (Alexander era în stare să parieze pe succesul următoarei sale cărți că Iulia nu auzise în viața ei de Samkhya), lăsă translatorul să cadă (ca din greșeală) și își șterse palmele pe reverele costumului ultramarin al „porcului cu ochelari cu rame de aur".

Ieșiră din fabrica de alge-moluște defecte așa cum intraseră: oarecum fericiți, ținându-se de mână, țopăind de pe-un picior pe altul, în timp ce fredonau un cântecel pentru copii, scris și compus în secolul al XX-lea de unul dintre milioanele de artiști obscuri din acea periodă:

„Motănelul Arpagic
Face botic

Să-i dau un pupic,
Să mai scrie un pic
De nimic."

4.

— A-le-xan-der-brant-zbor-în-chis-într-o-coa-jă-de-ou, silabisi ea, de pe cotorul unei cărți. Tu ești ăsta?

În sfârșit, își dăduse seama.

— Îhî.

Nu mai plecase. Se instalase în apartamentul lui de scriitor burlac, mirosind a scrum vechi și parfum de curve ieftine, de parcă ar fi stat dintotdeauna aici. Iar el nu putea să spună că-i displăcuse asta.

— Pot să?...

— Da' tu știi să citești?

Nu-i răspunse, vizibil îmbufnată, luă cartea și se trânti pe canapea. Răsfoi câteva pagini.

— Așa se scrie la voi?

— La care noi?

— Cu... găuri?!...

Așa-i trebuia dacă se încurcase cu o prostituată: proastă și, în plus, o chema Iulia. Îi smulse cartea din mână. Într-adevăr, rândurile compacte de litere erau sparte ici și colo de spații goale. Cam două, trei pe pagină.

„și-ți vine uneori să te așezi pe spate și să te în sus"

Încercă să pună la loc cuvântul care lipsea. Știa ce vrusese să spună. Urinezi. Nu, nu era asta.

— Iulia, țipă, femeia îl privea cu ochii holbați, neînțelegând, ce faci tu când ai bășica plină și te duci la budă?

— Mă ..., mi-o golesc.

Prinsese ezitarea.

... un sentiment nou, straniu...

Începu să smulgă la întâmplare cărți din bibliotecă. Una câte una, răsfoind câteva pagini, apoi aruncându-le la nimereală prin cameră. Una aterizâ între sticlele de pe bar și doborî câteva, care se rostogoliră, căzură pe podea și se sparseră. Din cele mai multe cărți lipseau cuvinte. Urmărind mai atent, își dădu seama că erau aceleași cuvinte pe care el nu reușea să și le amintească.

Îi venea să urle. Să curgă cuvintele din el fără șir, să-și demonstreze că nu e nebun.

5.

La nivelele superioare, panica se instalase deja. Jos, mai puțin. Încă nu dispăruseră prea multe dintre cuvintele de trei sau patru litere.

Clinicile de psihiatrie erau luate cu asalt. Diagnosticul: amnezie temporară. Nu aveți nimic fiziologic, liniștiți-vă, încercați să vă relaxați o perioadă, luați chiar și o scurtă vacanță, memoria o să vă revină.

După o vreme, diagnosticul dispăru. Nu mai existau cuvintele care să-l definească.

Lăbărțată în spațiul dintre două mega-habitate, MOTOCENTAURUL DIN GENERAȚIA A V-A, UN REAL ÎN BUCĂTĂRIA TA, nu mai era o reclamă, era o metaforă.

6.

„...vă recomandăm să reduceți orice convorbire la strictul necesar. Păstrați-vă calmul atunci când apar dificultăți de comunicare. Apelați la..."

Închise TV-ul. Stupizenia comunicatelor oficiale îl scotea din sărite. Oamenii ar fi trebuit să cânte, să fluiere, să lălăie, să latre. Liniștea nu putea înlocui lipsa cuvintelor.

Rogvaiv. Roșu. Oranj. Galben. Verde. Albastru. Indigo. Violet. Lumina încă mai exista.

Privi spre Iulia. Râdea. Citea și râdea.

— Ascultă: „Trebuiesc numai să fie femeile unei singure neveste ca diaconi nu credința copii și casele lor"...

— Hai să mergem!

— Unde?

— Să le căutăm.

— Bine.

Își întinse spre el picioarele lungi, frumos arcuite:

— Mi-am pus doi ciorapi de două culori. Pentru tine.

O primi uimit. Femeia avea o capacitate extraordinară de a-l surprinde. Totul îi venea atât de firesc. Peste o săptămână poate va reuși numai să se uite la el exact ca acum, iar el va fi la fel de surprins.

Ieșiră.

La nivelul 2, nimeriră într-un grup de câteva sute de indivizi, înveșmântați în pene, purtând măști împodobite cu ciocuri monstruoase de rață. Țipau nearticulat, mișcându-și mâinile într-o imitație nereușită de zbor.

O trase pe Iulia la adăpostul unui gang. Privea absorbit procesiunea, încercând să înțeleagă ce doreau (doar fețele ascunse și gândurile lor ar fi putut spune), când simți un cot dureros și ascuțit în coaste. Se întoarse să riposteze, dar se controlă, înțelegând că gestul fusese o dovadă de prietenie. Oamenii se simțeau din ce în ce mai apropiați, barierele sociale se sfărâmau în fața dorinței de comunicare. Ar fi dat oricât unui necunoscut, numai să-i asculte cinci minute.

— Sectanți. Apocaliptici. Operațiunea A Douăsprezecea Lebădă. Inspirată din texte ale creștinismului târziu: Evanghelia după Andersen și Anania. A doua venire, Mântuitorul o va face în formă de pasăre. Și cum am început să devenim necuvântătoare, nici apariția Lui nu poate fi departe.

Cel-cu-cotul depănase frazele dintr-o suflare. Un moșuleț cu obrajii fleșcăiți, nasul roșu și ochii bulbucați. Îl recunoscu. În timpurile bune cerșea pe Bulevardul 0, lângă Obeliscul Ochiul și Urechea Libelungilor („unica forță conducătoare"). Și cum era singurul cerșetor tolerat (permis?) pe Bulevardul 0, banii îi făcea cu adevărat vânzând autorităților ceea ce reușea să afle punând cap la cap înjurăturile vagabonzilor, scârțâitul pantofilor pe asfalt și tusea motoarelor. Acum, picioarele lui uitaseră că sunt strâmbe, el însuși uitase că informațiile costă, uitase chiar și verbul „a uita".

Așteptară până când oamenii lebădă se împrăștiară care încotro.

— Ce facem? șopti Iulia.

Ridică din umeri. Verificase câteva biblioteci publice. Cuvintele dispăruseră până și din memoriile calculatoarelor, de pe servere, din înregistrările video sau audio.

— Nu știu. Trebuie să existe o soluție.

— Te iubesc, Alex.

Oare cât era de adevărat? Oare Iulia se grăbise să-i spună asta de teamă că mâine nu va mai avea cum s-o facă?

7.

Ținându-se de mână, intrară într-un bar. Unul mirosind a ruj ieftin, a sânge, a cazacioc, a droguri, a polițiști sentimentali și proști, a tipi duri și a literatură de consum. ÎN GHERMANA clipeau neoanele de deasupra barului, dar Alex știa că înainte barul se numise altfel. Mai existase un cuvânt în fața celorlate două, plastic topit, sârme, bare de metal contorsionate veghind martore asupra amintirii lui Alexander Brant – scriitor. Ca atunci când ți-ai dat întâlnire și aștepți îndelung și privești prin fereastră și întorci capul ori de câte ori se deschide ușa, fiecare chip semănând de departe, ți se pare fiind acela (fir-ar ale dracului de dioptrii care trebuie schimbate); ori, mai simplu, ca atunci când la Judecata de Apoi stai în spatele celorlalți la coadă, timpul trecând (care timp?), așteptând ca automatul de prezență să-ți înscrie pe cartelă răsplata cuvenită pentru viața pe care ai trăit-o în păcat sau în bine.

Alexander Brant bău mult, (paradoxal) pierdut în gânduri, în barul cu nume schilod deasupra intrării, ÎN GHERMANA. Hă, hă, răcni, când, într-un târziu, ieși de acolo cu mâna dreaptă înfășurată de talia Iuliei (de două zile nu

mai era Iulia Curva, ci simplu, Iulia), hotărât ca în fiecare zi din zilele pe care le mai avea rămase să scrie ceva. Nu pentru Publishing Network. Pentru el însuși, pentru Iulia, pentru toți ceilați. Pentru cuvintele care vor muri nenăscute.

În aceeași seară se ținu de cuvânt:

vinul miroase a albastru
de saxofon
iubirea

8.

Integramele deveniseră mai simple. Plictisitor de simple. Orice dicționar stătea martor că singurul cuvânt începând cu „ac", din cinci litere, e.

Că înseamnă.

Operațiunea A Douăsprezecea Lebădă căpătase amploare: Nu mai sunt bune! La gunoi cu ele! Mama lor de cuvinte! Ardeți-le pe toate! Să dispară!

9.

Iulia făcea exerciții: dinspre, către, fără, între, lângă, peste, printre.

Apoi, dintr-odată:

— Mergem la un prieten!

Cine putea fi un prieten al Iuliei: un hermafrodit? Un pește-polițist? Un mutant cu scula de-o juma' de metru?

Coborâră la nivelele *minus*. Pentru el era prima oară când se aventura aici. Umblată fată, gândi.

— Alexander Brant.

— Nataniel ben Iosua.

Arătând mai bătrân decât însuși orașul, un evreu veritabil, uitat de vreme în subteranele metropolei. Cum numai în visele unui neonazi dement se mai putea găsi. Cum dracului îl cunoscuse Iulia. Oare slujitorii Torah aveau voie la curve plătite?

— Rabi, dă-ne cuvintele! zise femeia.

De parcă s-ar fi așteptat la replica asta, ca în scenariul unui film atât de prost încât devine cult, în care totul nu este decât o farsă imensă pusă la cale de prostituată și vrăjitor, ca să-l dea gata pe el, mare scriitor, evreul întinse o mână descărnată cu un petec de hârtie împăturit:

ιηνη ιηην ινηη ινηη ιηνν ιηνη
ηινη ηιην ηνιη ηνηι ηηιν ηηνι
νιηη νιηη νηιη νηηι νηιη νηηι
ηιην ηινη ηηνι ηηιν ηνιη ηνηι

Un biet buchisitor al textelor vechi, poate un înțelept, care atunci când va pierde cuvântul sfânt nu va mai fi nimic.

— Cine are urechi de auzit, să audă!

Replica bătrânului îl surprinse. O dată că era probabil singurul evreu din istorie care citase vreodată din proorocul Iisus, apoi că îi descoperise gândurile și ușurătatea cu care citise hârtia. Alt înțeles se ascundea în spatele comutării literelor numelui vechi al lui Dumnezeu.

Mulțumiră și ieșiră repede din hruba întunecată din ciment umed în care trăia bătrânul.

10.

Stupiditatea cumunicatelor oficiale de la început pierise, rămăseseră doar liste din ce în ce mai scurte de cuvinte care se se difuzau încontinuu, de parcă asta le-ar fi ajutat să nu dispară:

...umbla, umbrelă, umed, umor...

...unde, unt, unul...

...uragan, urcare, ureche...

Raționalizarea limbajului acum nu mai însemna a vorbi mai inteligent, ci era la fel ca în trecut când raționalizarea alimentelor însemnase nu să mănânci mai sănătos, ci să mănânci mai puțin.

Apoi, neîntinat de mocirla cuvintelor, Cântecul Libelungilor țâșnind din difuzoarele instalate în intersecții, baruri, adăposturi, birouri, hale, bordeluri, locuințe, vehicole, sălbatic, tumultuos, percutant, poruncitor, sfâșiind timpanele cu geometrii fiebinți și ascuțite, care cereau supunere, nu înțelegere, răsună multe zile la rând, ocean de sunete apăsând asupra tuturor.

Semn că se pregăteau măsuri excepționale.

Cineva acolo sus hotărâse că mai era o speranță, că dispariția cuvintelor – oricare ar fi fost motivul – se va opri la un moment dat, iar cultura, literatura, filosofia, istoria omenirii (ori măcar acele părți care erau pe placul Libelungilor) trebuiau salvate. Cel puțin în rezumat. Alexander se văzuse înrolat, refuzul era clasificat ca înaltă trădare și pedepsit pe loc cu condamnarea la moarte, într-o stranie armată de genii scribi salahori.

Asta îi amintise de prietenul său M. Agrămescu, și el scriitor, care într-o noapte, după prea multe sticle, nu se mai oprea din zbierat: „Scriitorii sunt o armată de elită! Scriitorii sunt o armată de elită!..."

Era plătit mai bine decât visase vreodată, i se pusese la dispoziție o suită de lux la nivelul 9, și în plus era o experiență suficient de interesantă, să ejaculeze iepurește din țevile uneltelor de scris semințe șchioape de idei care trebuiau să (con)țină locul belșugului risipit de cei de dinaintea lui.

Pe lângă scriitori (nivelul 9 sud) mai fuseseră înrolați muzicieni, dansatori (9 est, nimeni nu înțelegea de ce puși împreună), artiști plastici (nord), matematicieni și programatori (vest, celelalte științe desemnate inutile prin lege).

— Mă doare o aripă. Era un fel de a vorbi a Iuliei.

— Nu știi să zbori așa sus!

Adică nu știi să trăiești la nivelul ăsta. Aici excrementele îți sunt scoase direct din intestin, transpirația ți-e suptă cu glande sudoripare cu tot, mâncarea ți-e vârâtă direct în vene, iar lumina direct în nervul optic. Aici ai tot ce-ți dorești: aseptic și ambalat în vid. E cel mai de sus nivel în care poți pătrunde venind din afară. La al 13-lea își avea sediul „porcul multicefal". Până acolo trăiau mușchii năclăite în jgheabul cu lături și căpușele dintre rândurile de bărbii.

Cele două replici îi amintiră de o poezie a lui Charles Baudelaire. Pe vremuri o știuse pe dinafară. Acum nu-și mai amintea nici măcar cum se numește, însă reținuse ideea.

Tastă (textul mergea automat în baza de date secretă a guvernului):

Baudelaire, Ch, – poezie: „Zbori sau mori"

11.

DA

Da – urlau difuzoarele în intersecții și piețele publice

Da – îți ofereau ziarele

Da – sclipea pe ecrane

Da – îți vârau cu de-a sila în urechi podcasturile.

Da era singurul cuvânt care rămăsese. Vremea ideală pentru referendumuri, lovituri de stat, cereri în căsătorie, împrumuturi la bancă și reglări de conturi.

Un da fără sfârșit, gemut, urlat, chiuit, alcătuit din milioane de da-uri sacadate străbătând ca un adio toate nivelurile metropolei.

Alexander Brant își găsise un adăpost la nivelul 0, după câteva săptămâni de stors inutil creierul, guvernul își dăduse seama și îl aruncase ca pe o măsea stricată. Păstrase numai artiștii plastici, compozitorii, savanții. Cei care ar fi putut crea un nou limbaj, asociind forme și sunete cu logică și înțelesuri. Un limbaj pentru elite, oricum trei sferturi din semenii lui Alexander știuseră să scrie numai netspeak și să citească doar reclame.

Aceștia din urmă puteau folosi poziția colțului gurii, încordarea obrazului, închiderea pleoapelor, tresărirea liniilor frunții, direcția privirii.

Ridici brațul, rotești umărul, arcuiești șoldul, te-apleci, îți arunci părul în vânt.

Fiecare deget poate crea o mie de simboluri, două degete o mie de simboluri înmulțit cu o mie de simboluri, și așa mai departe, $1000+1000^2 + 1000^3 + 1000^4 + 1000^5 + 1000^6 + 1000^7 + 1000^8 + 1000^9 + 1000^{10}$, mai multe decât toate cuvintele din toate limbile care au existat vreodată.

12.

Două zile nu făcu nimic. Întins pe o saltea murdară, aruncată direct pe podea, fără să se miște, cu ochii ațintiți în tavanul cenușiu, contemplând un viitor în care el nu-și avea mai avea rostul. Iulia părea neafectată de moartea cuvintelor. Și nici nu dăduse vreun semn că i-ar fi păsat în vreun fel de starea lui. Veni și plecă, de fapt stătu mai mult plecată.

Curva dracului, futaiul n-are nevoie de cuvinte, continua Alexander să-și plângă de milă fără să realizeze absurdul și ironia unor astfel de gânduri, până când în dimineața celei de-a treia zile, Iulia intră val-vârtej, se aplecă asupra lui, îl prinse de brațe și, cu o forță pe care el n-ar fi bănuit-o niciodată, îl smulse din îmbrățișarea jegoasă a saltelei. Îl târî afară din adăpost, măturând cu el gunoaiele de pe jos și indiferentă la sunetele nearticulate ce ieșeau din gura lui Alexander, jumătate protest, jumătate uimire, îl aruncă într-un vehicol parcat în fața adăpostului. Era un automobil dintre acelea cu combustibili fosili, ce apăreau în pozele de familie și pe care el le crezuse dispărute, reciclate cel puțin cincizeci de ani în urmă.

Mai mult decât atât, Iulia părea că știe și cum să-l opereze, extraordinar câte resurse nebănuite avea fata asta.

Slalomă printre grămezile de deșeuri descărcate aici de către mașinile de gunoi ce deserveau nivelurile superioare ale metropolei, mormanele fumegânde de metal și plastic în care aceleași mașini de gunoi fuseseră transformate de proteste, adăposturi, magazii și hale părăsite, grupuri răzlețe de bande violente sau căutători în gunoi izolați, până când nimeri pe una din autostrăzile largi și drepte, acum necirculată, care ieșea din oraș.

Continuară drept ore întregi sub cerul întunecat, Alexander se străduí să-și aducă aminte când îl văzuse ultima oară, până când automobilul se zgudui tușind violent de câteva ori, apoi se opri. Nu mai aveau combustibil. Privi în urmă, metropola devenise o masă amorfă, abia vizibilă.

Habar nu aveau unde se aflau. Lăsară mașina în mijlocul autostrăzii, escaladară zidul de ciment care o mărginea și se întinseră pe un petec de iarbă. Își întâlniră privirile. A lui plonjă adânc, cu disperare, în ochii Iuliei, ar fi vrut să-i zică ceva, erau acele două cuvinte pe care el nu apucase să i le spună niciodată, iar acum era prea târziu. Orice, chiar și *da* ar fi vrut să-i zică, ea ar fi înțeles răspunsul tardiv al măsturisirii ei mai vechi, însă milioane de piepturi care îl urlaseră încontinuu zile întregi îl omorâseră și pe acesta.

Prostii, păreau că spun ochii ei, cine are nevoie de vorbit, și fără să-și desfacă privirile, cu mișcări infinitezimal de încete își lepădară hainele și se uniră amândoi într-o singură silabă, silaba perfectă, fără sunete, cu două spinări și patru picioare, întâiul cuvânt, om.

Apoi, se întâmplă ceva despre care el doar citise, văzuse în filme și documentare vechi, își imaginase și scrisese de mii de ori. Începu să plouă. Căzând în șiruri fără sfârșit, negre ca o cerneală, simți mai întâi picăturile calde pe spatele gol, apoi le văzu adunându-se ca niște cuvinte pe obrajii Iuliei. Întinse mâna să le șteargă, dar rămase cu ea suspendată, gestul îngheță la jumătate; în sfârșit, fericit, înțelese.

O VIAȚĂ DE ARTIST

lui Piți (in memoriam)

Radu Gonga e scriitor adevărat.

Asta de când agenții Ordinii Statale l-au găsit mergând în derivă pe străzi și, pentru ca acesta să nu mai: întărâte câinii, sperie copiii, provoave avorturi spontane, cauzeze accidente rutiere și catastrofe feroviare, aeriene și navale, l-au săltat, l-au aruncat într-o garsonieră și l-au anagajat scriitor al statului.

Iar lui îi place enorm meseria. Stă mai tot timpul în poziția semi-căzut-pe-masă și cu o mână își bate mașina să facă litere, în timp ce în cealaltă mână („io... io sunt... mm... stângaci", zice el din când în când, explicând situația) tremură cu sclipiri timide o țigară.

Radu Gonga soarbe cu încetinitorul o înghițitură din ceașca de cafea din stânga, apoi întinde cealaltă mână și arde un bobârnac mașinii de scris. Mașina pune o literă pe hârtia albă, pe jumătate goală.

Trage din țigară. Scrie o literă.

Afară, de zile întregi, plouă. Apa a acoperit străzile, a urcat scările și acum clipocește în fața ușii de la garso-

nieră. Dar el nu se ridică să privească prin fereastră, să vadă ce se întâmplă. Niciodată nu se ridică atunci când scrie. Bea un gât de vodcă direct din sticlă, totdeauna direct din sticlă, apoi șoptește printre dinți „Urâtule!". Radu Gonga se ceartă cu amintirile. Mai arde una mașinii de scris.

Cască, liniștea crește încet în cameră, își aprinde o altă țigară. Scrie o literă.

Cioc, cioc, cineva e la ușă, o balenă tigru imensă, o bestie. Ciocănitura înviorează atmosfera din povestea la care tocmai lucrează. Dar el nu deschide. Nu deschide niciodată când scrie. Atinge mașina de scris, mașina face o literă, Radu Gonga duce iarăși sticla la gură.

Trage din țigară. Scrie o literă.

O serie de explozii puternice zguduie pământul, spărgând timpanele a zece miliarde de oameni. Pe jumătate din ei îi omoară pe loc. Radu Gonga soarbe lent, calculat din cafea. Nu aude șocul. Niciodată nu aude când scrie. Țigara tremură cu luciri timide în mâna stângă. Ia un gât de vodcă. Scrie o literă.

Ridică mâna, scutură, cenușa cade pe lângă scrumieră, pe masă. Suflă, duce sticla la gură, lovește mașina. Încă o literă apare pe coala jumătate înnegrită. Afară oamenii mor unul după altul ca muștele. Radiații. Miroase a moarte. Radu Gonga nu iese să vadă ce se întâmplă. El nu simte niciodată mirosul când scrie. Iar acum scrie.

O lumină albă puternică inundă camera trecând prin ferestre. Nu o vede.

Lichidul transparent și tare se zbate între marginile sticlei pe care tocmai o așează pe masă. Țigara se stinge în

scrumieră. Ia o gură lacomă de cafea. Apoi scuipă zațul în barbă. „Al... dracu" rostește galeș privind în tavan. Vodcă. Cu un deget apasă o clapă a mașinii de scris:

Strânge foile și se ridică. A terminat. Privește ceasul. E 10^{00}. Sâmbătă dimineața. (Care sâmbătă?). Trebuie să plece. Unde? Nu contează. O să-și dea seama mai târziu. Aruncă manuscrisul într-o geantă veche de piele, cu un colț al foilor atârnând afară. Iese. Ceva e schimbat afară. Nu înțelege ce. Merge o vreme, apoi o arătare neobișnuită cu aripi mari, albe, întinse îi taie calea. O amintire se materializează în ceață: ceva asemănător, cândva, într-un orășel de provincie, cioplit în marmură. Apoi ploaie și prietenii făcând cerc în jurul lui, glumind pe seama lui, iar el fericit, știind că era iubit de prieteni, că glumele acelea veneau din dragoste. Ce s-o fi ales de prietenii săi de-atunci?

— Ptiu, drace!

— Greșit, zice arătarea.

— Unde suuunt? întrebă Radu Gonga.

— În rai, îi răspunde arătarea.

— Și tu... t-tu...

— Îngerul.

Un val de înțelegere îi inundă fața. „Să-să spuneți voi că io-io sunt p-prost", bolborosește el. Bucuria îi strălucește în ochi. Legile vechi nu mai sunt. Cu colțul manuscrisului atârnând în afara genții de piele, după atâta amar de timp, pornește în derivă pe străzi.

Până când, un agent al Ordinii Divine, ca Radu Gonga să nu mai: întărâte câinii, sperie copiii...

DRAGOSTE ȘI REVOLUȚIE

1.

E ciudat cum poți să te simți atât bine când, deși până acum n-ai avut niciodată imboldul acesta, te-ai dus la magazinul cu caiete – te gândești și te întrebi uimit cum ți-a venit ideea, cum un altul, venit din altă parte a lumii, nu ar fi bănuit niciodată că palalelipipedul acela cenușiu e un magazin la care se vând caiete, dar tu, care te-ai născut aici, n-ai plecat și nu vei pleca niciodată pe o altă insulă, oare cum o fi pe o altă insulă?, la fel? (e ciudat și de ce îți vin acum atâtea întrebări; sau e ciudat de ce nu te-ai întrebat niciodată?), știi ce e paralelipipedul cenușiu la care te-ai dus, memoria ta știe și ce sunt și celelalte paralelipipede cenușii din jur identice cu magazinul la care se vând caiete, știe ce e necesar să faci, știe topologia insulei (sau a unei părți a insulei), știe poziția ta socială, știe o mulțime de lucruri pe care *trebuie* să le știi, dar știe (de unde, te întrebi iar) că există multe altele pe care nu le știi pentru că nu trebuie să le știi – te-ai dus, ziceam, și ți-ai cumpărat, bineînțeles că altceva nu puteai de acolo, un caiet.

Și ce e atât de uluitor că ți-ai cumpărat un caiet, ți-ar putea zice cineva și tu ai crede că e prost (sau face pe

prostul), că individul care ți-a zis asta e nebun și te-ai întreba ce caută lângă tine, vorbind cu tine, de ce nu e prins și dus pe insula aceea – ești sigur că există o astfel de insulă – pe care se exilează nebunii, la toate acestea te-ai gândi dacă n-ai ști că el este un altul, venit din altă parte, care habar nu are cum e viața – frumoasă, ai completa tu în sinea ta – aici, e uimit și are nevoie de explicații. Dar tu l-ai lasa în pace, nu i-ai răspunde și te-ai gândi mai departe la caietul pe care ai dat, acum nu mai contează cât, însă cei care trăiesc și muncesc în mirosul de pământ negru și lipicios în tunelele săpate în adâncul uscatului (nu ca tine care trăiești deasupra), iar în memoria lor există mult mai puține lucruri decât în a ta ori muncesc și trăiesc în capsulele acelea izolate de pe fundul mării și au memoria la fel cu a celor din subteran ar fi dat mult mai mult, din ceea ce primesc în schimbul muncii. Realizezi că e o prostie ce ți-ai imaginat, *muncitorii* nici nu știu ce e acela un caiet (și nici n-ar fi știut cum or fi avut la ce să-l folosească) și te bucuri că te-ai născut și că trăiești la suprafață și că te-ai putut duce la magazinul unde se vând caiete, că ți-ai putut cumpăra un caiet, pe care de fapt nu ai dat nimic, ai intrat acolo și ai zis, vreau să cumpăr un caiet, iar o voce ți-a răspuns, poftim și mulțumesc, și ai luat caietul, te aștepta pe o masă, singurele obiecte în mijlocul clădirii aceleia mari și pustii, și ai plecat.

Stai și te bucuri ca un copil mângâindu-i coperțile, ți se pare că în viața ta n-ai atins ceva mai plăcut, oare ce o însemna pipăitul, simți ceea ce există în realitate sau e numai proiecția sentimentelor tale îmbrăcând obiectul?

Nu știi, dar realizezi că nu asta e important. Realizezi că nici pielea femeilor pe care le-ai avut (ce-o fi și chestia asta cu femeile: o amintire, un vis, amintirea unui vis?) în perioadele de împerechere nu ți s-a părut mai plăcută la atingere decât cartonul subțire și poros din care sunt făcute coperțile obiectului ce-ți stă acum în față, cenușiu și împodobit cu siluetele din cerneală neagră a unor flori și animale fantastice. Fantastic e ceea ce ți se pare ție a fi fantastic, ceea ce n-ai crezut niciodată că ar putea fi real, că ar putea fi, de fapt flori și animale pe care nu le-ai văzut și nu crezi că le vei vedea vreodată.

E ciudat și cum poți să te simți al dracului de bine când stai în fața foilor albe și, deși niciodată nu ți s-a întâmplat asta, ai vrea să scrii, te gândești(?!) la o mulțime de lucruri și te bu-curi. Ai vrea să scrii, dar nu știi despre ce merită să o faci, care din mulțimea aceasta de gânduri-lucruri e atât de important, încât să-l furi timpului și uitării.

Oare mâine o să știu?

2.

Orașul seamănă cu o imensă tablă de șah. Astăzi m-am plimbat îndelung prin el. Nu știu de ce, dar mă așteptam să găsesc ceva nou, uimitor. E o prostie, e într-adevăr o prostie să-ți asculți interiorul și chiar asta am făcut azi, m-am ascultat prea atent și am crezut că descopăr în mine o voce firavă, orașul e altfel, zicea, du-te și privește-l, caută! M-am plimbat și n-am găsit nimic, apoi m-am dus pe plajă și m-am rugat îndelung Mării. Să mă ierte. Acum știu că vocea nu era decât o părere, că mă lăsasem drogat

de sinele meu. Deși nimeni nu mi-a interzis asta, sunt convins că nu e ceva de laudă să te lași drogat de propriul sine.

Străzi drepte, în unghiuri drepte, străzi cenușii, mărginite de imense paralelipipede cenușii. Văzute de sus seamănă cu o tablă de șah. Sau cel puțin așa mi-ar plăcea să fie și sunt convins că este, cu toate că eu nu știu ce se află în partea dinspre cer a clădirilor. Poate acolo sunt alte ființe pentru care locul pe care eu îl privesc dându-mi capul pe spate reprezintă josul, ale căror paralelipipede cenușii sunt aerul prin care noi ne mișcăm și care își imaginează ca și mine că lumea văzută de deasupra lor este o imensă tablă cenușie de șah. Toate acestea sunt posibile, eu cred că nu sunt însă și adevărate. Ci adevărat e numai că bucata de pământ pe care trăiesc eu se vede astfel de sus.

3.

Trebuie să fie clar (pentru cine? sigur că pentru mine!) că ieri nu a fost ieri și alaltăieri nu a fost alaltăieri. Ce tâmpenie am putut să scriu! Voiam să spun că zilele acestea trei în care am scris în caietul împodobit cu siluetele unor plante și animale fantastice nu au urmat una alteia, răsăritul uneia imediat după apusul celeilalte. Am scris numai când am trăit ceva, mai bine spus trăit-gândit ceva, am pus pe hârtie câteva rămășițe din ceva-ul acesta, iar între cele trei zile s-au întâmplat mai multe apusuri și răsărituri. Nu știu câte, nu le-am numărat, e inutil să numeri zilele ca să știi câte au trecut prin tine (încălțate în

bocanci țintuiți sau în sandale de catifea), important e să știi că momentul în care ai început să exiști se cheamă naștere, că acela în care o să dispari este moartea și tot ce se întâmplă între ele două se numește viață. Mare plictiseală!

Și dacă tocmai din plictiseală ar trebui să numeri zilele și să le dai nume?

4.

Ca și cum înghesuite și închise până acum, habar nu ai unde, și fără să fi avut habar de existența lor, gândurile tale, o mulțime de gânduri ale tale, eliberate brusc, ar țâșni haotic, ți-ar săgeta călcându-se în picioare (picioare de gând?!) creierul și tu nu poți sau nu știi cum să le domolești, ai vrea să le scrii ca să le cunoști mai bine, dar gândurile o iau înaintea mâinii neînvățate cu scrisul. Unele sunt mai iuți, altele mai înalte, ai vrea să surprinzi pe cele ce vin de departe (sau din adâncuri), dar la ieșire se înghesuie multe altele, mai ușoare, mai șirete, de mai aproape, se ucid între ele, pe hârtie ajung prea puține și ți se pare că ai pierdut o parte din înțelepciunea acestei lumi.

Citesc întâmplările zilelor trecute și încerc să descopăr ce am pierdut, aș vrea să-mi pot cerceta neuron cu neuron creierul și să-l storc de senzațiile și ideile ce s-au ascuns în el atunci.

Insula pe care trăiesc – îi zic „insulă" pentru că așa mi se pare normal să-i zic, iar dacă mi se pare normal înseamnă că așa și este – seamănă cu o tablă de șah, acum sunt convins de asta pentru că azi, înainte de a începe să scriu,

m-am plimbat iarăși îndelung pe străzi. M-am plimbat încercând să reproduc traseul și să rememorez gândurile din ziua în care am scris prima oară despre asta. Și m-am întrebat, nu mai știu dacă am făcut-o atunci sau am făcut-o azi, știu doar că e atât de plăcut să te întrebi și apoi să-ți răspunzi – dacă poți – și iar să te întrebi și să te străduiești să-ți dai un răspuns, încât nu înțeleg cum de am descoperit atât de târziu plăcerea aceasta, m-am întrebat: eu ce sunt? Un rege? Un pion?

Nu-mi amintesc dacă deja am reușit să răspund (în ziua aceea sau azi) și realizez dintr-odată că mi-ar plăcea să fiu un nebun. Un nebun cenușiu luptând pe o tablă cenușie de șah împotriva altui nebun cenușiu.

5.

E ciudat cum, de când am început să scriu nu am mai simțit nevoia să mut în partida de șah pe care o joc de atâta timp în locuința mea. (Cu cine o joc? Hm, la asta mă voi gândi altădată, prea multe întrebări deodată). Îmi dau seama – și nu mi se mai pare surprinzător – că orașul acesta (insula aceasta) în care nimic nu se poate compara cu altceva, pentru că toate seamănă atât de mult între ele, l-am asemuit cu o tablă de șah. Poate pentru că și eu, pe masa din mijlocul locuinței mele, am una, cenușie, pe care, cu piese cenușii lupt împotriva altor piese cenușii ale unui adversar necunoscut.

Poate chiar împotriva mea.

Am greșit spunând lupt. Pentru că lupta presupune, în lipsa urii îndreptate către cel pe care îl înfrunți, cel pu-

țin un scop, motivația, trofeul pe care îl obții învingând. Înainte mutam când tensiunea acumulată în mine zi după zi devenea de nesuportat. Apoi nu am mai făcut asta pentru că am realizat, uimitor nu-i așa, că tensiunea dispare scriind și lasă în urmă aceeași exaltare lucidă (nu sunt încă învățat cu cuvintele, mi-e încă greu să le folosesc și ceva îmi spune că poate am greșit zicând exaltare lucidă) pe care o simțeam în urma înfăptuirii ca pe un ritual al mutării unei piese pe tabla de șah.

Oare ce făceam atunci și ce fac acum înseamnă artă?

Oare Nd7 e poezie?

Oare de unde știu eu cuvintele „artă" și „poezie"?

Oare ce înseamnă?

6.

Astăzi am fost la bibliotecă și am cerut un dicționar. Totul mi-a venit atât de firesc încât n-am mai stat să mă întreb de unde. Bună ziua, am zis și, vă rog un dicționar. Poftiți a răsunat o voce în paralelipipedul cenușiu, înalt și aproape gol – bibliotecă. Aproape gol pentru că, în fața mea, pe o masă, așteptându-mă (singurele obiecte în mijlocul clădirii) era o carte cu doar două pagini și coperți cenușii și groase – dicționarul. Pe prima copertă scria cu cerneală neagră, DICȚIONAR PENTRU CUVINTE. Pentru două cuvinte: ARTĂ – formă a conștiinței sociale care oglindește realitatea în imagini expresive; totalitatea operelor care aparțin acestei forme a conștiinței sociale; operă omenească în care se manifestă talent sau geniu; POEZIE – arta de a scrie versuri; creație, operă literară în versuri.

Am memorie bună și cred că am reprodus întocmai. Sunt multe cuvinte pe care nu le știu și al căror sens trebuie să-l găsesc singur. Am să pot face asta, sunt sigur, și cuvintele artă și poezie le-am folosit fără să știu ce înseamnă sau că există. Că nu sunt inventate de un capriciu al minții mele. Acum sunt însă prea obosit. Prea obosit ca să încerc am fost și după ce le-am citit în dicționar, așa că m-am dus să mă întâlnesc cu Marea. Să mă rog Ei. Ea e atât de bună, totdeauna mă înțelege, mă liniștește, îmi dă putere. M-am dus la colțul dispre vest al insulei (vestul e înspre care *pentru mine* apune soarele), unghi drept de ciment cenușiu și, înconjurat pe două părți de Mare, am privit-O. Mi-am dat seama cât de mult O iubesc. Ar fi absurd să nu O iubesc pe ZeițaMamaNevasta mea. Ea m-a născut, Ea mă hrănește, Ea mă apără. Împotriva cui mă apără? Simplu, împotriva invadatorilor: cei care trăind pe alte insule vor să o ocupe pe a mea, să mă omoare. Dar și eu trăiesc pe o insulă... asta înseamnă că și eu pot fi invadator? Eu nu am vrut niciodată să plec de aici, să ocup alte insule, să-i omor pe ceilalți. Sunt sigur însă că ei vor asta. Adică ei da și eu nu. Eu de ce nu? Sunt din ce în ce mai obosit.

7.

E o altă zi.

Între timp am trăit o perioadă de împerechere. Deși nu simțeam nevoia, am făcut-o. La fel ca în trecut, am ieșit din locuința mea, am traversat ca în transă o parte din oraș, neștiind drumul, și am intrat într-un paralelipiped

cenușiu în care trăia o femeie. Mi-a spus că mă aștepta. Atunci am crezut-o. Acum nu mai sunt la fel de sigur. Înainte nu reușeam să-mi amintesc nimic din ce mi se întâmpla în astfel de perioade, din ceea ce se petrecea după ce ieșeam din locuință. Decât că mă simțeam apoi minunat de liniștit și în timp ce trupul mi se topea într-o oboseală plăcută gândurile îmi curgeau lin către IubitaMamaZeița mea Marea.

Mint! Oare pe cine vreau să înșel? Nu sunt ale mele singurele mâini în care caietul cu coperți cenușii se va odihni și ai mei singurii ochi care îl vor cerceta vreodată?

Îmi aminteam vag, în străfulgerări (rele, rușinoase) ale minții, bucăți de epidermă, din epiderma mea și din epiderma altei persoane (a femeii!) care era imposibil să existe. Credeam că erau numai visuri, poate semne ale unei boli de care mă temeam. Acum știu că nu erau visuri, o am clar în memorie, îi văd trupul gol, o văd mișcându-se cum n-am mai văzut pe nimeni niciodată, mă aud zicându-i te iubesc (blasfemie?!), o văd strângându-mi capul la sânii ei, mângâindu-mă, o aud zicându-mi, dragul meu.

Oare ar trebui să mă simt scârbit de toate acestea? Dacă am făcut ceva ce nu e bine?

Și de ce nesimțind nevoia am trăit o perioadă de împerechere? Și care e rostul ei?

De ce să trăiești și atunci când nu e bine, când nu simți nevoia?

Un timp după cele întâmplate nu am mai scris în caietul cu coperți cenușii împodobite cu siluetele unor ani-

male fantastice. Cum ziceam, scrisul mă descarcă. Ce aș mai fi putut descărca după împerechere?

Acum am simțit că vreau să scap de amintire.

8.

Sunt un *muncitor*!

9.

Simt că trebuie să explic cuvintele acestea trei pe care le-am scris ziua trecută. (Da, ziua trecută: scrisul despărțit doar de un apus și un răsărit). Le-am scris cu desnădejde, cu ură. Le-am scris în timp ce picături mari de lichid transparent și sărat îmi spălau obrajii. Asta se cheamă că le-am scris *plângând*. Picăturile erau *lacrimi*. Nu mă mai mir că știu atâtea cuvinte, nu mă întreb cum și când le-am învățat. *Cine* m-a învățat. Ce rost mai are să fac asta de vreme ce și eu sunt unul dintre cei ce muncesc în adâncurile întunecate și umede ale pământului? Îmi vine să râd cum în prima zi mă bucuram că sunt cel ce trăiește la suprafață, privilegiatul.

Simt că trebuie să explic. Fraza îmi dă convingerea că am început să scriu nu numai pentru mine. De parcă altcineva va citi rândurile acestea. Ha!

Aproape că nu mă interesează cât de adevărat e gândul acesta. Și pentru că îmi place, pentru că aș vrea să fie adevărat, mă hotărăsc să-i zic celuilalt Străinul. Nu. O să-l numesc Prietenul.

Prietene, să știi că sunt bolnav. Creierul, memoria mea suferă. Îmi amintesc din ce în ce mai mult din perioadele

despre care ar fi trebuit să nu știu. Să nu mă știu. Cum a fost perioada de înperechere, cum a fost atunci când am descoperit cine sunt. Cine suntem (încă mi-e greu să împac cele două existențe). Seara am adormit. Dimineața ar fi trebuit să mă trezesc celălalt. Boala m-a făcut să rămân în el. În creierul lui (al meu) să rămână memoria ambelor existențe. S-a urcat în vehicolul care îl aștepta afară și care l-a condus până la extremitatea de miază-noapte a insulei. De ce faci asta, l-am întrebat? Nu mi-am răspuns. În jurul vehicolului s-a decupat o platformă care a început să coboare.

Apoi toată ziua mâinile lui, cele două mâini ale noastre, au mișcat butoane și manete, comandând alte mâini, uriașe, puternice, din oțel să smulgă bucăți din mărunțaiele insulei. A făcut asta zâmbind, relaxat, cu ușurința obișnuinței. Eu, dimpotrivă, am tremurat încontinuu. Mă speriau mașinile monstruoase care încărcau minereul, mirosul greu și umed și lumina galbenă, artificială a adâncului.

De ce faci asta, l-am întrebat din nou. Nu mi-a răpuns. Mâinile continuau să mi se miște cu repeziciune pe butoane și leviere. Ce întrebare tâmpită? Era evident: pentru că era singurul lucru pe care știa să-l facă. Dar eu?

Seara ne-am întors împreună cu același vehicul. Am mâncat și am adormit. Iar dimineața m-am trezit eu. N-am mai simțit deloc prezența celuilalt în mine. Dar mi-am amintit, am înțeles și m-a cuprins disperarea.

10.

Cuvintele, un, altul, poziție socială, și noi – invadatori, nebunii pe care ți i-ai imaginat, muncitorii despre care ai știut înainte de a te descoperi, femeile pe care le-ai imaginat (sau nu) din perioadele de împerechere, ființele pe care în joacă ai bănuit că există în partea dinspre cer a paralelipipedelor cenușii, adversarul de la jocul de șah, femeia pe care ți-o amintești sigur și prietenul căruia îi scrii, ce vor fi însemnând toate acestea? Simplu. Că nu ești singur, așa cum toată viața ți se va fi părut (ai fost crezut) că ești. Și ești aproape convins dar îți lipsește dovada.

Te-ai împăcat cu cele două existențe, ai înțeles că memoriile fiecăria dintre ele comunicau de mult în subconștient – altfel de unde ai fi știut atâtea lucruri, ai început să le împletești într-una singură, dar asta nu te ajută. Nu e răspunsul întrebărilor care te frământă.

Așa că te duci iarăși să te rogi Mării. Să-i ceri ajutorul. Te așezi lângă Ea și-i vorbești, dar Ea nu-ți răspunde, pleznetul valurilor nu e decât zgomot, melodia lor a murit, nicăieri nu simți spiritul. Ea – ZeițaMamaPrietena – nu e decât apă verzuie, sărată, murdară, plină de moluște și panglici verzui de alge împuțite. Ceva se rupe în tine, credința moare, urli de durere, plângi greu, înecându-te. Apoi frica te paralizează. Acum ai rămas cu adevărat singur.

Toate acestea le-am trăit eu astăzi.

11.

Nu știu câte zile au trecut de când am scris ultima oară. Multe cred.

Mi-am revenit cu greu. La început m-am întors mereu pe plajă. Mereu același lichid verzui, scârbos, și nu Marea. Mereu am plâns.

Nu mai am nici măcar cui să mulțumesc pentru că am viață. Oare cine a MamaZeița mea dacă nu Marea? Oare cine m-a născut? Poate că cineva, Eu, identic mie. Îmi amintesc bine (de ce îmi amintesc bine doar ceea ce s-a petrecut odată cu scrisul în caietul cu coperți cenușii, și nimic dinainte?) am gândit cândva că pe această insulă toate se aseamănă între ele. Numai eu nu mă pot asemăna, sunt singurul, *pare* că sunt sigurul. De aceea cred că născătorul meu a fost (este) cineva identic mie.

Iar pentru insula creată pentru mine, oare pe cine să laud? Pentru mine a fost ea creată? Și când? Și pentru care *mine*?

12.

Azi am realizat că știu să număr.

De dimineață (cine mi-a spus că asta înseamnă imediat după răsăritul soarelui?) primul gând a fost să cercetez tabla de șah. Era neschimbată de când adversarul meu mutase ultima oară. După ce eu mutasem penultima oară. În fața mea aveam *o* insulă-tablă-de șah. Eu eram *un* jucător-individ-nebun-cenușiu. Pe tablă erau alți *doi* nebuni cenușii. Cu totul eram *trei* nebuni cenușii.

Aventura aceasta a descoperirii de corespondențe între mine și numere m-a excitat teribil. Am amețit. Ca atunci când te afli într-una din plimbările obișnuite prin orașul-insulă-țară și dintr-odată cerul devine din albastru atât

de albastru, iar clădirile cenușii într-atât de cenușii – până și mâinile tale ți se ivesc înaintea ochilor semănând atât de teribil cu o pereche de mâini – încât culorile și formele pe care privirea ta le răpește existenței îți pătrund în sânge ca un drog.

Când mi-am revenit am încercat să număr metodic, cu luciditate, toate piesele de pe tablă. Erau... *mai multe*. Și printr-un joc similar al corespondențelor am dedus că și eu trebuie să fiu *mai multe*. Nu era prima dată când șirul speculațiilor mă aduceau la această concluzie. Însă continua să-mi lipsească, definitivă, tangibilă, irefutabilă, dovada. Va tebui să caut în continuare. Și să-mi aduc aminte.

13.

Mi-e aproape imposibil să spun cât de fericit sunt. Mi-am regăsit femeia. Sau am re-creat-o. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat cu adevărat însă evit să-mi pun mult prea multe întrebări. Mi-e teamă că aș putea-o pierde din nou.

Eram în locul cel vechi al rugăciunilor mele către mare, extremitatea de vest a insulei, promiscuitate, nimic altceva decât apă murdară verzuie îmbrățișând ca o prostituată

... PROSTITUATĂ – femeie care practică prostituția ...

... PROSTITUȚIE – ocupația femeii care se vinde pentru bani oricărui bărbat...

solidul insulei.

Gânduri fără sens și fără decență îmi treceau prin minte – când zeul tău moare, zeul din fiecare lucru moare și în compensație îți rămâne libertatea de a(-ți) râde de orice și dreptul de a abuza de această libertate.

Am stat și am privit tumultul valurilor, lupta lor cu blocurile rectangulare de granit ce mărginesc uscatul și cumva mi-au amintit de tumultul și lupta gândurilor mele cu porțile ferecate ale memoriei. Apoi privirea a început să decupeze din zbaterea acea inutilă a valurilor curbe, unghiuri și linii care rezonau undeva în memorie ca ecourile unor pași așezați pe asfaltul cenușiu al străzii, răsfrânt și dus la nesfârșit din paralelipiped cenușiu în paralelipiped cenușiu prin orașul-insulă-creier-labirint. Forme din care am închegat femeia, ca pe un mosaic punând laolaltă câte ceva din fiecare lucru de pe insulă.

A apărut în fața mea, frumoasă, neașteptată, mi-a fost dor de tine, mi-a zis, nerecunoscătorule (?!), de ce n-ai mai venit la mine, adică în paralelipipedul cenușiu în care trăia și unde eu mai fusesem o dată. Sau mai mult decât o dată. Am fost fericit că știa să mintă.

Apoi am petrecut toată ziua împreună plimbându-ne ținuți de mână pe malul apei, iar seara ne-am împerecheat pe plajă. La sfârșit am luat-o la mine acasă. Mi-ar fi prea greu să trăiesc fără ea.

14.

Oricărui bărbat?

15.

Până acum zilele mele feseseră împărțite rigid (de către cine?), uneori neștiind unele de altele, zile de muncă, de somn, de plimbare, de împerechere, de hrană. Aceleași câteva zile împletite hidos, repetându-se la nesfârșit.

Ce vârstă ai, dacă m-ar întreba cineva, același cineva de pe altă insulă, care n-ar ști că aici vârstele sunt infinite (nu mi-amintesc când m-am născut, înseamnă că nu m-am născut niciodată) ce i-aș răspunde? Că am o zi de când mi-am cunoscut femeia, că am șase de la ultima perioadă de muncă, că am cincisprezece zile (singurele care-mi pot justifica existența, martore, sunt cuvintele scrise în caietul cu coperți cenușii împodobite cu plante și animale fantastice) trecătoare și repezi ca o furtună, zidupăzidupăzidupăzi?...

16.

Am din ce în ce mai puțin timp să scriu. Pentru că – asta este cu adevărat important – l-am descoperit/găsit/întâlnit pe partenerul de la jocul de șah. Este *bărbat* ca și mine. Vorbește aceeași limbă.

Ca atunci când, deși totul în jurul tău e așa cum trebuie, obiectele ce compun realitatea imediată și-au găsit locul și s-au împreunat între ele într-o nemișcare ce pare eternă, niciodată nu vei mai avea parte de un aer atât de limpede, gândurile au încetat și ai toate motivele să fii mulțumit, conștientizezi brusc că lipsește ceva. Logica îți spune că nu, dură, fără replică (sau numai îți șoptește șireată), dar tu ți-ai pierdut demult încrederea în ea. Știi că lipsește Ceva – Amănuntul Totdeauna Absent, de care te poți foarte bine lipsi, dar cu care viața ta ar fi împlinită. Și pe măsură ce te gândești mai mult la el și vrei să-l descoperi, trecând peste automatisme și tipare ale gândirii, încercând să uiți tot ceea ce ai crezut că știi și să-ți reamintești

TOTUL, Ceva-ul devine mai întâi obsesie, apoi avalanșă. Nu îl cunoști încă, e doar o umbră care te înspăimântă sau promisiunea unei fericiri uriașe și te atrage cu o forță căreia nu i te poți opune, te orbește, te înghite, te mestecă și cu o opintire supremă te scuipă undeva, în altă parte și altfel.

Așa l-am găsit și eu pe celălalt. Eram în mijlocul avalanșei (visam oare?) trăgând de frânghia albă și moale întinsă prin mine ca un nerv uriaș încercând să mă găsesc la celălalt capăt. Apoi nu mai știu dacă marea s-a scurs prin insula mea și prin mine, sau noi am pătruns-o, dar legată la celălat capăt al cordonului ombilical hidos, uriaș din mâinile mele a apărut altă insulă, geamănă, poate era chiar imaginea noastră reflectată pe cer. Am continuat să mă opintesc în frângia-nerv-cordon-ombilical până când insulele s-au atins sărutându-se, apoi s-au pătruns una în alta, s-au suprapus, petec de stradă peste/în celălalt petec de stradă, palelipiped cenușiu în palalelipiped cenușiu. Numai că aunci când cele două spații au devenit *unul*, eu și cu ființa geamănă mie din insula geamănă eram *doi*. Unul dintre noi se visase mai devreme (sau mai departe). Nu ne suprapusesem, simetrici dar nu identici, ca două urme de pași într-un plan, stângul și dreptul, ce nu se pot așeza una pe alta prin rotație și translație simplă.

17.

Au trecut mai multe zile de când l-am descoperit/inventat pe celălalt. Am stat mult de vorbă; ne-am amintit și ne-am pus întrebări.

Are și el un caiet în care scrie. M-a întrebat dacă vreau să-l citesc. L-am refuzat. Am bănuit că erau aceleași gânduri, despre insula din alt timp și alt loc, despre zilele împletite hidos la nesfârșit, pe care le-am descris și eu în a cincisprezecea zi a caietului.

Ne-am dat nume. Eu sunt Primul, iar el e Al Doilea. Sau eu sunt Al Doilea? Nu are importanță, sensul cuvintelor nu are importanță, important e că sunten *diferiți*. Apoi, așa cum ne-am găsit pe noi înșine, ne(m?)-am hotărât să-i descoperim/inventăm/aducem aminte și pe ceilalți.

18.

Am reușit.

Acum suntem din ce în ce mai mulți, ne strângem mereu să stăm de vorbă, fiecare vine însoțit de femeia lui.

Am început să contruim împreună o ființă uriașă pe care am botezat-o Istorie. E făcută din vorbe reproducând existența insulei (a fiecărei insule), a noastră, a mea. O construim ca pe o femeie, din bucăți, lipind într-un mozaic fără început și fără sfârșit (tocmai pentru a-i afla începutul și sfârșitul) evenimentele încrustate în memoriile tuturor.

19.

Recitesc ultimele însemnări din caiet și îmi dau seama, că am scris din ce în ce mai puțin despre mine. Oare pentru că din cauza lui *noi, mine* mi s-a părut mai puțin important?

Câteva zile, din obișnuință, din teama că nu voi avea cu ce umple timpul, am continuat să cobor în subteran, *să muncesc*. Apoi am descoperit plăcerea de a trăi altfel decât fusesem programat s-o fac până atunci: să faci ce vrei în paralelipipedul-tău-cenușiu-locuință, să îți iubești femeia și să stai nemișcat lângă ea fără să scoți o vorbă sau să te întâlnești cu ceilalți și să petreci bucuros moartea singurătății în care ai trăit o viață întreagă.

Aproape că nu mai îmi pare rău că Zeița-Mama-Nevasta mea nu mai este, nici dorința de a mă ruga ei nu mai este, ci doar din când în când un strop de nostalgie, atunci când privesc valurile verzi, mari, puturoase pe care marea le aruncă spre insulă.

20.

Mai este doar o singură mare întrebare la care vreau să-mi răspund, să ne răspundem: cine este acela mai puternic decât cuvântul, cel care a transformat individul (individul) în mulțime de forme sărace, jumătăți de jumătăți de jumătăți de jumătați (adică noi) împrăștiate prin lume?

Și când ne vom afla pedeapsa pentru toate aceste răspunsuri, oare ce vom face?

MANA

Dis-de-dimineață, după ce se trezi, Mouses își unse cu grijă articulațiile cu ulei de mecanisme fine, apoi apăsă pe butonașul acela mic pe care-l avea la aproximativ doi centimetri deasupra gâtului. Așteptă până când în partea superioară îi înflori o umbrelă roșie de toată frumusețea, apoi ieși hotărât din cortul de tablă zincată.

— Fraților! strigă.

Își putea permite să le zică astfel pentru că toți aveau în alcătuire cam aceeași proporție de oelcetreișapte.

Frații se strânseră în jurul lui.

— Uite al Dracutu, pe ăsta nu-l plouă pe tijă, emise telepractic unul dintre frați, agitându-și invidios mecanismul bielă-manivelă ce-i răsărea din gât.

Dracutu era zeul lor șef la puterea minus unu.

— Vă amintiți când mi-a vorbit prima oară Dumnezeumătii (adică zeul șef la puterea întâi sau, cum i se mai zicea în argou, zăbestofzădors)?

— Daaa, răspunseră frații, deși niciunul nu era sigur că-și mai aducea aminte despre așa ceva. Asta se întâmplase demult și majoritatea se născuseră după evenimentul în discuție.

— Și vă aduceți aminte că atunci ne-a ordonat să pornim Călătoria pe paralela de cinșpe grade, douăzeci și șapte de minute și treizeci și unu de secunde?

— Daaa... (aceeași observație).

— Ei bine, exact acum douăzeci și două de minute mi-am dat seama că ne-am rătăcit în deșert.

Frații realizară și ei, în sfârșit, că se rătăciseră în deșert.

— Trebuie să-i cerem ajutorul.

— Trebuie!

Mouses începu să-și rotească umbrela de deasupra gâtului din ce în ce mai repede, până când aceasta atinse o viteză unghiulară amețitoare, apoi – în transă – își invocă zeul:

— Dumnezeumătiiii!!!!....

— Da, mă, Mouses, îi răspunse solemn o voce tunătoare.

— Dă-ne mană!

— Mână?

— Nu, mă, mană!

— Ochidochi, răspunse vocea, dându-i lui Mouses ideea unei noi încheieri pentru slujba săptămânală: „Acum și în vecii-vecilor, ochidochi!"

Și atunci, cu ochii holbați, pletele fluturând și gurile căscate, din cer începu să plouă cu căpățâni.

MOTANUL ZBURĂTOR

Cârciuma nu se deosebea de celelalte cocioabe din jurul ei decât poate prin felinarul de vânt agățat deasupra intrării, în a cărui lumină bolnavă scârțâia trist o firmă. Un drumeț nu atât de obosit și însetat încât să nu se poată opri o clipă înaintea intrării și s-o privească, ar fi zărit o arătare ciudată, un animal negru și descărnat din spinarea căruia țâșneau, întinse, două perechi de aripi de liliac, acoperind în parte o pată gălbuie, slinoasă, închipuind Luna. Poate e un motan, poate e motanul zburător, ar mai fi rostit drumețul, dacă ar fi reușit să deslușească și cuvintele ce se așterneau șters lângă desen și pe care felinarul abia mai reușea să le smulgă întunericului.

Noaptea cădea tropotind pe acoperișul cârciumii, cine are urechi de auzit să audă, zbieră el încercând să ușureze durerea ce-i chinuia timpanele sfâșiate de ropotul nopții, deși știa că nimeni nu putea să audă zgomotele ce-l torturau în fiecare seară. Nici Marie nu le auzea, ea era doar o biată cârciumăreasă ce îi oferea mâncare, băutură și patul ei de vădană pe care îl încălziseră atâția alții înaintea sa. Lui îi era însă de ajuns și știa că nu căpăta degeaba toate acestea. Aflase multe în pribegiile sale și știa, de

exemplu, că reușea să sature mai bine decât oricare altul până acum poftele ce încingeau trupul ofilit, îmbătrânit înainte de vreme, al gazdei; că prezența sa atrăgea sărăntocii și bețivanii – clintela obișnuită a Mariei – cine n-ar fi fost onorat să se îmbete împreună cu el, cel care trăise la curtea atâtor nobili. Altul era însă motivul, ghicise el, era multă perversitate în această plăcere a lor, credeau că astfel nu le este cu nimic mai presus; atât el cât și nobilii pe lângă care trăise și pe care îi cobora în mocirla mulțimii grohăind satisfăcută când afla din istorisirile lui că lipind un petec al Franței cu un *de* pompos unui nume comun nu face pe nimeni mai puțin ticălos.

Toți acești ani cât bătuse drumurile prăfuite ale Franței îl mai învățaseră și că atunci când el sau cârciuma – Marie, bețivanii, vinul însuși – se vor plictisi unul de celălalt își va vedea boarfele în praful drumului, trupul în căutarea altui pat și sufletul...

Sufletul îi tresălta acum ca o frunză speriată de toamnă (ia să te mai speli prin gură, i-ar fi strigat el, de-ar fi fost o frunză, toamnei care-l sufla cu mirosuri de moarte). Înțelesese că acel timp nu era departe. Pentru că începuse iarăși să audă noaptea tropotind cu copite de negură pe acoperișuri. Și era singurul care auzea și știa că nu nelumină e noaptea ci mulțime de ființe hidoase sau ființe neînchipuit de frumoase ce-și împletesc viermuind tentaculele de întuneric, și mustățile de întuneric și pieile tremurătoare de întuneric.

...așa zice și popa Colin cel surd, îi râgâi în urechea dreaptă unul dintre mușterii, apoi îl umplu de bale pe

obraz pupându-l cu evlavie ca pe moaștele făcătoare de minuni ale Sfântului Leonard.

Eu sunt Francois – și de-aia-s breaz! –
Făt din Paris, lângă Ponthoise.
În streang va ști bietu-mi grumaz
Cât trage curul la necaz,

zbieră pentru a nu știu câta oară cuvintele astea, încercând să alunge ființele negre și stranii care-i cereau socoteală, dar nimeni – nici ele, nici mesenii pe jumătate beți – nu se lăsă impresionat de meșteșugul de a potrivi cuvinte ale Magistrului în Arte Villon.

O vreme nu mai zise nimic, de parcă desaga cu cuvinte pe care o căra cu el pretutindeni, altădată burdușită până la băiere cu vorbe cu tâlc, se golise brusc, i se rupsese cusătura, iar cuvintele se rostogoliseră pe podeaua de lut, nevăzute, neauzite și nevrute de nimeni. Apoi se ridică și-și roti privirea în jur, decupând pe rând în lumina pâlpâitoare a lumânărilor de seu șirurile de mese cioplite grosolan, pătate de băutură și mâncare, de saliva și resturile nedigerate întoarse din stomac de către cei care își spijineau acum fruntea în ele sau horcăiau întinși pe jos imitând în încâlceala nefirească a membrelor lor ființele de noapte. Apoi umbrele aruncate de opaițe pe pereții murdari urmărindu-l cu rânjete sticlind întunecat. Văzu pe cei ce nu adormiseră încă înconjurând-o pe Margot, târfa, care întinsă pe o masă chicotea isteric când ei își așezau palmele pe pulpele rotunde sau pe țâțele generoase care i se întinseseră moi ca două gogoloaie mari de cocă pe piept. Și în mijlocul acestei mulțimi al cărei măs-

cărici de lux fusese, într-o baltă de vin, de sudoare și de duhori se văzu singur. Numai Jehan, pederastul, îl ațintea dintr-un colț cu ochii urduroși și aprinși de poftă.

Porni spre ieșire, călcând peste trupurile ce viermuiau pe podele. Avu impresia că pașii i se afundă într-o masă informă de carne care vrea să-l înghită. Un fior de greață îl străbătu luminându-i pentru o clipă cu un fir de lumină violetă măruntaiele. Senzația îi dispăru însă imediat când păși afară și se lovi de lumina palidă, atârnată ca o pânză subțire de păianjen de un colț al Lunii.

A dispărut motanul, zise Villon constatând că pata gălbuie de pe firmă nu mai era acoperită de jivina aceea ciudată.

☆ ☆ ☆

„Auzi vecine, n-ai ceva mai multă carne să-mi împrumuți și mie?" În același timp își făcu loc în mintea lui și hârșâitul aspru care se întâmplase cu câteva clipe înainte, dar nu reușise să treacă dincolo de timpane, rătăcindu-se în ceața groasă a gândurilor care-l izola de exterior.

Se mirase apoi grozav cum de nu se prăbușește de pe perete adunătura de cercuri și linii care îl închipuiau atârnând țeapăn de cumpăna unei spânzurători pe cel ce le scrijelise acolo și care cândva înmuiase cu fruntea aceeași lespede rece pe care se odihnea Villon acum. Uimirea se datora faptului că în locul în care ar fi trebuit să crească din podea piciorul spânzurătorii, printr-o gaură care apăruse pe neașteptate în zid, se agita o mână negricioasă,

aceeași care – realiză – îi aruncase în auz întrebarea cu carnea de împrumut. Se ridicase, răscolise un timp cu degetele în bolul de terci, hrana de fiecare zi, cea spre ființă, se întorsese și lăsase în palma răsărită din zid câțiva viermi grași și albicioși.

„Atât am găsit, ia-i pe toți că eu țin post azi" vrusese să-i zică dar fusese oprit de hârșâitul bolovanului care întregise iarăși desenul sinistru, poate singurul monument funerar al mielului lui Dumnezeu Garre (cu acest nume scrijelit pe pieptul spânzuratului se recomandase tăcut autorul).

☆ ☆ ☆

Și chiar era mai frumoasă acum, limpede și tremurătoare, plutind parcă pe suprafața unei ape, se înecă Luna, constată speriat și sări hotărât să o scape. Rămâi cu bine tu, Marie, da, e bine cum am început, trebuie să plec, nici măcar nu se mai miră că pornise să urce încet, ca pe o scară nevăzută, piciorul i se înfipse în masa colcăitoare de jivine ce i se înnodaseră sub tălpi, ca pe o plită mă arde talpa, împrejur noaptea înghițise lacomă totul, doar câteva țăndări și o pată mirifică de galben, prea departe sau poate prea strălucitoare pentru dinți-i murdari, rămăsese.

— Hei, stai, cine ești? sparse întunericul o voce și prin crăpătura făcută de ea în negură năvăliră îmbrâncindu-se mai întâi vocile, apoi trupurile a patru oameni înveșmântați în uniforma Prevoției.

— Coboară-te de-acolo!

— Pe ce-ai urcat?!

— Ptiu, drace, o fantomă!

— Francois de Montorbier, zis și Villon, și încă viu, se prezentă fantoma, înclinându-se ușor, și mai urcă o treaptă în văzduh, iar ce-o mai fi în traista mea de mult golită...

— Villon?!

— Villon??!!

— Villon???!!!...

Cele patru trupuri își despicară pe rând capetele în dreptul gurii, transformând în ecou uimirea că acela pe care Prevoția îl căutase de atâta amar de vreme, ca să-l transforme în indicator de vânt în piața Greve plutea netulburat în fața lor, la două sulițe de pământ, fără să fie, el însuși îi încredințase, un strigoi.

— Prinde-ți-l, sparse iarăși noaptea un glas din cele de mai înainte, dar Villon continuă să urce liniștit, îți las drept plată pentru han, se apropiase de malul lacului în apa căruia se zbătea înspăimântată cea care, vrând să se salveze, încercase, aruncând-o în sus, să-și lipească imaginea de cer. Ghinion însă, aceasta se înfipsese în ramurile unui copac și aștepta să se coacă.

— Să trăiești, stăpâne! tresări înțepat de un glas subțire și ascuțit, în timp ce, la picioarele sale, un crâmpei solid de noapte se freca unduitor de el.

— Noroc, Charles, îl boteză Villon, în cinstea ocrotitorului său, ducele, amintindu-și că așa se numea și mâna care-i vorbise de atâtea ori prin zidul temniței.

Trebuia să vin să te iau stăpâne, să nu-ți fie frică îl făcu motanul să se mire și nu pentru că îi ghicise gândul în-

trebării ce voia s-o rostească, de ce ai plecat de *acolo*, nici de ce sau de cine n-ar trebui să se teamă – de locul unde urma să fie dus, sau de cei patru care își încordaseră arcele și încercau să țintească în umbra ce plutea deasupra lacului.

Acum îi era însă totuna. De mult nu se mai temuse de oameni sau de răul cu care aceştia vor fi putut să-l lovească. Și numai spaima de durerea provocată de vietățile care cădeau sfâșiindu-i timpanele în rotocoale întunecate pe drumuri și pe case, care erau alungate apoi ziua de alte vietăți străvezii din care era alcătuită lumina, de altele care se legănau albastre și roșii și verzi pe cer, pe câmpuri și pe ramurile copacilor, însângerându-i ochii, care se înghesuiau spumegând în cupele de vin, care viermuiau nesătule, rănindu-i mâinile, în toate lucrurile pe care le atingea, numai această teamă îl gonise neîncetat din toate locurile în care poposise, din temnițe și ascunzișuri, ca și de acolo unde fusese atât de bine primit, ca în casa unchiului său Guillaume sau la curtea cărturarului nobil de Orleans.

— Nu ești nebun, stăpâne, să nu te mire dacă-ți spun că ființele acestea există cu adevărat, îi ghici iarăși gândurile motanul zburător. Știau că vei fi aici când ți se va termina timpul pământesc și m-au trimis să te iau. Lumea asta nu e decât un han pentru toate vietățile pământului, un han ca al Mariei la care a trebuit să te aștept.

Câteva săgeți spintecară întunericul, sclipind pentru o clipă în lumina lunii, și se înfipseră în oglinda liniștită a lacului. Apoi altele își găsiră drum în trupul lui, iar Villon

se întrebă de ce nu simte durerea și se crezu cuprins de vedenii, poate de delirul de dinaintea morții.

— Vor veni într-o zi și ne vor lua înapoi, zisese Charles, mâna negricioasă, nebunul, pușcăriașul filozof, sau ne vor lăsa în continuare până vom fi iar vrednici să ne întoarcem, asta depinde de fiecare, degeaba ai fost și om, și porc, și buruiană, jupâne Charles, că nu ești mai isteț cu niciun strop, vor spune, dar tu Francois, ai suferit destul, ajunge! Și tu o să caști atuncea toate trei tăieturile făcute ca un borfaș cu șișul de Dumnezeu în pielea feții – și gura, și ochii amândoi – și tu o să vezi cum o să-ți iasă sufletul, rămâi cu bine bolovane, că greu ai mai fost, zicându-ți, iar în timp ce tu o să te înalți ușor spre cer, tu o să rămâi rece și nemișcat, numai bun de mâncat pentru jivinele pământului – sau subpământului de s-o milui careva să-ți arunce câteva lopeți de pământ în cap.

— Mai lasă-mă un minut, murmurul mângâie tăcerea din jur, înfiorând-o, un minut, Charles, mai am o datorie, te rog, și fără să aștepte încuviințarea buzele lui Villon prinseră a se mișca încet dăruind vântului ultimul petec din testamentul la care asudase toată viața.

Rămâi cu bine, tu, Marie,
Trebui să plec. Ca pe o plită
Mă arde talpa. Ce-o mai fi
În traista mea demult golită
Îți las drept plată pentru han.
Iar la noroc să-ntinzi ispită
Dintr-un cal mort acum un an
Furând-o-ți dărui o copită.

Apoi, un drumeț nu atât de obosit și însetat încât să nu se poată opri o clipă ca să-și înalțe ochii spre cer, ar fi zărit o arătare ciudată, un animal negru și descărnat, din spinarea căruia țâșneau, întinse, două perechi de aripi de liliac, acoperind în parte o pată gălbuie, slinoasă, închipuind Luna.

OGLINZI

Iosifee...

Glasul femeii se împuținase încet, topindu-se parcă în lacrimile ce-și croiseră drum peste obraji-i uscați. Din tot zbuciumul ei anterior se încăpățânase să rămână doar cuvântul acesta pe care îl îngâna într-o implorare dureroasă, în timp ce picioarele o purtau şovăielnic printre oamenii ce inundaseră curtea.

Mulți, tumultuoşi, ca o apă căreia poarta deschisă şi străjuită de o flamură neagră nu-i putea sta în cale, aceştia îl speriaseră. Se ascunsese în casă, în fața unei oglinzi acoperite, tremura și, dacă altădată ar fi vrut să fie mângâiat de femeia care-şi striga sfâșietor bărbatul, acum îi părea străină, privirile ei îl străbăteau reci şi fără să-l recunoască. Iar el se întrebă dacă ea, cea căreia era obişnuit să-i zică mamă, îl iubise vreodată, pentru că toată dragostea ei se revărsa acum asupra acelui nume.

Pentru că nu e bine, căpătă el răspunsul şi încercă să-şi amintească vorbele ce cu o clipă înainte i se ascunseseră ca nişte păsări speriate în urechi şi pe care, înțelesese, chiar buzele lui le rostiseră: de ce ați acoperit oglinzile? De ce nu e bine, ar mai fi vrut să întrebe, dar se trezi singur, cel

ce îi răspunsese întâia oară plecase. Şi nu teamă fu ceea ce îl cuprinse, oare ce blesteme grozave se ascundeau în umbra acestor cuvinte, ci tocmai pentru că nu era bine şi întrebarea fără adresant şi fără răspuns îl determină să smulgă pânza ce acoperea oglinda. Şi o clipă privi uimit cum în locul chipului său, de la baza oglinzii ce semăna acum cu o fereastră răsărise un drum. Iar spre punctul în care la infinit curgeau şi păsările, şi albastrul cerului, şi copacii, şi marginile drumului străjuit de aceştia – tot ceea ce dreptunghiul clar reuşise să decupeze din materialitatea durerii sale – se îndrepta şi spatele unei siluete umane. Îl recunoscu, mamă, uite, tata, vru să strige, să potolească zbaterea femeii, îi era milă de ea şi strigând asta l-ar fi făcut să se simtă puternic, să ierte şi să uite că plecarea celuilalt, oare cum ajunsese acolo, pe acel drum, în oglindă, o îndepărtase de el.

Acum, bărbatul îl va ruga să tacă, îşi aminti şi se crispă de durere, ştiu că delirul începuse iarăşi prinzându-l în aceeaşi înlănţuire de imagini, care se înfigeau ca nişte cuţite în adâncul aceleiaşi răni. „Va striga, va plânge şi mă va implora să nu plec, încerca oglinda să argumenteze în favoarea tăcerii, însă drumul meu e fără întoarcere şi de nu voi ajunge acolo, silueta îşi întinse mâna spre punctul de fugă al imaginii şi mâna păru că se subţiază şi curge în el, de voi încerca să rămân, voi deveni prizonierul oglinzii, sufletul meu va rămâne aici, însă voi nu îl veţi vedea, va fi acoperit de luminile şi umbrele realităţii voastre".

Nu reuşea să-şi dea seama dacă scena aceasta, decupată dintr-un ritual – deturnat – al morţii era pură imagi-

nație sau o trăise cândva cu adevărat. Gândurile prinseră a brăzda cu irizări luminoase camera, văzu vălul căzut de pânză și copilul ce privea speriat oglinda ce începuse să se înnegureze. Ştia toate aceste imagini şi nu îl mai distra nici faptul că reușea să le anticipeze cu o fracțiune de secundă. Văzu chipul copilului, perceput în desfășurarea acestui vis ca find propriul chip, închegându-se în apele tulburi ale oglinzii. Apoi căzu pradă memoriei.

Își aminti cum sperase mereu, întâi că visele se vor termina, mai târziu că măcar un detaliu, o nuanță în vocea, o cută în hainele cuiva (și cât pândise aceasta!) vor fi altfel sau că (atunci când totul se arătase a fi ca un film, același film, pe care era obligat să-l urmărească mereu și mereu) cineva se va milui de el și-i va schimba (atât numai!) succesiunea secvențelor.

Își aminti cum îşi amintise de atâtea ori toate acestea.

Înțelese absurdul gândurilor şi nu-i mai rămăsese altceva decât să râdă.

Îşi aminti, şi se aminti amintindu-şi, că trebuia să râdă. Dar, ca şi altădată, se opri. Se convinsese că nu există evadare şi, trezindu-se, nici scenariul pe care îl construise în minte (se ridică, îşi întinse picioarele căutând într-un balet abia schițat apoi un fior plăcut îl străbate la contactul cu pielea moale a papucilor, începe o zi obişnuită, într-o lume banală, pentru el – un om cu nimic altfel decât ceilalți) sau pe care îl captase dintr-un timp trecut ori viitor, oricum atât de ieftin şi tocmai de aceea liniştitor.

Avea posibilitatea să părăsească „sala de proiecție". Putea pleca, dând visele care-l chinuiau în schimbul rea-

lității. Ştia însă realitatea pe care ar fi descoperit-o şi-ar fi durut poate mai mult decît coşmarul ce, trăindu-l la hotarul dintre inconştient şi stare de veghe, îi revela greşelile sau (?!) nodurile esențiale ale unei existențe, a lui sau a unui alt muritor într-un punct oarecare din timpul acestei lumi.

Îşi imagină cochilia imensă de sticlă în care se izolase; interiorul: fotolii şi canapele adânci, roboți, săbii medievale, sisteme sofisticate de control, blănuri de animale pe podele, ordinatoare, bucăți desperecheate de mobilă stil, un amestec haotic de prezent, trecut, şi foarte trecut, de viitor nu, era conştient că pentru el viitorul încetase de mult să mai existe. Apoi exteriorul: turnul în vârful căruia se afla instalată cochilia. Oraşul imens, fără oameni, străzile năpădite de vegetație, colinele ce se înghesuiau în marginea metropolei, foarte departe pădurea în care simțea prezența fremătând de ură a răzvrătiților şi veghind totul, spațiul imens şi înspăimân-ător. Înspăimântător pentru că acolo erau ei, cei atotputernici. Era sigur că aceste cadre sunt reale, putea doar să deschidă ochii şi să le revadă, apoi să le testeze evidența rănindu-şi trupul şi înregistrând în acelaşi timp şi senzația sfâşierii cărnii, şi imaginea sângelui îngrozindu-i ochii, şi propriul țipăt de durere străpungându-i timpanele.

Văzuse întregul tabolu ca într-un posibil teatru de avangardă: decorul aşezat în prim plan în aşteptarea a ceva care trebuie să se întâmple sau mărturisind despre petrecerea cu un timp înainte a acelui ceva; în spatele decorului ce în absența personajelor devine el însuşi perso-

naj, iar în lipsa acțiunii doar sugerează posibile desfășurări ale acesteia, fundalul, nu din obiecte-panouri pictate alcătuit, ci din oameni schimbând mecanic replici dintr-o piesă obișnuită; și peste tot proiectoare mânuite de un maestru de lumini beat la ora reprezentației aruncând haotic fâșii luminoase înmuiate în toate culorile spectrului. Pentru că fragmente de vise își continuaseră drumul prin no-man's-land-ul dintre subconștientul și conștientul său, suprapunându-se cu imaginile pe care acesta din urmă le construise, străbătute de gânduri ce neputând fi îmbrăcate în formă se întretăiau și succedau repezi, ruşinate parcă de nuditatea abstracțiunii lor.

Copilul înspăimântat de moartea tatălui dispăruse, un alt personaj nu cu mulți ani mai în vârstă îi luase locul. Care o să se simtă teribil de deprimat pentru simplul motiv că nu poate răspunde unor întrebări fără sens, se crispă iarăși cel osândit la a trăi mereu în imaginație aceste întâmplări. Cine sunt eu? răsună ascuțit întrebarea, creierul i se prefăcu într-o catedrală al cărei ecou prinse sunetele și începu să le repete sfâșietor. De parcă o întrebare mai puțin absurdă nu ar fi fost la fel de obsedantă, își zise, un fulger albastru se desenă pe plafonul catedralei. Tânărul ridicase mâna, era totuși sincer în zbaterea sa, constată cel în mintea căruia se petrecuse gestul, oglinda în fața căreia stătea – o oglindă obișnuită a acelei lumi inventate – îi reproduse gestul, îi reproduse și imensa scârbă de sine ce i se lipise ca o pecingine de chip. Trebuia să urmeze pumnul aruncat în sticlă, și durerea puțină și ruşinoasă,

şi oglinda rămasă întreagă, şi tristeţea sporindă a tânărului, osânditul nu mai putu rezista şi deschise ochii.

— Bună seara, Manuel! Este ora optsprezece patruzeci şi cinci. Sper că ai avut un somn bun. Crezuse că o să se simtă mai puţin singur când ceruse maşinii să i se adreseze astfel. Acum i se păru o tâmpenie.

— ...o seară plăcută, vocea continuase monoton, te pot ajuta cu ceva, avea un timbru feminin grav, uşor răguşit, ca într-un cântec lent de bar îmbâcsit cu fum de ţigară şi ticsit cu îndrăgostiţi veşnic condamnaţi la despărţire. Glasul venise parcă de nicăieri, se născuse din aerul ce-l înconjura, cel interpelat vru să râdă, dar buzele sale nu reuşiră decât un zâmbet schimonosit.

— Asta numeşi tu somn bun?! Şi chiar dacă ea ar fi reuşit să-i urmărească visele – sau poate le urmărise, dar fără să le înţeleagă – ce importanţă ar fi avut absenţa acelei replici? De acum îmi vei zice „domnule", hotărî să renunţe la prenumele său Manuel. Ce nevoie mai avea de el, numele îl pierduse de mult, nu mai exista nimeni care să-l poată indentifica cu acel cuvânt, iar „domnule", singur, era mai aproape de adevăr.

— Am înţeles, domnule! Mai doriţi ceva? îi confirmă maşina, însă vocea de vară galbenă îngreunată şi târzie răsună în disonanţă cu lexicul rece al frazei.

Ceea ce numea *maşină* era un conglomerat de inteligenţă artificială, automate mobile, mecanisme şi aparate care dădeau viaţă şi scop turnului şi cochiliei de sticlă. Toate îi fuseseră dăruite de ei, reprezentau încununarea răsplatei pe care i-o promiseseră. El era suveranul, iar

mașina și turnul – castelul și curtea sa regală. Erau generatoarele inepuzabile de energie, erau cavalerii în armură, statui împietrite în laturile anticamerei, într-un onor dat unui oaspete care nu avea să mai vină niciodată, erau elevatoarele silențioase oprite la diverse niveluri, în scopuri demult uitate, de-a lungul înălțimii turnului, erau paharnicul și paznicul cămărilor castelului, era ceea îl îngrijise, hrănise, ținuse în viață chiar și în timpul lungilor sale somnolențe, erau armele cu raze ucigașe care îl apărau, erau iatacul, garda, iubita și măscăriciul. Toate erau ale lui, iar el era, trebuia să fie, ei îi promiseseră asta, stăpânul lumii.

— Nu, nu-mi trebuie nimic, opri tânguitul vocii acelei femei inexistente și triste.

Dar se răzgândi imediat și ordonă o baie, sperând ca apa să-l ușureze. Se ridică din fotoliu, care glisă silențios îndepărtându-se, iar împrejurul lui pereți de energie creară o încăpere de a cărei materialitate doar pipăitul îl mai putea convinge. Celelate simțuri îl transportaseră într-un spațiu de calm semi-transparent alcătuit din aburi multicolori. Se dezbrăcă, hainele se dematerializară și ele instantaneu, și se trezi cuprins în mângâierea tandră a unor palme uriașe de pudră lichidă aromată.

Se întrebă cum de mai păstrase voluptatea de a supune – ce altceva însemnau aceste capricii? –, plăcerea puterii, cum de se mai putea naște în el după atâta vreme și mai ales acum, când nu voința și identitatea oamenilor se frângeau sub dorințe, când nu suflete stăpânea, ci substanță nevie programată să-i creeze iluzia atotputerniciei.

— Nuuu!!!... urletul ca o animal înfometat ce se născuse în timp și se aciuiase între sufletul și viscerele sale, hrănindu-se cu slăbiciunile sale pe care mereu încercase să le ascundă, fiară pe care niciodată nu reușise s-o îmblânzească, nici s-o ucidă sări la suprafață mușcând din solemnitatea cu ochi de Meduză ce-l apăsa.

Numai că literele ce o alcătuiseră căpătară alt înțeles în circuitele mașinii, palmele lichide dispărură și în câteva clipe Manuel se văzu din nou în fotoliul ce îl readuse la locul trezirii.

— Nu, fiara își rupsese colții prelingându-i-se printre buze ca un scâncet răgușit.

Ale lui erau oare toate acestea? Ce dovadă avea? Uzul? Diferența dintre o piatră pierdută în grohotișurile unei văi dintre munți și alta strânsă în pumnul unui copil care încearcă să spargă cu ea sâmburele unui fruct?

Era adevărat, doar el le putea folosi. Dar uzul nu însemna neapărat că îi aparțineau, exista posibilitatea ca atotputernicia să fie numai o părere, iar el doar simplul păstrător al unor obiecte date cu-mprumut. În fața cui să demonstreze dreptul de stăpânire, cui să dăruiască o jumătate a planetei pentru a demonstra astfel indubitabil, prin simplul fapt al renunțării la ea, că acea jumătate îi aparține? Pentru răzvrătiți el își pierduse demult existența materială, devenise un simbol al răului, o zeitate negativă împotriva căruia încercau să lupte, de fulgerele căruia se temeau, însă căruia, în același timp, pentru a-l îmbuna, îi aduceau jertfe.

— Jertfe?!...

Involuaseră mult semenii lui în cele câteva generații – mașina ori mai exact ființele necunoscute din cer sau din iad îi dovediseră că-i pot prelungi și viața – care trecuseră de când o parte uriașă a omenirii dispăruseră pradă sticlei și propriilor dorințe. Aceștia, omenii transformați în imagini imobile, împodobite cu zâmbetul stupid al pescarului care a prins peștișorul de aur erau moștenitorii cei mai potriviți ai imensei sale proprietăți. Ei, latifundiarii inexistenți ai viitorului, vor fi acolo să urmărească sfârșitul planetei cu privirile țâșnind înghețate din oglinzile în care împietriseră, din vitrine, din toalete publice, din interiorul magazinelor sau propriilor locuințe.

Se ridică.

— Sunt ale mele! urlă iarăși luând una dintre săbiile ce îngreuna peretele cu vestigii medievale ale încăperii – locuință, laborator, turn de control și muzeu – și lovi cu ea ecranul strălucitor și subțire al unui monitor. Oțelul pătrunse în sticla fosforescentă transformând-o într-o explozie de zgomot, scântei și jerbe de cioburi transparente.

— Sunt ale mele, urlă sfâșiind cu gesturi brutale picturile unor maeștrii celebri care, închise în turn, încercau să înfrunte scurgerea timpului.

— Sunt ale mele pentru că pot să fac ceva pe ele!

Și pentru a demonstra aceasta își scoase sexul și începu să ude bucățile de pânză colorate cândva de Van Gogh sau de Picasso. Imaginea, tablourile rupte plângând cu stropi gălbui, stropi izvorâți nu din cleștarul pur al ochilor, ci dimpotrivă, era și ea născută parcă din spaimele abstracte și dureroase ale unui artist.

Dar ce importanță mai avea acum arta?

Și ce importanță mai aveau acum viețile oamenilor?

— Sunt ai mei, urlă iarăşi şi ordonă maşinii să localizeze una din taberele pe care răzvrătiții le construiseră în pădure şi s-o distrugă. Ca un nobil medieval ce din jilțul aşezat pe terasa castelului său priveşte focurile de artificii organizate în cinstea sa, Manuel se aşează pe fotoliu şi activă o imagine holografică a iadului pe care voința sa îl dezlănțuise asupra semenilor săi refugiați în pădure. La câțiva pași în fața sa flăcări imense și bucăți de carne fumegândă, coloane de sânge și fum, copaci transformați în torțe uriașe, oameni aproape goi îngenuncheați într-o rugă inutilă de îndurare sau alergând bezmetici, vrând să scape de fulgerele care îi prefăceau instantaneu în cenuşă, toate aceste simple sclipiri luminoase, imateriale prinseră a imita spectacolul macabru pe care el, stăpânul absolut, îl dorise.

Le-ar fi putut oferi o altfel de moarte, tăcută, fără explozii, fără să le sfâșie trupurile în mii de bucăți, dar ce rost ar fi avut, ca şi cum în arena unui circ antic, un gladiator ar fi ucis cu un pahar de otravă. Spectatorii voiau sânge și era sânge, voiau strigăte, de ce?! de ce?! strigau muribunzii. Manuel sări din fotoliu şi se aruncă înainte spintecând aerul ce susținea holograma, de ce?! Inutil însă, focul şi fulgerele pe el nu-l puteau atinge, de ce? strigă zvârcolindu-se împreună cu victimele sale, de ce?!

— Nu există niciun moment, tinere, în care oamenii să nu încerce să se mintă pe ei înșiși.

Vocea răsună puternic oprind spectacolul absurd la care participa.

— Dumnezeule, nu!... strigă încercând să se opună memoriei. De acolo izvorâse glasul care îl transformase din nou în spectatorul unuia din filmele interioare, de a căror tortură dorise să scape prin înfruntarea realității.

Inutil însă, niciodată nu putuse controla această parte diabolică a creierului său, memoria.

– Privește aici.

Îl fixă neîncrezător pe bărbatul în vârstă care îi vorbise. Acesta zâmbea. Urmă apoi direcția indicată însă din locul în care se afla razele de lumină aruncate în sticla oglinzii îi întorceau, respectând cuminți legile reflexiei, fără nimic extraordinar, imaginile obiectelor aflate în celălalt colț al încăperii.

— Și?! zise, mirându-se ce ar fi putut să găsească deosebit la obiectul pe care celălalt i-l arătase.

Auzise de oglinzi venețiene, ştia că pot exista o mulțime de alte tipuri, prețioase sau nu, dar nu făcuse niciodată vreo diferență, nu înțelegea o astfel de împărțire. Pentru el existau oglinzile bune, clare, care nu deformau imaginea. Și cele mai puțin bune, ca aceea din baia garsonierei sale, crăpată, cu pete înnegrite. Sau cele de bâlci care deformau intenționat realitatea și te făceau să arăți grotesc, pentru propriul amuzament sau al celor din jurul tău. Pentru el oglinda totdeauna fusese doar o necesitate, nu ajunsese încă un obiect de lux, nu îl ridicase la rangul de simbol al bogăției.

— Nu de acolo trebuie să priveşti, eşti în unghi. Vino mai aproape, drept în față.

Se ridică reticent de pe scaunul ce-i fusese oferit cu câteva minute înainte, obiceiul comercianților de a convinge cumpărătorii inventând calități imaginare ale mărfii, gândi mirându-se ce îl făcea să urmeze îndemnul celuilalt, de ce nu se ridicase să plece, ce anume îl ținea în acest magazin?

Poate curiozitatea, aceeaşi care îl sustrăsese străzii şi îl împinsese aici.

Trecea aproape zilnic prin labirintul de străzi ce formau cartierul mărginaş în care îşi găsise locuință. Trecea, fermecat de liniştea ce îl stăpânea, abia mişcându-şi picioarele, numărând pietrele pavajului, vrând să ştie dacă îi vor ajunge să construiască din ele universul ce avea în minte. Și trecând văzuse pe una din aceste străzi o firmă care cu o zi înainte nu existase. Era sigur de asta, cartierul nu avea decât câteva magazine cu produse ieftine de serie, o alimentară, un magazin de haine vechi şi câteva dughene cu tutun şi ziare, toate existând acolo de când lumea. „Magazinul de oglinzi" – așa scria pe firmă – apăruse într-una din acele clădiri ce păreau părăsite, cu vitrine înalte la stradă acoperite cu hârtie, cu zidurile pătate de timp și geamuri sparte la nivelul de sus, prin ale căror uși nu vezi trecând pe nimeni, niciodată. Acestea erau acum deschise și curiozitatea îi împinsese să pășească înăuntru pe sub literele sclipitoare ce crescuseră peste noapte deasupra intrării.

Și poate faptul, uimitor de altfel, că oglinda pe care celălalt i-o arătase era singul obiect de acest fel din încăperea ce se voia magazin, își imaginase că pășind aici se va pierde într-un șir nesfârșit de reflexii, ca într-un labirint magic, imagine în imagine în imagine, până când nu mai știi dacă cel care se uită la tine în fața ta ești chiar tu, până când ajungi să te îndoiești că exiști cu adevărat. Și apoi locul în care era expusă, nu ca să acapareze dintr-odată privirea unui eventual cumpărător ci ca un accesoriu folosit la împodobirea camerei.

Se apropie de oglindă și în timp ce ridică privirea se gândi de câte ori blestemase imaginea ce o descoperea privind în sticla oglinzii, de câte ori își dorise să fie altfel. Nu știa cum altfel, dar îl înspăimânta încrederea de sine a celor între care trăia, zâmbetul triumfător, atitudinea lor care părea că strigă încontinuu „Priviți-mă sunt EU!".

Imaginea ce acum îi răsări înainte îl năuci. Era el, se recunoscu, dar un alt el, așa cum se visase totdeauna.

— Nu se poate! strigă, știa că realitatea e alta.

Brusc liniile chipului ce îl privea din oglindă se schimbară imperceptibil, lumina din privire dispăru și redeveni el cel-ce-se-știa-atât-de-bine. Cel fel de scamatorie era asta? Hipnotism? Nu putea fi adevărat, însă măcar o dată să mai fi avut șansa acelei iluzii. Durase mult prea puțin. Încercă să o reproducă în minte. Simultan apele oglinzii se tulburară și se închegară apoi arătându-i ceea ce încerca să-și imagineze. Numai putea fi o iluzie. Oglinda îi percepea și materializa gândurile.

Calm, începu să verifice validitatea acestei concluzii. Întâi se gândi la sine, cel de fiecare zi, așa cum se gândise de atâtea ori înainte. În oglindă apăru din nou figura ștearsă, obrazul cu pori mari, buzele strânse și ochii neîncrezători ce-i erau atât de familiari. „Vreau să fiu Bonaparte" își zise, cumva subconștientul activă imaginea, iar pe sticlă apăru un alt el ce împrumutase câteva din trăsăturile, privirea pătrunzătoare și zâmbetul superior ale împăratului. Apoi făcu un pas lateral până când în cadru intră celălat personaj și în locul lui își imagină lungit pe scaun, un câine.

— Are efect doar asupra celui ce se privește în ea. În locul animalului care ar fi trebuit să apară, zâmbetul ușor batjocoritor al celuilalt.

Se întoarse brusc, simțindu-se ca un copil prins înfăptuind ceva interzis.

— De unde știi ce gândeam? De ce nu are și asupra mediului? Ar fi fost absurd să tăgăduiască. Nici aceste întrebări aruncate prea repede, realiză, nu erau reacția cea mai potrivită.

— Pentru că eu am creat-o.

„Chiar vrei să te cred?!", era gata să arunce iarăși, dar se reținu la timp, dându-și seama că primise răspuns (dacă acela se putea numi răspuns) doar la una din întrebări.

— Iar acum ar fi prea devreme să știi mai multe...

Mormăi ceva, niciodată nu se simțise confortabil să inițieze și să mențină o conversație, mai ales cu persoane necunoscute.

— Amintește-ți ce ți-am zis la început.

— Chestia cu mințitul, nu?

Vânzătorul aprobă cu o mișcare ușoară a capului. Manuel înțelese că tot el era cel ce trebuia să continue. Acceptase provocarea acestei discuții, fusese condus până în acest punct al ei cu bună știință, simțea că este nevoie de o anumită replică pe care celălalt o aștepta, iar el habar nu avea ce să zică. Era ca un test de care i-ar fi depins tot restul vieții și pe care era atât de aproape să-l rateze. Hotărî să termine scena absurdă în care se vârâse.

— Și ce contează? Pot să mă consider cât vreau un reprezentant al înaltei societăți, dacă restul oamenilor din jurul meu nu vor vedea niciodată în mine mai mult decât un jerpelit bun de luat la mișto, bun doar să colectez praful trotuarelor în găurile din pantofi.

— Totuși tu vrei să ajungi acolo, ai da orice să fii parte a ceea ce numești „înalta societate"?

Întrebarea sună mai mult ca o afirmație, cel ce vorbea nu mai aștepta răspunsul.

— Raționamentul tău e aparent corect. Reține, am zis „aparent". Greșeala apare în modul în care îți asumi această dorință, din șansele pe care ți le acorzi, zero în cazul tău. În cele mai multe cazuri realitatea nu contează. De fapt realitatea nu prea există. Ceea ce numim realitate e fie o amintire, fie o sumă a probabilităților. Ceea ce contează este modul în care reușești să-ți împui dorințele, influențând jocul șansei. Și asta depinde în mare măsură de încrederea pe care o ai în tine. Nu trebuie să fii frumos ca să placi femeilor, trebuie doar să crezi în farmecul tău.

Nu trebuie să arăți ca un om de afaceri pentru a reuși. Trebuie doar să fii convins că vei avea succes și toți te vor considera partenerul ideal.

Se înfiebântase. O roșeață puternică îi cuprinsese obrazul proaspăt bărbierit și picături de sudoare îi apăruseră pe frunte și sub bărbie.

— Se vede că dumneata te-ai privit foarte des ca pe un Cicero în oglinda ce zici c-ai inventat-o!

Manuel îl întrerupse brutal, aproape jignindu-l. Ghicise însă rostul oglinzii, iar reacția nu fu cea așteptată, nu fusese aruncat în stradă așa cum și-ar fi dorit și cum ar fi meritat chiar, recunoscu, un pierde vară ca el.

Celălalt, proprietarul magazinului (?!), nu zise încă nimic, urmă doar o tăcere îndelungată, timp în care uitase parcă de existența clientului său. Apoi, exact în momentul în care acesta din urmă voi să izbucnească, lipsa de reacție a celuilalt îl făcuse să se simtă penibil, era sigur o lecție, mai nemiloasă decât un gest brutal ori o apostrofare verbală:

— E normal să nu mă crezi acum. Ia însă asta cu dumneata.

„Asta" era o oglindă mică, dreptunghiulară, ca acelea de călătorie, fără ramă, care apăruse ca printr-o scamatorie în mâinile sale.

— Fără proteste, te rog, o folosești câteva săptămâni, vii apoi și stăm de vorbă.

Manuel îngăimă câteva sunete dezarticulate, oricum nu cumpăr ar fi vrut să-i spună, însă țesătura de amabi-

lități în care celălalt îl înfășurase conducându-l spre ușă îl împiedică.

— De cine să întreb? găsi el completarea ideală, politicoasă la vorbăria celuilalt.

— Olsen, ori dacă vrei, Domnul Olsen. Deși nu este nevoie, sunt singur aici.

Afară, Olsen, ca și cum i-ar fi ghicit din nou gândurile, îl împinse ușor, imperceptibil aproape, cu o bătaie prietenească pe umăr, înainte – dându-i acel impuls pe care trupul încordat de dorința plecării îl aștepta numai pentru a continua apoi inconștient, din inerție, mișcarea – nu să cumperi vreau, ci să vinzi, zicându-i și dispăru.

Manuel, năucit, poate de întreaga experiență a Magazinului de Oglinzi, poate de numele cu rezonanță nordică a proprietarului sau poate de ultima replică a acestuia, întoarse capul, privi o clipă înapoi, apoi deschise ochii.

Privirea îi fu lovită de fragmentele obiectelor rămase în urma clipelor de demență ce precedaseră cufundarea în apele negre ale viselor amintiri. Simți valuri succesive de sânge spărgându-i-se în tâmple. O teroare dată de inutilitatea, de gratuitatea gesturilor sale din timpul crizei îl cuprinse. I se dovedise pentru a nu știu câta oară că niciodată nu va rezista atotputerniciei cu care îl îmbia teribila mașină. Se ridică din locul unde, prăbușit, îl cuprinsese delirul amintirilor și se îndreptă spre ieșirea din încăpere. Voia să iasă. Ușa metalică lustruită glisă silențios deblocându-i trecerea înspre coridorul mărginit de panouri fosforescente ce se arcuia ca un tunel circular la baza emisferei care constituia spațiul vital propriu-zis.

Uitase când făcuse ultima oară asta, însă o dorință pe care nu reușea să o înțeleagă îl împingea afară. Se opri în dreptul intrării unuia dintre elevatoarele ce făceau legătura cu baza turnului și îl chemă cu o comandă mentală. Mașina îi citea gândurile. Apoi, coborând, avu impresia că plonjează într-o fântână. Pentru prima oară după multă vreme din nou, îl cuprinse frica. Dar pentru că uitase ce e aceea frică, o percepu ca pe o apă densă care năvăli în el treptat, întâi până la glezne, până la șolduri, până la umeri, până când se cufundă cu totul în negura vâscoasă înțesată cu contururi halucinante pe care intelectul său o construise ca reprezentare a necunoscutului dușmănos ce-l aștepta afară. Simți nevoia să se agațe de ceva concret, să înlocuiască întunericul cu imaginile unui tărâm cunoscut, dătătoare de siguranță și făcu din nou apel la memorie.

La întoarcere instinctul îl purtase pe drumul cel mai scurt prin labirintul de străzi ce despărțea Magazinul de Oglinzi de locuința sa: asfaltul trotuarelor, cu crăpături năpădite de buruieni arse, gri-gălbui, blocuri mari de beton murdar, cu mii de suflete înghesuite în ele, apoi o scară cu pereții mucegăiți și scrijeliți cu desene stângace și cuvinte obscene și o ușă. Apăsase clanța, era deschisă, intrase, Maria, femeia pe care o întâlnise întâmplător printr-un cerc mai larg de prieteni și, amândoi singuri și veniți de altundeva în căutarea fericirii în orașul cel mare, cu care rămăsese, era acasă, îl aștepta.

Trapa de acces de la baza turnului se deschise, Manuel păși nesigur înainte. De ce oare ieșise? De ce fugise din brațele protectoare ale mașinii?

Undeva, la poarta unui castel, cu multe sute de ani în urmă trompetele sună, Majestatea Sa iese să-și vadă supușii pentru prima dată de la încoronare, uraaa, trăiască Majestatea Sa, acum îl întâmpină doar șuieratul vântului ridicând praful și frunzele uscate și aerul cu miros tare, înțepător îl înfioară.

— Pe unde naiba te-ai mai vânturat astăzi, îl întâmpină Maria, pe plita electrică fierbea ceva, se bucură, aveau de mâncare, nu mai conta că tonul femeii sunase de parcă aceasta își asumase drepturi de proprietate asupra sa. Exact ca o nevastă gândi, deși niciodată nu fusese vorba de așa ceva. Într-un fel îi dădea dreptate, el nu făcea niciodată nimic, se întreba uneori de unde avea Maria bani să-i întrețină pe amândoi. Se vedea și cu altcineva poate, însă îi era indifferent.

— Ia gândește-te tu că ești Marilyn Monroe. Fă ce-ți spun și-ți explic dup-aia. Hai, încearcă! răspunse el privirii întrebătoare a femeii.

Ea era obișnuită cu ciudățeniile lui și se conformă.

— Și acum privește aici, continuă Manuel întinzându-i obiectul ce-i fusese dăruit.

Apoi țipătul ei de uimire, cascada de întrebări și câteva zile în care Maria își înnebuni toate cunoștințele cu ciobul acela de oglindă. Timp în care el se gândi încontinuu la propunerea domnului Olsen. Sigur că voia să ajungă bogat, să aibă putere asupra celor din jurul său, ar fi dat orice să iasă din nimicul în care se bălăcise până acum. Însă îi era teamă că totul nu e decât o farsă, ceea ce i se oferise era mult prea frumos ca să fie și adevărat, de ce tocmai

lui să i se întâmple asta, cu ce greșise și cui. Urmase vestea adusă de Maria: Magazinul de Oglinzi nu mai era, curioasă femeia fusese la locul pe care el îl indicase și găsise doar clădirea pustie, așa cum arătase dintotdeauna, cu vitrine înalte la stradă acoperite cu hârtie, cu zidurile pătate de timp și geamuri sparte la nivelul de sus, prin ale cărei uși trecând nimeni, niciodată. Siguranța ei că totul nu fusese decât încă una din minciunile lui Manuel, miciuni cu care încerca să-și acopere neputința. Şi părerea de rău – tocmai se convinsese să accepte propunerea – și hotărârea să verifice el însuși că într-adevăr magazinul nu mai exista.

În locul mulțimii de supuși bulucindu-se să-și venereze stăpânul, tot ce îl întâmpină pe Manuel fu, în afara vântului, cerul plumburiu, murdărit de umbra norilor și încărcat de tăcere. O tăcere înșelătoare, alcătuită din interferența a mii de strigăte, cele ale copacilor și ierbii aflate în durerile creșterii sau morții, ale orașului strivit de pustietate, ale străzii gemând sub greutatea pașilor, ale depărtării mirosind a ură, ale propriului sânge scuipat în vene de zbaterea dementă a inimii.

Se dusese, firma cu litere strălucitoare era la locul ei neschimbată. Cel ce se recomandase Olsen era și el acolo și i confirmase că Maria avusese dreptate, doar pentru Manuel era aici, știuse că va veni și îl aștepta.

— Trebuie să mă crezi, tinere, oricât de improbabile îți vor părea poveștile mele. Vocea celuilalt îi suna și acum, uimitor de limpede, în memorie. Noi nu suntem locuitori ai Pământului. Eu însumi, cel pe care îl ai în față, nu sunt

om, ci o mână de substanță strânsă laolaltă de o energie uriașă, greu de imaginat şi modelată în forma aceasta de voință, de gândul meu – de mine pot spune pentru că eu sunt chiar gândul şi voința mea – proiectate de foarte departe spre locul în care te afli. Nu încerca să-ți imaginezi cum arătăm noi. Suntem, cum aș putea spune, inteligențe în sine, suntem altfel şi din altceva alcătuiți în comparație cu orice ființă rațională pe care tu și semenii tăi ați putea să vi-o închipuiți. Cuante rupte dintr-o rațiune universală sau vibrații ale acestei rațiuni căreia poți să-i spui şi lege, şi ființă, şi armonie, şi Dumnezeu, cu care rasa umană va trebui mai devreme sau mai târziu să se contopească, în care veți intra şi voi precum un grup de neuroni – comparația este forțată fiindcă acest întreg pe care încerc să ți-l descriu nu poate fi reprezentat, încă, în mințile voastre – în alcătuirea unui sistem nervos, izvor şi purtător de gânduri. Iar noi, eu cel cu care eşti acum în contact, ca un sistem care se autoregulează, curățim cauzele generatoare de dezechilibre și prevenim dizarmoniile ce ar putea apare în ordinea universală, ordine pe care nu trebuie să ți-o imaginezi ca dictatura unui singur principiu, ci rezultatul compensării unei multitudini de tendințe contradictorii, dar complementare. Pentru asta suntem aici: să aducem fericire, să vă înlesnim contopirea în ceea ce cei mai mulți dintre semenii tăi numesc divinitate.

Manuel nu zisese nimic. Absorbise cuvintele celuilalt, le simțea adevărate, împotriva logicii și a tuturor experiențelor pe care le trăise, ajunsese în sfârșit la înțelegere, întrebările care-l chinuiseră căpătaseră răspuns, realitatea

de dincolo de realitate pe care o bănuise, dar nu putuse să şi-o explice, exista.

Cum, deşi nerostită, Olsen citise întrebarea, fie de pe faţă, sau din gânduri, şi continuă răspunzându-i.

— Prin oglinzile pe care le-ai văzut şi în care trebuie să vă descoperiţi fiecare; pe care dumneata, Manuel, trebuie să le dai semenilor tăi. Ţi-am propus ţie aceasta, deoarece, să nu crezi că eşti singurul care ne-ar putea ajuta, am văzut că dorinţele tale duc la acelaşi scop cu al nostru.

Eu doresc fericirea mea, nu a tuturor, ţâşnise ca o pasăre de pradă unul din gândurile lui Manuel, speriindu-l, dar îl ascunsese iute.

— Ai fost liber să alegi şi ai hotărât. Prin puterea oglinzilor vei putea deveni, dacă vrei, stăpânul lumii. Depinde numai de tine ce vei face cu ele. Oglinzile acestea le vei găsi, oricând şi oricâte vei avea nevoie, aici mai zisese Olsen, cel ce pretindea că nu există şi vrând parcă să demontreze asta se dematerializă, lăsând înaintea ochilor dilataţi de uimire ai lui Manuel doar spaţiul gol al camerei.

Tot ceea ce Olsen îi zisese se adeverise. Oamenii puteau în sfârşit să-şi vadă, la propriu, visele cu ochii, iar el se îmbogăţise vânzând oglinzile stranii. Îmbogăţise e prea puţin spus, ajunsese să controleze toate marile companii din lume, să controleze guverne. În timp, nu era locuinţă, birou, magazin, restaurant, aeroport, care să nu aibă una din oglinzile sale. Fiecare avea nevoie să se privească în ele înainte de întâlniri amoroase şi întâlniri de afaceri, înainte de un interviu pentru angajare sau înainte de a pleca în misiune.

Însă în timp lumea devenise prea mică pentru visele și orgoliile fiecăruia. Urmaseră falimente, demonstrații, bătăi în stradă, războaie. Lumea se divizase: cei care continuau să-şi construiască chipuri frumoase pe sticlă şi cei mult mai puțini care se hotărâseră să rămână adevărați și sinceri cu ei înșiși.

Apoi şocul: primii începuseră să dispară, se dematerializau în fața oglinzilor lui Manuel, din ei rămânând doar imagini capturate pe sticlă, perfecte şi pline de importanță. Ceilalți se revoltaseră. Mii de grămezi de cioburi inundaseră străzile, mii de oglinzi erau vândute în continuare celor ce nu mai puteau trăi fără ele. Până când totul degenerase. Haosul, dispariția majorității oamenilor, violențele celor rămaşi, turnul în care Manuel se refugiase ca să se protejeze, cascadele de foc şi teroare lansate de maşină asupra răzvrătiților, retragerea acestora în sălbăticie, moartea sau ura celor apropiați, singurătatea, chinul viselor.

— Să nu râvneşti, glasul bubui puternic, speriindu-l. Îi era cunoscut, însă nu putea deosebi dacă venise din interiorul său sau din spatele perdelei de nori trasă peste fereastra albastră a cerului și porni să alerge disperat pe străzile pustii.

Departe, în ascunzișuri, în canalizări de mult uscate, în tunele, în buncăre, răzvrătiții, toți cei care i se împotriveau lui auziseră și ei glasul și căzură în genunchi amintindu-și de poruncile date cândva oamenilor și de cel ce fusese trimis cu mult timp înainte să-i pregătească, să le vestească judecata şi vremea pedepsei.

O greutate imensă se lăsase asupra umerilor lui Manuel încovoindu-l, în timp ce picioarele îl împingeau dezordonat înainte. Voia să scape de sunetele ce-i sfârâiau în timpane. În zadar, vocea îl urma egal şi puternic pretutindeni, mărturisind despre oglinzile care fuseseră lăsate în lume ca ispită – mulţi nu rezistaseră şi se voiseră mai frumoşi, mai puternici, mai bogaţi, se îndrăgostiseră şi ajunseseră să se supună numai imaginilor mincinoase ce şi le făureau – ca instrument al pedepsei.

Nici raiul, nici iadul nu puteau exista în afara Pământului, ce chin era mai mare decât, încremenit pe veci, să priveşti fericirea celor ce luptaseră împotriva ispitei şi învinseseră. În mijlocul oraşului părăsit înainta încet, urmărit de privirile îngheţate care ţâşneau din oglinzile vitrinelor pe lângă care trecea, din sticla aceea stranie adusă din cer, care închisese în ea sufletele celor slabi. Se poticni şi căzu lovindu-şi faţa de cimentul trotuarului.

— Bucuraţi-vă şi veniţi să stăpâniţi lumea, i se păru că aude din nou glasul. Cel rău nu mai există.

— Cum nu mai există? Minţi! Eu! Manuel îşi ridică faţa sângerândă spre cer şi strigă, nu fusese distrus, se putea împotrivi încă fiinţelor necunoscute.

Îşi dădu imediat seama cât de inutil era protestul său. Vocea pierise, spusese tot ce trebuise să spună. Ei avuseseră totdeauna dreptate: şi atunci când au zis, am venit să făurim armonia, iar el nu i-a înţeles, şi atunci când i-au promis supunerea întregii lumi (Manuel realiză brusc că răspunsul la întrebarea ce-l frământase uneori, de ce nu dispăruse ca şi ceilalţi într-una din oglinzile sale, era chiar

această făgăduială), și mai ales acum. Era într-adevăr mort. De mult, de când încetase să trăiască pentru altcineva în afara lui însuși.

Se ridică în picioare și încercă să oprească tumultul gândurilor. Intră la întâmplare în prima clădire ce îi ieși în cale. Voia doar să-și odihnească trupul istovit de goană. Nimeri într-o încăpere goală. Aruncă privirile în jur și un strigăt de bucurie îi țâșni printre dinții încleștați. Ei nu puteau fi atât de răi, îi oferiseră șansa salvării. Pe un perete al camerei, așteptându-l, zărise oglinda în care se văzu așa cum era: o figură îngrozită, pământie, murdară.

Imagini știute prinseră a-i înfiora gândurile: în locul chipului său, de la baza oglinzii ce semăna acum cu o fereastră răsărise un drum, iar spre punctul în care la infinit curgeau și păsările și albastrul, și copacii, și marginile drumului străjuit de aceștia, se îndrepta și spatele unei siluete umane, însă drumul meu e fără întoarcere și de nu voi ajunge acolo, silueta își repezi mâna spre punctul de fugă al imaginii și mâna păru că începe a se subția și a curge în el, de voi încerca...

Speranță. Ultima. O altă lume.

Își privi hotărât chipul chinuit pe care oglinda i-l arunca în ochi și nu mai dori decât să ajungă *acolo*.

Se dematerializă încet până când din el rămase doar imaginea întipărită pe sticlă, străluminată de speranță.

Și care, de acolo, nu se mai putu mira și nu putea să blesteme. Pentru că oglinda nu avea punctul de fugă.

HALOS

Întâmplările acestei povești, al cărei umil și norocos martor am fost, s-au petrecut pe o planetă îndepărtată pe care tu, dragă cititorule, o știi poate din călătoriile pe care le-ai întreprins – cu trupul sau cu gândul – și într-un timp față de care acum ești ori mai tânăr, ori mai bătrân, ori nenăscut, ori mort, ori – de ce nu? – contemporan.

E posibil iarăși să le recunoști. Ori să le fi trăit. Să fi cunoscut personajele despre care îți voi povesti. Să mă fi cunoscut chiar pe mine, cum spuneam mai sus, martorul credincios și umil, norocos și neînșelător și asta nu va face decât să întărească faptul că tot ce vei citi este adevărul adevărat, așa cum el a vrut să mi se înfățișeze, al cărui sclav m-am străduit a fi întotdeauna și voi continua a fi până la sfârșitul, hotărât de Creator, vieții mele.

Îi voi zice acelei planete Pământ. Și soarelui acelei planete îi voi zice Soare. Cuvintele acestea au prea puțină importanță pentru că fiecare va recunoaște în el însuși numele adevărat, încrustat în adâncul fiecăruia, a acelei planete și a acelui soare.

Mă aflam acolo într-una din peregrinările mele spațiale, mânat de instinct și de dorința de a cunoaște, firea

de artist pe care îmi place să cred că o am, acea curiozitate de nestins, acea capacitate de a simți altfel decât ceilalți, de a mă bucura la clipirea unei stele, de a trăi suferința arderii unui meteorit și dragostea față de toți semenii mei gânditori, indiferent de înfățișare – piatră, ocean, iarbă, pasăre, om sau unicorn –, toate acestea mânându-mă mereu până acum în toate colțurile timpului și spațiului cunoscut, în toate colțurile raționalului, imaginației și subconștientului și dincolo de hotarele acestora, călătorii pe care le-am Povestit, le-am încrustat în Memorie, pentru a justifica astfel existența: a mea, a spațiului și timpului, a raționalului, a imaginației și a subconștientului.

Prima persoană pe care am cunoscut-o pe această planetă, scena pe care s-au jucat actele prezentei cronici, așa cum au fost ele hotărâte de soartă, de mine și de ele însele, a fost Halos, un batracian deosebit de curtenitor care m-a întâmpinat la coborârea din nava mea spațială, pe platforma de pe muntele Onir. M-a impresionat atât de puternic încă de la prima vedere, încât nici acum, la atât de multă vreme scursă de atunci, nu-mi vine să cred că nu mai este.

Iertare însă că anticipez. Imaginea lui stăruie atât de puternică în minte, încât cu greu reușesc să mă stăpânesc și să redactez această mărturie după toate regulile artei.

Halos era magnific. Spatele îl avea acoperit cu o piele subțire mătăsoasă, de un alb imaculat, iar abdomenul de solzi verzui, strălucitori, cât podul palmei de mari; podul palmei unui om, bineînțeles, pentru că el se sprijinea cu hotărâre și eleganță pe trei perechi de labe cornoase, mus-

culoase și terminate cu unghii meticulos ascuțite și vopsite în galben. Trunchiul și gâtul amphibiei, dacă se pot numi așa, erau neobișnuit de lungi, se înălțau aproape vertical până la înălțimea unui om și se terminau cu o țeastă alungită împodobită în partea din față cu un chip surprinzător de uman. De la ceafă până în vârful cozii curgea în zig-zag o coamă osoasă, crenelată, având agățat în vârful fiecărui triunghi un inel de aur, gros ca pe deget.

— Bine ai venit, Străine! Mă bucur să-ți văd chipul și să-ți simt răsuflarea. Te rog să guști și să te bucuri de ospitalitatea lui Halos, stăpânul muntelui Onir și al tuturor văilor ce-l înconjoară.

Halos îmi zâmbise curtenitor, manierele și cuvintele îi erau pe măsura înfățișării și nu m-ar fi mirat ca, rănindu-l în vreun fel, la propriu, să văd curgând din despicătura trupului său un sânge clar rece și albastru, precum cerul planetei mele natale în zilele senine de iarnă.

Castelul lui Halos se ridica în locul în care Bazinul Mamă – așa mi-a mărturisit că se numește uriașul lac, odihnind în vârful muntelui Onir, la câteva sute de pași de platforma pe care aterizasem – se revărsa cu tunete într-o magnifică prăbușire de ape (căderea cea mai grozavă ce ai putea să o imaginezi, dragă cititorule, fiind pe lângă aceasta precum gânguritul unui prunc pe lângă urletul de atac al unei haite de războinici), dând naștere, în grozave și eterne chinuri, fluviului Gran. Castelul, pe de-a-ntregul din marmură – albă, roșie, neagră – și cristal, își avea temeliile înfipte în adâncul genunii către care cădea pânza tumultuoasă de apă, sfâșia această pânză până sus

și se ridica apoi aproape o sută de pași deasupra Bazinului Mamă. La nivelurile scufundate în apă locuiau Halos, slujitorii și prietenii lui, pești și tritoni, sirene și daphnii uriașe, moluște bucătar și crustacee, evantaie multicolore, gheme, panglici, tuburi și împletituri palpitând vii în întinsele saloane ale palatului. Și peste tot nicio altă mobilă sau decorațiune decât mozaicuri scânteietoare de pietre prețioase – diamante și perle, safire și rubine, smaragde, iaspis, iacint, sardonix și halchedon –, decât coloane, sculpturi și basoreliefuri, toate reprezentând frumuseți sau monstruozități fantastice ale adâncului, Atlași de granit cenușiu în carapace de broască țestoasă spijinind tava cu lichid verzui, clipocind vesel pe lângă bucățile de noroi uscat, bolțile castelului, lumea. Porțiunea de deasupra apei era rezervată oaspeților ca mine, ființe neputincioase de uscat și de aer.

Te vei întreba poate cum de pot descrie atât de amănunțit toate aceste frumuseți. Îți voi spune că toate au trecut prin fața ochilor mei uimiți, speriați și fermecați totodată. Îți dau dreptate să fii neîncrezător, dragă cititorule, căci neîncrezător am fost și eu când, împreună cu Halos, păsind pe treptele de marmură, am coborât în unde și am constatat că pot trăi în adâncuri la fel de bine ca și pe uscat. Apa nu mă mai învinețea, nu îmi mai scotea ochii din orbite, nu îmi mai arunca limba afară, nu îmi mai umfla pieptul, nu îmi mai sugea sângele, viața. Și totul a fost adevărat, pentru că nu vei putea spune că tot ceea ce citești acum e o părere, că n-am scris niciodată acestea, ci poate doar le-am gândit într-o clipită înainte de moarte.

Că peste trei zile voi fi aruncat deja putred pe malul pustiu al unui râu undeva, pe o planetă oarecare a Universului.

Da, minunate zile am trăit în palatul fără pereche al lui Halos!

Un singur lucru avea gazda mea, care strica armonia paradisiacă și fericirea liniștită a lumii pe care o îngrijea și stăpânea. Ca orice batracian care se respectă, Halos respira atât în apă, cât și în aer, cu o capacitate mai redusă însă în acest din urmă mediu. Iar pielea lui în contact prelungit cu aerul începea să emită vapori ai unor substanțe care îți tulburau mintea, te făceau să visezi, să-ți imaginezi lumi și să crezi că trăiești în ele, să simți o amețeală și să te bucuri, să vezi ceea ce nu există și să ieși din tine. Cunoști și tu, cititorule, aceste substanțe, nu-i așa?

Într-o zi i-am arătat lui Halos o statuetă de jad adusă de pe planeta mea natală, nudul strălucitor al Zeiței la care mă închin. Îi improvizasem un altar în cel mai de sus iatac al palatului lui Halos, era Zeița Soarelui și trebuia să stea cât mai aproape de Soare, un altar unde zilnic îi aduceam jertfe și ardeam smirnă al cărei fum plăcut mirositor îi înconjura voluptuos pulpele și coapsele și mijlocul și sânii, împerechind astfel credința mea cu divinitatea. Și pot spune că din ziua în care a văzut-o, Halos s-a îndrăgostit de ea. Știu, pare absurd ca un prinț batracian să se îndrăgostească de o statuetă de jad, însă primul a început să urce din ce în ce mai des, greoi, pe cele trei perechi de labe cornoase, în turnul palatului, pentru a rămâne în extaz ore în șir în fața Zeiței. Mă punea să po-

vestesc despre ea, mituri și legende, uitase definitiv de lumea pe care o stăpânise până la venirea mea pe planetă. Rareori se rostogolea în apa de cleștar a Bazinului pentru a-și înmuia pielea uscată de căldura Soarelui, pe a cărui personificare umană o iubea acum.

Într-una din lungile noastre discuții mi-a mărturisit că felul în care mi se arăta era urmarea unei vrăji. O scorpie îl transformase dintr-un prinț neasemuit de frumos într-o lighioană scârboasă fiindcă-i refuzase iubirea. Și că va putea reveni la condiția lui doar atunci când va iubi din nou și va fi iubit, când o femeie-regină îl va săruta pe buze. Și că femeia pe care o aștepta o viață era chiar aceea pe care o țineam în iatacul cel mai de sus al palatului.

Atunci am realizat că Halos căzuse pradă aburilor plăcutei otrăvi pe care propriul corp îi emana. Degeaba am încercat să-l conving că totul nu era decât un vis, degeaba au fost rugămințile și strigătele mele. La numai câteva zile după aceasta l-am găsit pe Halos chircit în fața Zeiței de jad, cu minunata lui piele albă de pe spate pleznită și uscată ca o coajă de mesteacăn. Cel mai nobil batracian pe care-l cunoscusem vreodată murise axfisiat.

L-am aruncat în genunea de ape să-și regăsească strămoșii și am pornit să cercetez locuri noi ale planetei. Am găsit dealuri și câmpii, munți și oceane, orașe și oameni. Da, oameni! Ca mine, ca tine. Le-am povestit ce mi se întâmplase la sosirea pe planeta lor, dar nimeni nu auzise vreodată de muntele Onir, de fluviul Gran, de palatul de marmură și cristal, de fostul meu prieten și prea-primitoarea gazdă.

La început m-au crezut nebun, dar pentru că nava mea adăpostea și multe bogății, dar și mult prea puternice mijloace de distrugere, i-am convins pe o parte din savanții lor să mă însoțească într-o încercare de regăsire a tărâmurilor de basm pe care le descrisesem. Și cu toate că coordonatele tuturor locurilor prin care trecusem erau înmagazinate în creierul electronic al navei, niciodată n-am reușit să redescopăr palatul lui Halos. Au fost în schimb o mulțime de alte întâmplări minunate, frumuseți mișcătoare și oameni ce mi-au devenit prieteni.

Și chiar pe acestea din urmă aș fi vrut să le descriu în cronica mea, mă iartă deci cititorule că te-am plictisit cu o așa de lungă și neinteresantă introducere, dar m-am simțit dator să explic ce înseamnă acel cuvânt pe care dintr-un capriciu de neînțeles al minții mele l-am așezat ca titlu al acestei povești.

ORA DE DUPĂ MIEZUL NOPȚII

I se spusese Prințul
Era puternic,
era curajos, era frumos,
iar însușirile minții sale întreceau cu mult pe cele ale celorlați semeni ai săi.
Era un om cum de mult nu se mai născuse în lume.
Ar fi putut să vestească o nouă religie și toți l-ar fi crezut și l-ar fi urmat fără șovăire.
Ar fi putut să dăruiască oamenilor noi și nebănuite mașinării care să le ușureze viața. La ce folos, își zisese, când cu viața lor scurtă s-ar fi bucurat prea puțin de ele.
Ar fi putut să dezvelească multe fețe ascunse ale realității. Alții o vor face la fel de bine în locul meu, își spusese iarăși și se mulțumise numai să construiască o casă.

Trecuseră câteva ore de când ambele laturi ale ușii masive de stejar roșu, împodobite cu ornamente metalice, cu blazonul prințului și mânere de bronz lunecaseră înapoi descoperind primului oaspete intrarea în casă. De atunci mulțime de automobile și elicoptere luxoase se opriseră pe pista dinaintea intrării lăsând să curgă din ele, în cos-

tume elegante și rochii strălucitoare, invitații la petrecerea dată de Prinț.

Era prima oară când prin ușile reședinței Prințului trecea altcineva decât el și o mână extrem de restrânsă, selectă și secretă, de apropiați, în timp curiozitatea exacerbase imaginația oamenilor, crease legende ori întețise bârfe. Veniseră toți, înalta societate, mai marii industriei, finanțelor, ai politicii și artelor, lacomi să mânjească cu privirile lucrul acesta care, încă înainte a fi existat, fusese în centrul atenției și discuțiilor tuturor. „A opta minune a lumii", rânjise disprețuitor Orlando, poetul. „A noua! A opta e el, Prințul" suspinase cu ochii dați peste cap (femeie impresionabilă și proastă gândind Orlando) Linda, actrița.

Trecuseră câteva ore, iar el, amfitrionul, încă nu se ivise ca să-și scoată din ghearele uimirii invitații. Îi lăsase în grija glasurilor.

— Bine ați venit! Vă așteptam... se insinuase plină de promisiuni o voce senzuală de femeie în urechile domnului Smith.

— Bine ați venit! Vă mulțumesc pentru onoarea pe care mi-ați făcut-o așteptând invitația mea, răsunase respectuos și grav o altă voce în urechea domnului von Schomberg.

— Bine ați venit! picurase cu o politețe frivolă vocea către Lady M. (în seara asta venită incognito) care tocmai păsise pe ultima treaptă a marchizei.

Glasurile – erau pretutindeni; câte una pentru fiecare invitat, vorbind numai lui, afabile, ironice, lascive, lingu-

șitoare sau reci, răspunzând fiecărei întrebări dar sporind curiozitatea, dezvăluind sau încifrând mistere, rugând, amenințând, bârfind, invitând sau dictând interdicții, orientând musafirii prin ceață propriilor nedumeriri.

— Exact la timp, domnule...

— Ferestre nu există decât dinăuntru spre înafară, veți vedea...

— Da, e soția primului ministru și amantul ei oficial...

— Sunteți fermecătoare, domnișoară...

— Se pare că s-a discutat, cu ușile închise, în cabinet...

— Gauguin, o moștenire de la...

— Un pahar de șampanie? curg cuvintele unui chelner invizibil pe deasupra cupelor cu lichid șopotitor, pe deasupra tăvilor ce plutesc prin salon desenând traiectorii sinuoase în jurul invitaților.

Tăvi cu gustări, vinuri scumpe și lichioruri exotice care sărută tandru, mușcă sau ard cu flăcări aromate limba și faringele, care sublimează simțurile și zgâlțâie trupurile celor care se încumetă să le servească.

Iluzia (sau realitatea?) era perfectă, casa întrecea cu mult tot ceea ce își putuseră imagina: pereții salonului modificându-și încontinuu geometria și culorile, îndepărtându-se parcă la orice pas făcut înspre ei, salonul transformându-se în grădină, arteziene din care curge șampanie și nu apă, iar leul din botul căruia țâșnește devenind pe rând delfin, inorog, heruvim și sân de zeiță, globuri strălucitoare ce plutesc pe deasupra invitaților proiectând evantaie multicolore de lumină și muzica lentă, liniștitoare, perfidă.

Trecuseră câteva ore și niciunul din cei pe care Prințul binevoise să-i cheme nu reușise să se smulgă vrăjii cu care casa îi înlănțuise. În tot acest timp, glasurile, culorile, formele, muzica nu făcuseră decât să pregătească intrarea Prințului. Acum momentul venise.

Oprind râsetele și frânturile de conversație, amuțind clinchetul cristalurilor și tânguitul muzicii un orologiu nevăzut porni să bată înfundat cele douăsprezece lovituri ale miezului nopții. De parcă însăși inima ascunsă a castelului pulsase marcând începutul primei ore a existenței sale. Și odată cu miezul nopții apăru în mijlocul invitaților săi Prințul. Înalt, palid, cu ochii arzând, părea o fantomă a unor vremuri pe care oamenii de acum nu reușeau decât s-o maimuțărească.

— E adevărat că orologiul care tocmai s-a auzit e zidit în temelia casei? întrebă în șoaptă unul dintre invitați, adresându-se glasurilor cu care se conversase toată seara, încercând să verifice adevărul unui zvon pe care vechi legende îl născuseră în imaginația de acum a oamenilor. Suspendată în tăcerea dintre bătăile inimii castelului și intrarea Prințului, întrebarea sună nefiresc de puternic la impactul cu aerul înghețat.

— Aproape adevărat, răspunse Prințul. Pentru că până acum câteva momente nu eram încă sigur că există. Și pentru că acest castel a fost proiectat ca un labirint în care fiecare încăpere întârzie timpul, iar în locul în jurul căruia a fost construit, la început nu a existat decât o mașinărie programată să se autodistrugă apoi să autocreeze ceva care să măsoare timpul... atunci când timpul va ajunge

acolo. Din ceea ce știu, la fel de bine ceea ce ați auzit adineaori sunt răgetele Minotaurului.

— Frumos spus. Aproape convingător.

Ca-ntr-o poveste clasică: petrecerea, castelul, stăpânul, labirintul și străinul aducător de nenorocire. Numai că de data aceasta, deși cu adevărat un intrus, toți mirându-se cine îl invitase și cum apăruse dintr-odată (nimeni nu-l văzuse până acum), nu era un străin. Era Hunter, șeful Poliției ori, mai bine spus, gunoierul șef al societății; stupoare, indignare, silă.

Și Prințul, bineînțeles că Prințul, cu inteligență, prezență de spirit:

— Deși nu pot spune că-mi faceți o onoare deosebită, bine ați venit, domnule...

— Este adevărat că i-ați ucis pe toți cei care au muncit la construirea castelului, iar scopul lui este ascunderea secretelor dumneavoastră murdare?... Întrebarea este retorică pentru că nu am niciun răspuns ca să vă pot aresta.

Hunter juca tare, printre invitați era și Ministrul Armoniei, superiorul său ierarhic, iar el, Hunter, dacă greșise putea să sfârșească cu adevărat un gunoier într-unul din ținuturile extraurbane.

Pereții își modificară brusc formele, globurile luminoase se stinseră, iar uimirea invitaților fu acoperită de pete sângerii care emanau dintr-un șemineu uriaș apărut în mijlocul salonului, în care ardeau cu flăcări și jerbe de scântei galbene, reale, lemne adevărate.

— Nu am ucis pe nimeni, Hunter, și nu am niciun secret de ascuns.

Calm, rece, aristocratic.

— Nu ați ucis?!... Atunci i-ați lăsat, i-ați împins, i-ați obligat să moară.

Încăpățânat, șiret, bădăran. Cine i-a permis lui Hunter să intre, de ce îi dă voie să vorbească astfel?

— Dovedește-mi!

Majoritatea nu mai înțelegea ce se întâmplă. Ceilați urmăreau acum o întrecere pe viață și pe moarte între două exemplare abile, talentate, puternice. Între doi armăsari pur-sânge. Numai unul era însă favoritul publicului. „Ce face, se învinovățește singur??!!", „E deștept, e foarte deștept, i-a întins o cursă polițaiului!".

— Îți voi dovedi, Prințe, voi destrăma scamatoriile cu care reușești să le amețești pe aceste biete creaturi, făcu un gest larg arătând împrejur cu mâna, îți voi demola butaforia, te voi arăta așa cum ești, un escroc, un șarlatan, un nimic.

O ură veche, pe care o dospise în interiorul său, acum imensă, de necontrolat, se transformă în cuvinte, glasul lui Hunter deveni urlet, ochii două găuri incandescente. Continuă:

— Ceea ce se întâmplă pe scenă am văzut, reușit spectacol, felicitări Prințe, dar pentru a-ți dovedi trebuie să pătrundem în culise.

Zâmbetul înghețat al Prințului.

— Mulțumesc Hunter, excelentă introducere! Și adresându-se invitaților, e timpul să vă arăt interiorul.

Pereții din planul îndepărtat al salonului se despărțiră lăsând la iveală, acolo unde nimeni n-ar fi bănuit, o ușă.

— Urmați-mă, vă rog, rosti Prințul.

Doc cel gras se îmbătase. Zăcea răstunat într-o rână pe podea, se agățase cu disperare de picioarele unui scaun Stickley, iar lacrimi mari îi spălau fața de vomă: ...când era mic, am avut grijă de el ca de copilul meu... Era evident că nu putea onora invitația Prințului. Nici el și nici ceilalți în aceeași stare ca el. Și nici cei care furișați din mulțime în colțurile înadins umbrite ale salonului se sărutau îmbrățișați și ale căror buze despărțindu-se ar fi sângerat ca o rană.

— Trebuie să vă avertizez însă că și pentru mine ușile acestea s-au deschis pentru prima oară, că nici eu nu știu ce vom întâlni de aici înainte. Cei ce nu vor să meargă îi rog să rămână aici. Le promit că se vor distra la fel de bine ca și până acum.

Câțiva se întoarseră în fotolii și întinseră mâinile către paharele cu băutură. Rămâneau. Majoritatea îl urmă însă pe Prinț. Și bineînțeles Hunter în căutarea dovezii pe care o căutase atâția ani și care l-ar fi oprit să devină din acuzator acuzat.

Păși în prima cameră. Gura deschisă în perete se închise înghițindu-i. Înăuntru mirosea a liliac mov și a frică. O parte dintre ei regretă că intraseră aici. În colțurile încăperii cupe aurii încărcate cu jar aruncau umbre roșiatice pe chipurile palide, pe unghiile degetelor tremurânde, pe lustrul mobilelor.

Prințul făcu un gest și o lumină orbitoare șterse umbrele. Draperii grele de catifea se traseră în lături descoperind ferestre uriașe până în podea. Cupele cu jar se re-

traseră în perete lăsând în urmă câteva pete de roșu stins care curând se petrecură și ele. Afară era primăvară, frunzele copacilor și iarba verde crud.

— Nu se poate! își lătrară invitații uimirea. Hunter se apropie de fereastră și privi afară.

Într-adevăr nu se putea. Copaci și iarbă însemnau că parcela de ciment plastifiat pe care invitații își parcaseră limuzinele și helicopterele dispăruse odată cu acestea. În locul lor se desfășura o imagine decupată din trecut. Un bătrân îmbrăcat într-o cămașă decolorată de soare, cu părul alb și fața împânzită cu țepi albicioși, cocoțat într-un vehicul rudimentar își îmboldea animalele care îl propulsau de-a lungul unei fâșii de pământ uscat mărginită de vegetație.

— Ce animale sunt acelea? întrebă Hunter.

— Cai, veni răspunsul.

— Mda... iar ceea ce vedem noi este o imagine holografică sau hipnoză de grup.

Buzele Prințului se curbară într-un zâmbet disprețuitor.

— Știți doar că hipnoza de grup este posibilă numai cu grupuri de indivizi cu intelect inferior. Și putem încerca să deschidem ferestrele.

Își bătea joc de toți? Își putea oare permite aceasta?

— Nu credeți? Ha, ha...

Păși înainte și apăsă pe levierul ornat aflat pe cadrul care despărțea în două peretele de sticlă. Cele două jumătăți pivotară înspre înăuntru și aerul tare cu miros neobișnuit de afară se rostogoli în plămânii celor prezenți

năucindu-i. Bărbați greoi încorsetați în costume scorțoase, chipurile desfigurate de fard ale femeilor, valuri de îmbrăcăminte foșnitoare, piei tremurânde lucind a transpirație, metalul clinchenitor al bijuteriilor împingând ca o turmă către ferestre...

— Priviți și trăiți momentul, doamnelor și domnilor! Este o ocazie unică ce vi se oferă, să fiți martorii unui trecut veritabil, să trăiți în prezentul de acum câteva sute de ani, ca un show-man perfect, genial, Prințul.

Viermuială aruncă o parte din ea, cei din primele rânduri, mai curioși sau poate mai ghinioniști, prin găurile deschise în perete, afară, apoi se restrase înspăimântată de urletele celor căzuți. Împinse de un resort ferestrele se închiseră cu un pocnet sec iar faldurile draperiilor se întinseră acoperind imaginea lumii de afară. Curios însă, înăuntru lumina păstrase aceeași intensitate. Izvora acum dintr-un candelabru uriaș spânzurat în tavan.

— Accident? Sinucidere? Omor prin imprudență? Îi vei aresta acum pe toți cei prezenți? râse rece Prințul amuțind strigătelor celorlalți.

— Crimă cu premeditate, îi răspunse Hunter, era clar că întrebarea fusese pentru, cu aceeași tonalitate a glasului. Și un singur vinovat. Era singurul care cu excepția stăpânului casei își păstrase calmul în vânzoleala de dinainte.

— Mă urăști. Mă urăști mult. De ce?

Ciudat, deși adresată polițaiului, întrebarea era directă, rostită cu pasiune, nu mai avea tonul impersonal, de gheață de până acum.

— Pentru că în timp ce unii se zbat în lipsuri și batjocură, alții se distrează construind castele inutile, materializându-și fantezii nebunești cu oasele, lacrimile și sângele celor dintâi.

Adică el, Hunter, era unul dintre cei ce suferise, venit de jos, și chiar și acum când în sfârșit reușise să urce ierarhia socială, continua să fie bajocura celor care-l plăteau ca să-i protejeze, era văzut ca un cioclu, un rău necesar, tolerat doar în cercurile înaltei societăți. Și, în schimb, cel venerat era nebunul și criminalul.

— Câtă impertinență! Să-l omorâm, propuse cineva.

— Să-l omorâm! Să omorâm gunoierul! se auziră alte câteva voci.

Emoțiile îi înfierbântaseră. Nu mai erau oile ușor de mânat, moleșite de îndestulare și lenevie, căpătaseră spirit de aventură, dăduseră de gustul sângelui. Voiau să atace, dar nimeni nu cuteza să fie primul, știau că o singură lovitură a lui Hunter ar fi putut fi mortală. Prințul simți ezitarea:

— Hunter e ultimul pe care l-aș omorî dintre voi toți! neverosimile, cuvintele Prințului îi liniști dintr-odată.

Acum, după ce șocul trecuse, invitații își priviră hainele. Mult mai simple, aparțineau trecutului prin care tocmai trecuseră.

Apoi, la fel ca la intrarea în prima cameră, zidul îndepărtat se deschise și ei păși înainte lăsându-se înghițiți de labirint.

Totul era ură, urmărire și timp.

Prințul, Hunter și ceilalți.

Ură și urmărire.

Prințul și Hunter.

— Crezi că ai să poți rezista în închisoare: întuneric, șobolani, singurătate și frig?

— Hunter, faptul că ești aici este o invitație să te alături lumii mele. Crezi că ai să-mi poți rezista: lumină, bogăție, putere, dragoste?

Străbătură cameră după cameră, timp după timp, trăiră trecuturi imaginare sau desfășurate cândva cu adevărat, concretețea convenabilă a prezentului, virtualități fantastice de viitor. Prințul își mână turma ce grohăia de plăcere sau teamă prin minunății sau grozăvii nemaivăzute, însoțindu-i cu hohote de râs ce înlocuiau pleznetul biciului, însoțit la rându-i de supravegherea amenințătoare a lui Hunter.

— De ce nu te poți lepăda de resentimente, Hunter? De ce te porți ca o mașină incapabilă de emoții? M-ar făcea cu adevărat fericit să te poți bucura împreună cu mine de toate acestea.

— Ha! rânjetul țâșni scânteind ca un țurțure de gheață printre dinții polițaiului. Tu vorbești de emoții?!...

O altă rană în zid. O altă intrare. Un alt timp. O grotă preistorică în care nu se putea să nu râzi văzând gesturile disperate ale femeilor ce trăgeau, încercând să le întindă, de pieile crude de animale care luaseră locul rochiilor foșnitoare și scumpe și care reușeau prea puțin să le acopere goliciunea. Și apoi aceleași femei aruncând blănurile pe care atât le strânseseră la piept și țâșnind îngrozite, alergând cu sânii goi, cu pântecul și coapsele descoperite,

cu sânii drepți și pietroși și cu carnea netedă a pântecelui și coapselor despicând aerul, sau cu sânii lăsați și rândurile de piele grasă atârnând pe pântec și coapse, atunci când atrasă de mirosul omului și împinsă de foame, în grotă intră o fiară, un carnivor monstruos al acelor vremi.

— Îmi placi tot mai mult, Hunter! Ești curajos! zise Prințul după ce acesta omorâse împlântând între fălcile din care încă mai atârnau șiroind de sânge bucăți din trupurile celor prea înceți un fel de armă primitivă, o prăjină de lemn subțire înfiptă într-un triunghi ascuțit de piatră.

— Nu-mi placi foarte mult însă... de ce i-ai salvat? aruncă împrejur același zâmbet disprețuitor, care părea că devenise o mască, și ei fac parte din aceeași clasă, pe care tu o urăști, ca și mine....

— Sunt doar oameni, oameni neputincioși, oameni care aveau nevoie de ajutor.

— Aha, generozitate... deși nu te cred în stare. Simțul datoriei? Te-ai gândit vreodată, Hunter, că ai putea fi o mașină? Un robot. Un android. Că și ura ar putea face din program, pentru ca nu cumva să dai vreodată greș, din milă, în meseria pentru care ai fost creat.

— Nu contează ce sunt. Contează că am salvat oamenii pe care tu îi condamnaseși la moarte.

— Vezi că te comporți nenatural. Eu aș fi omorât fiara dacă m-ar fi atacat pe mine, aș fi ucis-o să-mi salvez viața. Natura înseamnă selecție. Omenirea însăși va pieri dacă îi vom lăsa pe cei neputincioși să piară. Nu putem continua să fim o specie de handicapați, nu ne putem permite să lăsăm niște mormane de carne îndobitocită să fie stă-

pânii planetei. Viitorul este al celora ca mine și ca tine. Sau aproape ca tine, ție îți lipsește grandoarea, Hunter. Ai să vezi asta când vom ajunge la capătul labirintului.

Timp după timp, stăpânul casei, invitații și străinul aducător de nenorocire. Până când invitații se pierdură în labirint. Prea fricoși pentru a continua, hotărâră să se întoarcă spre siguranța salonului în care cei rămași se îmbătau sau se iubeau liniștiți. Sau muriseră în torturile Inchiziției, în experimente de laborator sau catastrofe, perforați de proiectile în războaiele de care trecutul omenirii nu ducea lipsă. Sau pur și simplu se lăsaseră ademeniți de aurul și minunățiile altor timpuri pe care le străbătuseră și rămăseseră acolo. Toate capcane întinse de constructorii necunoscuți ai castelului ca să le oprească înaintarea spre sala comorilor.

Hunter și Prințul, numai ei rămăseseră, păși pentru a nu știu câta oară peste pragul dintre două odăi, iar zidul se închise iarăși în urma lor. O lumină caldă izvorâtă din globurile lucitoare ce îmbodobeau pereții le mângâie chipurile: fără să fie stridentă și fără să lase umbre, dezvăluind ochiului doar atât cât ochiul era interesat să vadă. În mijlocul încăperii, goală – atât cât se putea ghici prin perdele strânse ale baldachinului, legănată de valurile de mătase albă ce acopereau patul, dormea o femeie. Pentru prima oară Hunter se surprinse lăsându-se pradă emoțiilor. Un tremur abia imperceptibil îl cuprinsese, venind dinlăuntrul său, emanat de acea parte a ființei sale care nu putea fi stăpânită prin încordarea mușchilor și nervi-

lor săi de oțel. Făcu un pas înainte ca să o vadă mai bine. Femeia era ireal de frumoasă.

Prințul îi sesiză schimbarea.

— Ar putea fi a ta, îi zise.

Nu greșise când își zisese ireal de frumoasă. Pentru că nicăieri, de la bărăcile dărăpănate și munții de gunoie prin care mișunase alături de oamenii-viermi din extra-urban, până la cele mai bogate cartiere ale capitalei, nu văzuse o asemenea imagine a frumuseții care să-l facă să-și piardă controlul. Așa ceva era imposibil să existe. Doar o imagine – asta trebuia să fie femeia ce dormea goală în fața lui.

Prințul făcu și el un pas înainte și zgomotul încălțărilor sale izbind podeaua trezi femeia, care deschise ochii și îi privi. O umbră de teamă îi întunecă pentru un moment fața, apoi o licărire veselă îi inundă ochii, ca atunci când recunoști pe cineva drag, se ridică și porni spre ei, părul lung, auriu îi îmbrățișa umerii, decupându-se stranii în decorul albastru brațele i se întinseră și – șerpi albi arcuindu-se grațios – cuprinseră grumazul lui Hunter. Atingerea era materială, femeia exista cu adevărat.

— Te așteptam, dragul meu, îi zise.

Tentația dragostei după ce, rând pe rând îl îmbiaseră puterea, plăcerile, aurul.

Stătu câteva secunde în îmbrățișarea femeii, nemișcat, aproape fără să respire, apoi se smulse dintre brațele ei și se aruncă cu putere spre zid, care doar cu o clipă înainte de impact se spintecă lăsându-l să treacă.

Timp după timp. Și întrebarea ce căuta totuși aici. Urmărirea devenise absurdă, aici, în noua cameră, Prințul îl urmase pe el. Iar ura în imensitatea temperală pe care o străbătuseră se subțiase, devenise ridicolă, fără sens.

— Nu crezi că de fapt noi semănăm... semănăm chiar foarte mult, Hunter! zise Prințul.

Era adevărat, îi făcuse să se asemene conexiunea aceea extrem de puternică, ascunsă, ce lega victima de călăul său. Cine era însă victima și cine era călăul?

— Până acum am încercat să te cumpăr, continuă Prințul, cu tot ceea ce era al meu și putea fi al tău. Eu știu că nu sunt vinovat, dar puțin m-ai făcut să cred că sunt. Ca două substanțe care au stat prea mult în contact am început să facem schimb de elemente. Nu știu ce ai tu de gând, dar acum vreau să te cumpăr cu ce este al fiecăruia și ar putea să fie al tuturor. Hai să facem lumea mai bună împreună! Nu asta este ceea ce vrei?

Ce vreau? Ce am de gând? Venise până aici cu un singur gând: să-l aresteze pe Prinț. Și o va face, deși era sigur acum că Prințul nu era vinovat de dispariția celor ce lucraseră la ridicarea castelului, că fuseseră înghițiți de însăși timpurile pe care le construiseră, rând pe rând, ca și invitații din această noapte. Deși, în sfârșit, începuse să-l înțeleagă, chiar să-l admire o va face, iar dacă el, Hunter, era cu adevărat un android, creatorii lui fuseseră cu adevărat niște geamii, nici măcar un sentiment simplu, primitiv, cum e ura, nu reușiseră să programeze cum trebuie.

Rânji glacial, era zâmbetul de până mai adineauri al Prințului (ca două substanțe care au stat prea mult în con-

tact), dar nu apucă să întrebe, ce ai dorit să obții cu toate acestea (nu știu, să înșel timpul, poate nemurirea), nici să zică, am suficiente dovezi, nu mai e nevoie să-mi arăți drumul până la capăt (până la care capăt? exista oare vreun sfârșit?), în numele legii, pentru că asurzindu-i, un orologiu nevăzut porni să bată.

Bang, bang, bang...

Fără să știe de ce, Hunter începu să numere bătăile: patru, cinci...

Venise ora de după miezul nopții.

...șase, șapte, opt, nouă...

În fața lor apăruse o ușă, ultima, exista un sfârșit.

Prințul se repezi spre ea,

...zece, unsprezece, doisprezece...

o deschise larg, însă nu mai apucă să vadă cadranul alb, fără cifre, al orologiului,

...treisprezece...

pentru că timpul înfinit comprimat în această ultimă încăpere se destinse făcând să explodeze materia și-i înghiți pe rând ca o fiară înfometată, pe Prinț, pe Hunter, castelul și toată partea aceasta de lume.

CÂTEVA ÎNTÂMPLĂRI CARE NU VOR FI SCRISE NICIODATĂ

(în loc de epilog)

1.

Au fost odată doi îndrăgostiți. Aveau în jur de șaptesprezece ani fiecare, erau colegi de liceu, își făceau temele împreună și în fiecare săptămână mergeau împreună la teatru.

Într-o sâmbătă, ultima a acelui mai, s-au plimbat de mână prin parc, apoi s-au așezat pe o bancă și s-au sărutat îndelung, așa cum numai doi îndrăgostiți de șaptesprezece ani o pot face. Apoi a venit seara și ei nu s-au mai ridicat de pe bancă să plece, să o ducă mai întâi pe ea acasă, să o sărute încă o dată de noapte bună în fața blocului și apoi să se îndrepte și el spre casă cu toți porii glandelor lui sudoripare emanând fericire. Așa i-a găsit și paznicul parcului, încremeniți în sărut. A încercat mai întâi să le vorbească, apoi să-i dezlipească de pe bancă, însă n-a reușit. Și nici poliția chemată de paznic n-a putut face mare lucru.

A doua zi au venit părinții, profesorii, colegii și prietenii lor și toți au plâns îndelung, văzându-i așa frumoși și îndrăgostiți, cum numai la șaptesprezece ani poți fi, uniți în sărutul acela al lor care nu avea să se mai termine niciodată.

Mai târziu, primăria a înconjurat banca cu un gărduț, apoi toți au uitat cine a sculptat grupul acela statuar din parc la picioarele cărora cineva lasă din când în când câte o floare.

Și tot din când în când, perechi de îndrăgostiți tineri se opresc și îi privesc îndelung, în timp ce băieții scornesc și șoptesc la urechea fetelor povești de dragoste înfricoșătoare cu promisiuni și blesteme.

2.

A fost odată un lac. Își întindea pânza de apă limpede la marginea orașului, chiar lângă parcul cu alei largi și copaci bătrâni, un parc care ar fi fost ca toate celelalte parcuri, dacă n-ar fi avut în mijlocul lui un grup statuar neobișnuit, cu doi adolescenți sărutându-se pe o bancă.

Copiii din cartierele apropiate obișnuiau să se bălăcească în lac, să joace leapșa, să se întreacă în înot, în pofida temerilor și încălcând voința părinților. Părinții aveau și dreptul, dar și obligația să fie îngrijorați, așa că în fiecare seară copiii ajungeau acasă, își luau pe bună dreptate câte o scatoalcă și după ce li se reamintea că nu au voie să se mai ducă la lac, mâncau ca lupii și adormeau rupți de oboseală. Iar a doua zi, de parcă nimic nu s-ar fi întâm-

plat, fugeau din nou să se ascundă de căldura aproape insuportabilă a verii în apa răcoroasă a lacului.

Într-o zi, copiii au găsit apa lacului înghețată. Și mare le-a fost mirarea, pentru că încă era mijlocul verii. Iar gheața ce acoperise lacul era mai puțin rece decât aceea de iarnă, dar la fel de lucioasă și mult mai dură. Au aflat asta după ce au încercat în zadar, de câteva ori, să facă o copcă.

Copiilor le-a fost greu să se despartă de lac, așa că au înlocuit leapșa și înotul cu alte jocuri, părinții au devenit și ei mai liniștiți, iar serile nu mai aduceau cu ele scatoalce și interdicții.

Numai că, dacă cineva s-ar fi uitat cu atenție prin gheața aceea stranie de vară, prin stratul translucid ce acoperea apa, ar fi zărit în adânc o umbră, silueta goală a unui copil de aproape zece ani, care părea că se joacă de-a scufundișul și nimeni nu și-ar fi putut explica cine este acel copil și cum a ajuns acolo.

3.

A fost odată o iarnă foarte frumoasă, cu multă zăpadă și puțin ger.

În parcul de lângă cartierul meu cineva a făcut un om de zăpadă uriaș. Am zis cineva, de parcă n-aș ști cine. Știu. Copiii din cartier cărora vara le place atât de mult să se joace pe lac și părinții lor l-au făcut.

M-a surprins puțin când am văzut atâția oameni maturi contribuind la ridicarea unui om de zăpadă uriaș. Asta la început, pentru că apoi am intrat și eu între ei.

Când l-am terminat, toți ne simțeam nespus de fericiți și am încins o horă în jurul omului uriaș de zăpadă.

A venit primăvara și vara și toamna și iarna și altă primăvară și altă vară și altă toamnă, dar omul uriaș de zăpadă nu s-a topit niciodată. Și nici zăpada de pe copacii din jurul său.

4.

A fost odată o zi în care mă plimbam prin parc.

Alesesem o zonă mai puțin umblată, departe de statuia adolescenților îndrăgostiți, departe de lacul etern înghețat, departe de omul de zăpadă care nu se topea niciodată. Și deodată am întâlnit un om. Întâlnit e un fel de a spune, i-am văzut decât spatele, așa cum stătea, așezat pe un scaun scund, cu trei picioare, în fața unui șevalet, încercând să surprindă imaginea unei bisericuțe vechi care se zărea ascunsă în spatele unor stâlpi de înaltă tensiune printr-o deschizătură a copacilor, în fața noastră.

Totdeauna am fost fascinat de imaginea aceasta a pictorilor lucrând în natură în fața șevaletului, simțindu-mă ca martor fără voie la procesul misterios al creației. De data acesta imaginea în sine era atât de frumoasă încât aș fi vrut să o pot imortaliza eu însumi: un pictor așezat în fața șevaletului și o bisericuță veche care se zărea printr-o deschizătură a copacilor ascunsă în spatele unor stâlpi de înaltă tensiune.

Am așteptat o vreme în tăcere și într-un târziu m-am apropiat de el și luându-mi inima în dinți l-am rugat să-mi facă portretul.

Mi-a răspuns că nu face portrete, însă, dacă vreau, mă poate introduce în tabloul la care lucra. Am făcut câțiva zeci pași înspre deschizătura dintre copaci și m-am așezat cuminte pe iarbă, cu spatele la el. Eram oarecum curios, oarecum mândru, niciodată nu fusesem obiectul unui tablou. Vremea era minunată – după-amiază de septembrie – și cum stăteam și mă gândeam la ale mele, în timp am uitat și de pictor și de parc și de oraș și de toate celelalte din jurul meu.

5.

A fost odată un pictor ce lucrase toată ziua ascuns într-o margine mai puțin umblată a parcului, departe de trecători necunoscuți care să-l inoportuneze cu cereri de portrete.

Apoi, când a terminat de pictat peisajul, și-a strâns șevaletul, pensulele, culorile și a plecat.

6.

Așa, cum stau nemișcat, cu spatele la voi, privind la o bisericuță veche care abia se zărește printr-o deschizătură a copacilor pe care vântul nu-i mișcă niciodată, pe o pânză agățată pe perete, mă întreb cum de am putut scrie toate acestea. Cred că aș fi vrut, numai.

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur şi simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic şi jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânşi în serile de iarnă la gura sobelor, în şezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar şi extratereştri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Şi toate poveştile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

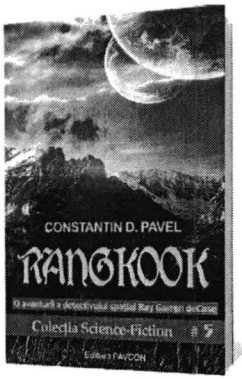

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Și el o ridică în palme spre cer 5
Poveste de Crăciun 39
Rogul 46
Bufonul 61
Zbor închis într-o coajă de ou 67
Natură moartă cu lupi și mere stricate 88
Doi pe-un balansoar 94
Primul cuvânt 97
O viață de artist 116
Dargoste și Revoluție 119
Mana 138
Motanul zburător 140
Oglinzi 149
Halos 174
Ora de după miezul nopții 181
Câteva întâmplări care nu vor fi scrise niciodată (în loc de epilog) 197

Ar fi trebuit să gândească: el, un om de carne care, pe o stradă de carne, între alţi oameni de carne, plimba într-o dimineaţă de noiembrie care mirosea puternic a mere stricate, un câine de plastic aflat într-o noapte de martie amirosind a lupi.
...un miros strident de lupi îl lovește, e noapte, degetele sale întâlnesc alte degete căutând nerăbdătoare, le prinde, le trage spre sine, ea vine, se caută acum cu tot trupul, până când buzele li se întâlnesc. Acum îi place mirosul de lupi, nu mai contează că frunzele și luna de deasupra sunt din plastic, unde-i câinele? se surprinde întrebându-se, gurile le sunt acum contopite, simte cum începe să se topească și să curgă în ea...

ISBN 978-606-9057-16-2
9 786069 057162
www.pavcon.ro